

Kertész Erzsé

PANTHERA

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

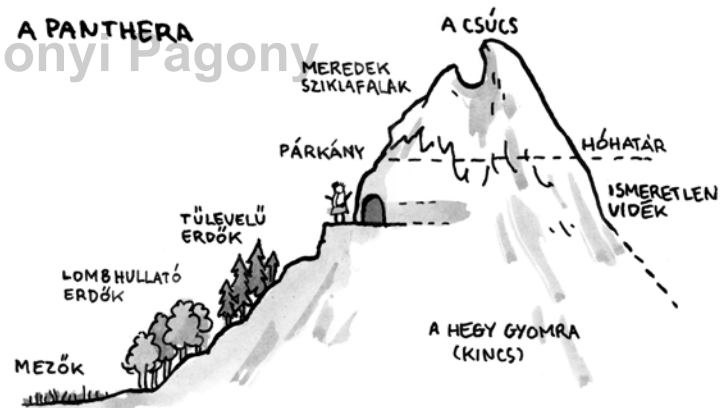
Kertész Erzsé

PANTHERA

A HÖGÖMB
FOGSÁGÁBAN

Bernát Barbara rajzaival

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

1. fejezet

Akkor most leírom, hogyan kezdődött

A nevem Kismukk, egyrészt mert elég kicsi vagyok (sajnos), másrészt pedig alig mukkanok meg, vagy ha igen, akkor is csak egy kicsit. Ez így együtt: kis mukk. Nem én választottam ezt a nevet, de ha már kaptam, hát büszkén viselem, vagy büszkén elviselem valahogy.

Az osztályunkban Noémi a legfurcsább. Őszintén szólva kicsit zizi, mégis ő mentett meg mindannyiunkat, így még azok is hálásak voltak neki, akik egyébként folyton kiröhögik. Vagy lenézik. Például Gekko, vagy Hétfejű Helga.

Noémi ugyanis nem lett bezárva a hógömbbe, mert éppen jó pillanatban ment ki WC-re, de erről majd később írok, amikor a bűntény ismertetésére kerül sor. Mivel általában meg se mukkanok, ezért a szavak főként írott formában jönnek ki belőlem. Már négyéves koromban megtanultam írni, igaz, eleinte csak olyasmiket írtam le, hogy bzzft, meg goertkbyxl, de később valahogy kialakultak a rendes szavak, és azóta már huszonöt füzetet teleírtam

ISBN 978-963-410-205-2

© Pozsonyi Pagony Kft., 2016
www.pagony.hu

Szöveg © Kertész Erzsébet
Grafika © Bernát Barbara

Felelős kiadó: Banyó Péter
Szerkesztette: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.anyrt.hu

A könyv megjelenését a Magyar Kulturális Alap támogatta.

velük. Némelyikben kitalált történetek vannak, másokban pedig arról írok, hogy miket gondolok, és hogy miért, és esetleg ha meggondolom magam valamivel kapcsolatban, hát azt sem titkolom el. Nem lenne becsületes dolog.

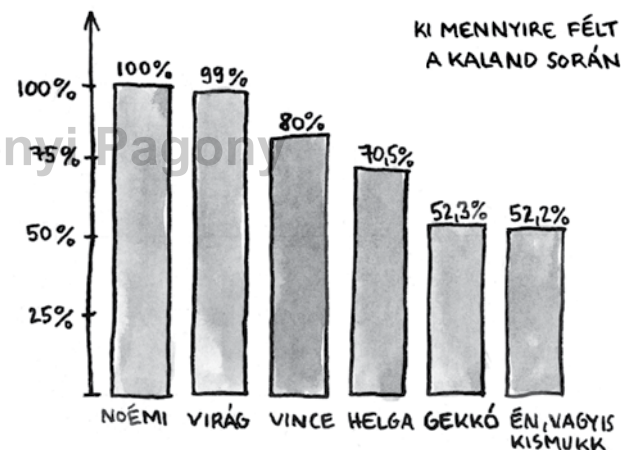
Mióta kijöttünk a hógömbből (Noémi segítségével), még nem volt időm megírni ezt a történetet, mert egyrészt sok mindent kellett bepótolni az iskolai hiányzás miatt (1 hétig otthon kellett maradnunk a történetek után pihenni), másrészt pedig csoportos traumafeldolgozásra jártunk, a hógömb miatt. Attól pedig nagyon fáradt lesz az ember. Gekónak ezen kívül még enyhe fagyási sérülései is voltak, Vincének pedig bedagadt az egyik ujjja, már nem tudom, melyik. Bezzeg Hétféjű Helga, a nagyokos, a következő hétfőre mindent bepótolta, és jelentkezett is felelni törriből, és persze ötöst kapott, naná. Virág meg csak ugyanúgy mosolygott, ahogy szokott, bár az osztály egy része szerint inkább csak az arcára fagyott a mosoly a hóhatár felett, és úgy maradt. Szerintem mindig ilyen, és kész. Azóta többen is havasi gyopárnak csúfolják, ami nem túl nagy poén, de Virág ezen is csak vihog, nem sértődős lány.

Kihagytam valakit?

Ja, igen, magamat. Szerintem minden szóbeli elemelésnél többet ér, ha leírom, mi is történt valójában, mert a szó elszáll, az írást meg az utókor is elolvassa majd. És szeretem a grafikonokat is, így az

lesz a legjobb, ha most bemutatom, ki mennyire volt betojva az egész kaland alatt. Fontos megjegyezni, hogy ez egy átlagos érték, szóval lehet, hogy általában nem félt nagyon Gekó, de amikor Helga épp zuhant bele a hasadékba, akkor 100%-osan be volt rezelve. De ez a grafikon szigorúan az átlagot mutatja, és mivel végig Noémi félt a legjobban, ezért ő lett a száz százalék.

(Pedig ő meg sem mászta a hegyet, szinte végig egy takarítószekrényben lapult, azóta allergiás a hipóra. Is.)

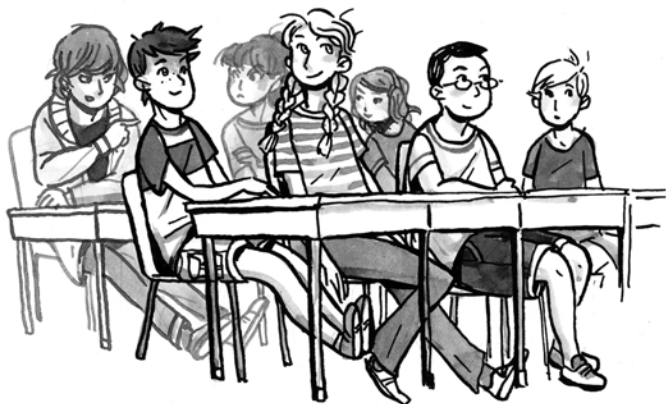
Nem mintha annyira imádnám a matekot, de ha az ember ránéz egy ilyen diagramra, rögtön látja, hogy mizujs, el sem kell olvasnia a könyvet. Persze aki a részletekre kíváncsi, az jobban teszi, ha elolvassa, mert a táblázatból például nem derül ki,

milyen érzés, mikor megindul a jégmező az ember lába alatt, vagy hogyan lehet gonosz kincsvadászok ellen csellel harcolni, és milyen állatok élnek a legmagasabb hegyekben. Bár majd ezekről is készítek grafikont szerintem.

Most az a lényeg, hogy megmenekültünk. A kincsről direkt nem szólok előre, hogy megtaláltuk-e, legyen valami titokzatos is, de kincs nélkül is vérfagyasztó az egész. Kaptunk utána jutalomcsomagot, meg igazgatói dicséretet, és a legjobb az volt, hogy 5 napig nem kellett suliba menni, bár ez rossz is volt, mert annival később tudtuk elmondani a tátott szájú, irigykedve pislogó osztálytársainknak a történetet. Illetve a többiek mondták el, én meg se muhkantam, csak amikor Virág néha megkérdezte, hogy így volt, ugye, Kismukk?

– Ja – válaszoltam. – Így.

Ennyi kimondott szó éppen elég egy tanítási napra.

2. fejezet

Most kezdem el igazából, vagyis a Hirdetés

A mi osztályunkból eredetileg csak ketten akartak hegymászók lenni: Gekko és Hétféjú Helga. Fura, hogy ezt így mindketten kitalálták maguknak, és amikor kiderült, hogy mindketten magashegyi hegymászók akarnak lenni, akkor vége is lett a barátságuknak. Illetve rosszul mondom, előtte sem voltak barátok, de utána aztán ellenségek is lettek, persze csak olyan udvarias formában, hogy félrefordultak, ha szembetalálkoztak a folyosón, meg nem ültek le egymás mellé az ebédlőben.

De én akkor is észrevettem, mert én mindent észreveszek. Ha az ember keveset beszél, egyszerűen kiélesednek az érzékszervei, ezt egy természetfilmből tudom, illetve inkább kikövetkeztettem az ott elhangzottakból.

Amikor megláttuk a plakátot az iskola nagy, udvari hirdetőfalán, hogy hegymászótanfolyam indul, akkor rögtön tudtuk, hogy Gekko és Helga ezt biztosan nem fogja kihagyni. De persze nem csak az ő szívüket dobogtatta meg a hirdetés. Ugyanis a rajta látható fénykép épp egy világszenzációt ábrázolt: az

újonnan felfedezett hegyet, a titokzatos Pantherát, amiről mostanában annyi híradás és találgatás folyt. Ez a hegy eddig elkerülte a tudósok és felfedezők figyelmét, valahogy észre sem vették, hogy ott van. Pedig különleges és feltűnő alakja van: a csúcsán lévő két szikla bizonyos nézetből egy párdúc égnek emelt, kítátott állkapcsára emlékeztet, innen kapta a nevét. Az ember valahogy érzi, hogy ez nem akármilyen hegy. Állítólag teljesen felfedezetlen földrajzi terület, egy fehér folt a feltérképezett világban. Ismeretlen hegyi népségek, különleges állatok lakhatják, sőt a találgatások letűnt korok barlangba rejtett kincseiről is beszélnek. Nem mintha valaha is elhittem volna az ilyen dedósoknak szóló meséket.

De ha egyszer egy hirdetésen a Pantherát mutogatják, azt muszáj elolvasni. Aztán kiderült, hogy a Panthera sajnos csak illusztráció, valójában a helyi művelődési házban állítanak fel egy műanyag mászófalat, és a hegymászás alapjait fogja ott oktatni egy híres, szakmailag elismert hegymászó, név szerint dr. Meredek Johnny, akiről egyébként addig sem Gekko, sem Helga nem hallott, pedig mindkettőjüknek jár a Hegymászó magazin, sőt Helgának még a Hegyrefel is. Rossz nyelvek szerint a hegymászó igazi neve valójában Meredek János, de ő kizárólag a Johnnyra hallgat, ugyanis élete nagy részében külföldön tartózkodott, ahol egzotikus és veszélyes

hegyek megmászásával volt elfoglalva, nemzetközi expedíciók oszlopos tagjaként.

Helga csak legyintett, hogy ugyan mit számít az, ha nem mutogatja magát az újságokban, hiszen attól lehet még valaki híres hegymászó. És legalább tízen úgy mentek haza aznap, hogy szülői hozzájárulást kérnek a mászótanfolyamhoz. Nem volt olcsó ugyanis, sőt még egy-két felszerelést és szakirodalmat is meg kellett vásárolni, bár a plakát azt ígérte, hogy a kellékek zömét dr. Meredek biztosítja. A mászás kiscsoportokban zajlik, így egyszerre csak 5-6 fővel tud foglalkozni a mester.

A tízből aztán hatan jöttek úgy másnap iskolába, hogy megkapták a szülői engedélyt és a szükséges összeget. Négyen meg nem. Pirinek azt mondta az apukája, inkább tanuljon fuvolázni, Marci bukásra állt matekból, ezért nem engedték, Gergőnek meg nem kellett volna betörnie azt az ablakot az előző héten, akkor mehetne. Jókor szólnak! Utólag már mindegy. Ja, és Vivien sem mehet, mert mindenbe belekezd, aztán abbahagyja, mert igazából csak addig érdekes neki, amíg megveszik a hozzávaló cuccokat, és megnézi, jól állnak-e rajta. Így nem lett lovaglónövendék, meg teniszező, sőt balerina sem, és az anyukája szerint tök fölösleges megvenni a túraruházatot azért, hogy kiderüljön, hogy tényleg jól áll Viviennek.

Nekem, csodák csodája, megengedték. Sőt, még örültek is, mert a szüleim abban a meggyőződésben élnek, hogy kerülöm a sportos, embert próbáló tevékenységeket. Nem járok úszni, futni, focizni, és kosarazni sem a többiekkel. Szerintük azért, mert kicsi vagyok, és kisebbségi érzésem van, mert a többiek gyorsabbak, nagyobbak, ügyesebbek nálam. Sejtelmük sincs arról, micsoda hajmeresztő mutatványokat végzek a ház mögötti diófa ágain, sőt, átmásztam már párszor a tetőre is. Naponta fejlesztem a technikám és táblázatban vezetem a függeszkedéssel eltöltött percek hosszát. Most nem ez a lényeg, de azért megmutatom a táblázat egy részletét.

FÜGGESZKEDÉS TÁBLÁZAT	HÉTFŐ	KEDD	SZERDA
FÜGGESZKEDÉS 2 KÉZZEL	3m14s	3m16s	3m30s
FÜGGESZKEDÉS 1 KÉZZEL	2m5s	2m12s	2m20s
FÜGGESZKEDÉS 1 UJJAL	4s	3s	3,5s
FÜGGESZKEDÉS LÁBBAL-JÖVŐ HÉTTŐL			
FÜGGESZKEDÉS FOGGAL-JÖVŐRE			

Na de nem is ez a lényeg, hanem hogy elengedtek mászóedzésre. Mindannyian nagyon izgatottak voltunk, kivéve Noémit, akit azért íratott be az anyukája, hátha végre magára talál a falon, vagy legalábbis fejlődik a tájékozódási képessége a világban. Noémit ez mit sem érdekelt, szerencsétlenül

rágcsálta a fonott varkocsa végét, és pofákat vágott, ha valaki célzást tett előtte a péntek délutáni, első mászóedzésre.

Bezzeg Hétfejű Helga! Ha lehet, még feljebb húzta az orrát, és úgy járt-kelt, mintha éppen a Himalájából mászott volna le a közénk, egyszerű halandók közé. Mindenki szerint beképzelt csaj, bár azt elismerik, hogy okos, és hogy rengeteget tanul, és emellett még sportol is, sőt, abban is eredményes, szóval minden oka megvan rá, hogy utálják. Tavaly hét tárgyból kapott szaktanári dicséretet, azóta Hétfejű Helgának csúfolják. Egyesek szerint még jól is néz ki, bár mintha picit mindig mérges lenne az arca, és ráadásul mindenkinek beszól, szóval összességében nézve nem túl vidám lány. Azt hiszem, néha szinte sajnálom. A múltkor kísérleti jelleggel kipróbáltam, milyen lehet egész nap úgy tartani a fejemet, ahogy ő tartja, és mondhatom, iszonyú fárasztó.

Na és persze Helga próbált úgy tenni, mintha az egész mászótanfolyam csakis egyedül az ő kedvéért szerveződne a városban. De Gekko csak nevetett rajta.

– A hétfejű sárkányok miért akarnak mászni? Mért nem repülnek inkább? – Ilyen megjegyzéseket tett félhangosan.

– Jaj, Gekko, állítsd már le magad! – kényeskedik ilyenkor általában Virág, aki csak azért jelentkezett mászótanfolyamra, mert titkon szerelmes Gekko,ba,

és mert Helgának ő az egyetlen barátnője. Vagy inkább az egyetlen, aki jól viseli a stílusát. Ő csak vihog, és ennyi, nem túl bonyolult.

Azt, hogy titkon szerelmes Gekkába, mindenki tudja, nehezen is tudná eltitkolni. Más lányok az osztályból jobban titkolják, de biztos forrásból tudom, hogy ők is szerelmesek Gekkába, akit viszont főleg csak a mászás érdekel.

Gekká másik országban született, ahol nagy hegyek vannak, és már kicsi korától kezdve sokat mászott hegyeken, völgyeken, sziklákon keresztül. De aztán a szüleivel hazaköltözött, és azt hiszem, itt nincsenek akkora hegyek, amekkorákat megszkott. Még mindig nagyon hiányoznak neki a gyerekkori hegyek, és a szülei meg Anna néni, az osztályfőnök szerint lehet, hogy ezért kezdett el mostanában csavarogni. Szóval mindenki megörült, hogy van ez a mászótanfolyam, és Gekká majd biztos megszelídül a műfalon.

Gekká egyébként mindig két különböző színű cipőt hord és olyan kabátot, amit a lányok szerint a turkálók férfi részlegén lehet kapni, gyűrött és a térde alá lóg. A többi ruha is lóg rajta, és mindig a szemébe csüng a haja. A lányok szerint nagyon helyes. Ők tudják.

Ja, még írok Vincéről is. Ő nem annyira helyes senki szerint, kicsit kövérkés, szemüveges, és általában mindenkivel jóban van. Rengeteget beszél,

talán ezért lett jó barátom. Őt nem zavarja, ha nem beszélek, mondja helyettem is. Gekkót viszont nem nagyon csípi, bár azt észrevettem, hogy időnként próbál bevágódni nála. Csak nem annyira jön össze neki, és azt hiszem, ezért mérges Gekkára.

Na, ezzel csak azt akartam mondani, hogy a hirtetéssel kezdődött az egész, és mi hatan: Gekká, Helga, Vince, Noémi, Virág, meg én, vagyis Kis-mukk vágjunk bele a hegymászótanfolyamba.

És ennek lett az a következménye, hogy a hatból ötünket bezártak egy hógömbbe.

De erről majd később, mindent a maga idejében.

3. fejezet

A mászás kezdete, vagyis a fejben mászás

A fejben mászás olyan, mint a helyben járás, bár lépkedsz, de nem haladsz. Így éreztük ezt mindnyájan az elején. Már 3 pönteket eltöltöttünk a mászóedzésen, de még mindig csak a kellékekről, technikákról, fogásokról és túlélőmódszerekről esett szó. Dr. Meredek magyarázott, mi meg ültünk és néha tátott szájjal, időnként meg unatkozva hallgattuk. És nyálcsorgatva néztük a terem végében magasodó mászófalat. Gekko, aki a legnehezebben bírt magával, időnként meg is közelítette, de olyankor dr. Meredek Johnny asszisztensnője, a szőke Lavina tréfásan megfenyegette az ujjával, és visszaterelte a helyére.

Igazából a szőke nénit Laviniának hívták. Teljes néven Havasi Lavínia, de mi csak Havasi Lavinának neveztük, mert annak legalább volt valami értelme. Lavinának volt egy nyomott képű ölebe is, egy leki-csinított bulldogszerűség, akinek folyton cuppogott, meg tyutyuzott, és azt meg Everestnek hívták, ami azért mégiscsak túlzás volt, méreteit tekintve. Mi hamarosan átkereszteltük Nemeresttre, mert néha elkapta a farmerünk szárát, ha véletlenül egy

kicsit hergeltük, és akkor nagyon nehéz volt megszabadulni tőle.

Dr. Meredek Johnny viszont nagy hatással volt mindannyiunkra. A lányok szerint idős kora ellenére is (legalább negyvenévesnek tűnt, ha nem többnek) jóképű és kisportolt férfi volt, minket, fiúkat pedig elkápráztattak a kalandjai, amikre néha csak egy-egy hanyagul odavetett félmondattal utalt. Mondjuk például így:

– ...ez abban az évben volt, amikor az őserdőn keresztül közelítettem meg a hegyet, és végezniem kellett egy fekete mambával, hogy mentsem a társaim életét...

Vagy például:

– ...a hatezer méter fölötti mászást csak én bírtam a csapatból, a többiek mind kiütköztek a hegyibetegség jelei: hányás, fejfájás, légszomj és hallucinációk.

Szóval mindebből látszik, hogy Meredek János igazi férfi volt, egy napbarnította, kopaszra borotvált hős, és ezt mind a lányok, mind a fiúk így gondolták, még Gekko is, akinek saját bevallása szerint soha nem volt példaképe és eddig nem is tartott igényt rá.

Most lett. Johnnyt nem lehetett figyelmen kívül hagyni.

Persze most mondhatnám, hogy én már az első alkalommal éreztem valami furcsát, fenyegetőt vele

kapcsolatban, de így utólag könnyű mondani, és nem akarom, hogy az utókor, vagyis az olvasóim azt mondják, hogy utólag magyarázom bele.

De akkor is éreztem.

Az úgy volt, hogy az első alkalommal betódultunk a terembe és leültünk a kényelmetlen székekre, hogy megnézzük a vetítést, amivel Johnny bevezetesként el akart kápráztatni minket. Ez egyébként sikerült is neki.

De előtte a szőke Lavina felvette az adatainkat, és furcsa módon megmérte a súlyunkat, a magasságunkat meg ilyesmit. Tőlem súgva megkérdezte:

– Biztos, hogy érdekel ez téged? Nem akarsz inkább hazamenni?

Szívem szerint elmondtam volna neki, hogy attól, hogy kicsi vagyok, még mászni nagyon is jól tudok, és jobb, ha el sem képzelem, hogyan lógok a diófa és a háztető között élet-halál peremén, és különben is, miért bánik úgy velem, mint egy kisgyerekekkel... És még sok mindent akartam mondani, de sajnos általában az történik ilyenkor, hogy annyira sok szó akar jönni egyszerre, hogy a gyorsaságtól összetorlódnak, és én dadogni kezdek, és ezért beszélek csak ilyen keveset, mert akkor legalább nem hibázok, és senki nem szól be. És nem sajnál.

Az összegyűlt szavakat meg inkább leírom a füzetembe.

Úgyhogy Lavinának annyit mondtam:

– Nem.

Szóval a mérések után leültünk és hallgattuk Johnnyt, és bámultuk a csodálatos képeket a hófödte sziklákról, csipkézett, jéggel borított csúcsokról, és hallgattuk az izgalmas történeteket mászásokról, élet-halál harcról, melyet a hegyen az elemekkel: hóval, széllel, hideggel, meg az olyan pszichés izékkal

kell vívni, mint a fáradság, meg a monotonía. Még Noémi is figyelt, sőt Virág sem kuncogott, és Vincének időnként elakadt a lélegzete, amikor a teljesen merőleges sziklafalon az ujjvégükön csüngő mászókat mutattak a felvételek.

Hétfejű Helgának csak úgy csillogott a szeme, szerintem egy perc alatt beleszeretett Johnnyba, meg az ő különleges világába. Gekko főként a lábát rázta türelmetlenül, míg Lavina rá nem szólt, utána már csak az ujjával dobolt.

Csak én éreztem úgy, mintha ez a Meredek Johnny valami könyvből olvasna fel. Mintha mindaz, amiket mesél, nem is vele történt volna, hanem a Hegymászó magazinból ollózta volna össze. Már az is gyanús volt, hogy egyetlen felvételen sem szerepelt. Na persze, hiszen ő fotózott, mondhatnánk. De vajon elképzelhető az, hogy valaki megmászik egy hétezer méteres hegyet, és nem ló magáról egyetlen képet sem?

Néha pedig sokáig keresett egy-egy szót, például, hogy na... izé..., amit a cipőre csatolunk, a jégfalon...

– Hágóvas – mondta Gekko és Helga egyszerre.

– Az – mondta Johnny hanyagul, mintha épp ott lett volna a nyelve hegyén a hágóvas. De láttam, hogy különös, jelentőségteljes pillantást vált Lavinával.

Mert én mindent észreveszek. De ezt már mondtam.

4. fejezet

Az a bizonyos péntek

Amikor a negyedik mászóedzésre mentünk, addigra valahogy kezdett összerázódni a csapatunk. Előtte nemigen barátkoztunk egymással, mi hatan. Persze Virág mindig is Helga nyomában loholt, Vince meg sokat lógott velem, de ezt leszámítva nem volt nagy haverság közöttünk. Gekko nagyjából mindenkivel jóban volt az osztályban, Noémi meg szinte senkivel. Nem mintha folyton veszekedett volna valakivel, inkább talán olyan volt, mintha éppen hogy ő élt volna egy üvegóra alatt, vagy inkább egy hógömbben. Láttott minket, ahogy mi is láttuk őt, de az ő világában valahogy mindig más történt, mint a miénkben. Azt hiszem, nem túlzás azt állítani, hogy nála folyton szállingózott a hó, vagy köd ülte meg a gömböt, szóval alig-alig lehetett látni, mi is történik odabent. És talán nem is nagyon érdekelt senkit sem.

De mire a negyedik mászóedzésre mentünk, már együtt indultunk el a suliból, mi hatan.

– Remélem, végre odaenged minket a falhoz – morgolódott Gekko.

– Jaj, szerintem még korai – rémüldözött Virág. – Én biztos azonnal le fogok esni.

Vince erre egyetértően mormogott valamit, de Hétfejű Helga letorkolta.

– Nem fogsz leesni, Virág! Biztosítani fogunk – jelentette ki, olyan magától értetődően, mintha dr. Meredek Johnny teljes félèves tanterve a táskájában lapult volna.

Gekko szemöldöke magasra szaladt, de nem szólt semmit. Noémi viszont megint valami meglepővel rukkolt elő.

– Szerintem szerelmesek, szerintetek nem?

– Mi van!? – most Gekko is felkapta a fejét.

– Hát Lavina meg Johnny. Mindig észreveszem az ilyesmit.

Ezen röhögőm kellett. Először is, én vagyok az, aki mindig mindent észrevesz, másrészt Noémi azt sem vette észre, hogy ma a kardigánja nem is eggyel, hanem kettővel van félregombolva. De nem szóltam semmit. Helga annál inkább.

– Ugyan, ez hülyeség – nézett megsemmisítően Noémire. – Az a szőke kis liba a nyomába sem érhet egy ilyen kaliberű sportolónak. Legfeljebb a holmiját cipelheti utána.

Vincébe belebújt a kisördög. Imádta Helgát idegesíteni.

– Szerintem viszont... – kezdte elmélázva –, Noéminek van igaza. Ők ketten egy pár, ezt biztos forrásból tudom.

Helga a már jól ismert gúnyos, beszólós hangját vette most elő, aminek részben a becenevét is köszönhette.

– Te?! Mit tudsz te biztos forrásból? Jobb lenne, ha inkább elkezdenél edzeni, vagy fogyni, mert fogadok, hogy a fal negyedéig sem leszel képes felkapaszkodni!

Vince arca vörösre váltott, de próbált nyugodt maradni.

– Kismukk is látta. Hogy kézen fogva jöttek a múltkor. Így volt, ugye, Kismukk?

Ezt utálom! Persze hogy nem láttunk semmi ilyesmit. De Vince meg akarta torolni a sértést, és pontosan ismerte Helga gyenge pontját. Engem meg sokszor hozott ilyen helyzetbe az idióta vicceivel.

Helga sápadtan nézett rám. Nem tudtam, mit feleljek.

– Mm – mondtam végül, ami ugyanannyira lehetett igen is meg nem is, legalábbis erre törekedtem. Hogy ők minek hallották, nem tudom, de Vince is, Helga is elhúzta a száját. Ekkor szerencsére megérkeztünk a múvházhoz.

Odabent nagy-nagy csend honolt. Az órára néztem: talán túl korán érkeztünk volna? De nem, két perc múlva három, kezdődik a tanfolyam. A recepciósnéni kis fülkéje üresen állt. A hordozható tévéje

be volt kapcsolva ugyan, és az asztala pont úgy festett, mintha épp csak egy percre ugrott volna föl melőle, szóval egyébként semmi szokatlant nem láttam.

Igaz, akkor még nem is kerestem semmi szokatlant.

Az egyik földszinti terem ajtajára, ahol péntek délutánonként kóruspróba szokott zajlani, nagy betűkkel kiírták:

„A mai próba betegség miatt elmarad!”

Úgyhogy semmilyen jövés-menés nem volt az épületben, csak a recepciósnéni tévéjében zümmögött valami bugyuta vetélkedőműsor.

– És most Jenő síkra száll a százezer forintért! Mindent bele, Jenő! – Ezt üvöltötte éppen a műsorvezető.

Én nem azért mondom, de nekem már ekkor gyanús volt valami. A folyosó végi nagy előadóterem ajtaja résnyire nyitva volt. Halvány fény szűrődött ki, de nem hallatszott semmi mozgás, még Nemeseszt jól ismert morgása sem. Lavina sem kopogott a túsarkújában, ahogy a fénymásolt tananyagokat pakolta szét a székekre.

Minden nagyon csendes volt, így azt is tisztán hallottuk, hogy Jenő rövidesen elbukta a százezer forintot.

Megilletődötten lépkedtünk az előadóterem felé. Nem Jenő, hanem a csend miatt. Gekko suttogott.

– Ha még nincsenek bent, kipróbálom a falat! Ki öröködik?

– Én vállalom! – buzgólkodott Vince.

– Ezt nem csinálhatod! – Hétfejű Helga úgy döntött, hogy leereszkedik Gekkohoz, egy kis fegyelmezés erejéig.

Gekkon látszott, hogy felmegy benne a pumpa.

– Figyi, te hétfejű sárkány – mondta halkán, de fenyegetően. – Tele van már a hócipóm a sipákolással. Azt csinálom, amit akarok, és ha be mersz köpni, nagyon megbánod!

Helga nagy szemeket meresztett, szólni se bírt. Gekko nem szokott ilyen durván beszélni vele. Leginkább keresztülnéz rajta, na persze ez sem sokkal jobb.

Virág szerencsétlenül grimaszolt, Vince vigyorgott. Én az ajtóra függesztett Panthera fotósorozatot tanulmányoztam. Közben persze figyeltem, hogy alakul a csata. Még nem döntöttem el, kinek szurkolok. Csak Noémit hagyta teljesen hidegen a jelenet. Lefeküdt a földre, és a mennyezeti lámpák felé hunyorgott.

– Ha összehúrom a szemem – magyarázta csak úgy a levegőbe –, összefolynak a fénypontok. – Senki nem felelt, ezért valószínűleg úgy érezte, folytatnia kell. – Ha csak kicsit húrom össze, akkor olyan, mint a Tejút, ha meg nagyon, akkor olyan, mintha beleestem volna egy tál húslevesbe.

Erre már végképp nem szólt senki semmit.

Inkább beléptünk a terembe.

5. fejezet

A maketthegy hideget áraszt

– Aztaaaa...! – Ahogy beléptünk, csak ennyit bírtunk kinyögni, mert amit a teremben láttunk, az minden képzeletet felülmúlt.

Ott volt a Panthera. Igen, bent, a terem kellős közepén! Mondhatnánk, hogy a Panthera kicsiben, ha kicsi lett volna. De nem volt éppen kicsi, sőt, makettnak egészen nagy volt, csúcsa a fejünk fölé nyúlt, sőt, körbejárni sem volt épp egyszerű.

De eleinte nem is mertünk közelebb menni hozzá.

Fura módon nagyon élethűnek látszott. Ott voltak a hegylábát övező lankák, meg feljebb a zöld, lombos erdők, aztán még feljebb a kopár sziklás falak, itt-ott egészen meredek, függőleges falszakaszokkal, áthajlásokkal, és igen, hó is volt rajta. De a leghátborzongatóbb az volt az egészben, hogy a havas csúcsok felől a tél ismerős szaga csapta meg az orrunkat. A maketthegy hideget árasztott!

Egy alacsony, kábé negyven centis emelvényen állt az egész szerkentyű. Gekko, zavarát és megilletődöttségét leplezve, gyorsan valami okosat akart mondani.

– Itt van lent a hűtőberendezés. Azért nem olvad el a hó – bökött a tornacipőjével az aljzat felé.

– Mi? – Vince nagy szemeket meresztett. – De hát ez nem lehet igazi hó... Ez olyan ízé... műanyag hab, vagy mi a szösz.

Gekko erre vigyorogva közelebb lépett, felágaskodott és markolt egy kis havat a csúcs közeléből. Épp megcélozta volna vele Vincét, amikor Virág felsikoltott. Ott, ahol az imént Gekko belenyúlt a hótakaróba, valami halk morajlás és mozgolódás támadt, aztán egy mini lavina kezdett teljesen élethűen lefelé csúszni a hegyoldalon. Tágra nyílt szemmel bámultuk. Gekkonak kiesett a kezéből a hógolyó, hogy aztán gyorsan el is olvadjon az előadóterem szürke padlószőnyegén.

Hétfejű Helga ekkor rájött, hogy egy megfontoltan gondolkodó vezetőre van szükségünk. Magát ítélte alkalmasnak a feladatra.

– FigyeljeteK – mondta, és úgy hordozta körbe a tekintetét rajtunk, mint egy sárkány, egy anyuka, vagy egy katonai parancsnok. – Szerintem ne nyúljunk hozzá! Ez nyilván valami méregdrága oktatási segédanyag. Hálásak lehetünk, hogy Johnny... ízé... Meredek úr ilyen komolyan vesz minket. Biztos ezen a maketten mutat majd nekünk hegymászó-trükköket meg eljárásokat. Szóval ne éljünk vissza a bizalmával. Mindenki üljön le!

És leült.

Virág, az egyetlen közülünk, aki fél a sárkányoktól, rögtön mellé telepedett. Mi, fiúk, tüntetően álltunk tovább, bár a hegytől hátráltunk egy-két lépést. Volt benne valami... nem is tudom... fenyegető? Olyan magányosan, és olyan magabiztosan állt ott. Ebben a teljesen valószínűtlen környezetben.

– Ha ez tényleg igazi... hát én ezt nem hiszem el... – Vince még mindig tátott szájjal bámulta a nem is olyan mini Pantherát.

Csak Noémin nem látszott semmilyen értelmes emberi reakció. Leült a földre, levette a cipőjét és kizárta belőle egy kavicsot.

– Lesz ma mászóedzés szerintetek? – csevegett, mintha a hegy, ami előtte magasodik, nem szúrná ki a szemét. – Vagy hazamehetünk? Fázom...

Senki nem válaszolt. Helga duzzogva meredt ránk. Mi zavartan tébláboltunk, Virág megigazította a hajában a tündéres csatot. Aztán Gekko váratlanul az ajtóhoz ugrott, kikukkantott rajta, és odaszólt Vincének:

– Örködsz, Vince? Amíg nem jönnek, kipróbálom a falat!

– Ezt nem csinálhatod! – Helga felpattant, az arca piros volt, mint a sárkánytűz.

Noémi kérdően nézett rá.

– Miért nem csinálhatja, hm, Helga? Hadd csinálja... Ha leesik, legalább elmondhatom otthon, hogy milyen veszélyes hülyeség ez a mászás.

Gekko a habozó Vincét nézte, aztán megragadta a karomat.

– Akkor te állj oda, Kismukk! Te nem vagy olyan betojs, ugye? – És már lökött is az ajtó felé.

Kelletlenül odaálltam. Valahogy azt kívántam, bárcsak ne lennének itt. A portásfülke még mindig üresen állt, és különös érzés volt, hogy egy hideget árasztó hegy társaságában ácsorgunk az épületben. Johnnyék meg sehol...

És Gekko már mászott is a műfalon. Egy-két pillanatra mindenről megfeledkezve bámultuk, ahogyan szakszerű mozdulatokkal tapogatja a falat, keresi az alkalmas fogásokat, lépéseket, majd nagy iramban kapaszkodni kezd fölfelé. Látszott, hogy nem először csinálja. A mozdulatai kiszámítottak, célirányosak voltak, érezhető volt a technikai tudás.

Még Noémi is vetett rá egy érdeklődőnek tűnő pillantást, de ez mindössze tíz másodpercig tartott.

– Pisilnem kell – jelentette ki, mintha nagy újságot mondana. – Biztos a hidegtől... A hidegtől mindig rám jön... – Azzal felállt, és az egyik cipőjét hátrahagyva kicapatott a teremből, a folyosó végi női mosdó irányába.

Gekko közben újabb másfél métert tett meg a műanyag mászófalon. De úgy tűnt, megakadt. Forgolódott, tapogatta a feje fölött a falat, kereste a következő fogást.

– Király vagy – mondta Vince, alig titkolt irigységgel.

– Jaj, szerintem gyere vissza, kezd veszélyes lenni – Virág egyre csak sápítózott.

– Megköszöném, ha leszállnátok rólam – morogta Gekko a fogai között.

Ekkor az épületben valahol csapódott egy ajtó. Olyan váratlanul, hogy riadtan összenéztünk. Majd lépések zaja hallatszott.

– Biztos csak Noémi csapkodja a klozet ajtaját – szolt bizonytalanul Gekko, fél kézzel csüngve egy szabad szemmel alig látható kiszögellésen.

– Nem – mondtam dermedten. – Ez a másik irányból jött. Má... mássz le, Gekko!

– Könnyű mondani – morogta Gekko, és most láttuk, hogy egy olyan szakasznál rekedt meg, ahonnan igen nagy kihívást jelent bárhova is mászni. Nem volt ugyanis hozzá semmilyen fogás a közelben.

– Si... siess! – mondtam, és hátrálni kezdtem az ajtótól. – Mindjárt ideérnek. Ezek Johnnyék...

Gekko szerencsétlenül kalimpált a lábával, valamilyen támaszt keresve, amelyre ránehezdedhet. Nehéz volt nem észrevenni Helga gúnyos mosolyát.

A léptek egyre közeledtek. Félő volt, hogy Gekko lebukik.

Esetlenül kapálózott még egy-két másodpercig, majd Virág sikolyának aláfestésével elengedte a falat,

és hatalmasat zuhant. Persze amennyire tudta, a kezével igyekezett tompítani az esést, de így is látszott, hogy a teljes alfele be fog kékülni másnapra.

– Én szoltam – kommentálta Helga az esetet, de senki nem tapsolta meg az előrelátását.

Gekko feltápáskodott, kirázta a szeméből a haját, majd sötét pillantást vetett a Hétfejűre.

A következő pillanatban Johnny és Lavina lépett be az ajtón, nyomukban pedig görbe lábain Nemeszt tepert.

6. fejezet

Csapdába esünk

Csak álltunk megszeppenve, és próbáltunk úgy tenni, mintha épp csak úgy sétálgatnánk, beszélgetnénk, türelmesen várakozgatnánk. Az egy kicsit rontotta az összképet, hogy Gekko vörös arccal izgatta a zilált ruházatát, Virág pedig kerekre nyitott, nagy, rémült szemekkel bámulta Johnnyt. Helga viszont rögtön tudta, mi a teendő.

– Jó napot, tanár úr! – köszönt buzgón, ügyet sem vetve Lavinára.

Közben Vince is magához tért, és halk nyávogással elkezdte hergelni Nemesztet, aki pont az elvárásnak megfelelően reagált, és idegesen morogni kezdett.

Johnny meg mosolygott. De úgy, mint aki tudja, hogy nemsokára... na, mindegy, nem akarom, hogy az utókor azt mondja, hogy utólag magyaráztam bele, de ez a mosoly más volt, mint az eddigi hegemászó-szívtipró grimasz, ez most olyan... na, hogy is mondjam már... olyan sejtelmes... és igen, gonosz is volt!

De szerintem ezt is csak én vettem észre. Csak-hogy késő lett volna már bármit is tenni. Johnny

ugyanis becsukta az ajtót, és egy laza mozdulattal elfordította a kulcsot a zárban. Közben nem szűnt meg mosolyogni, amitől, bátran állíthatom, mindannyiunk ereiben megfagyott a vér.

– Helló srácok – mondta most a vérfagyasztó Johnny. – Na, készen álltok...?

Hogy mire állunk készen, azt nem fejtette ki, és talán Gekko végre reménykedhetett volna, hogy ma már mászni is fogunk (ami végül úgy is lett), ha nem lett volna ott az a kulcsra zárt ajtó. Amit valahogy egyikünk sem értett.

Még Helga okostojás feje is egy partra vetett haléhoz hasonlított ebben a percben. Csak tátogott bután.

– De... de tanár úr... miért...

– Mit miért? – Lavina bűbájosan mosolygott, olyan bűbájosan, mint mondjuk egy túsarkút viselő szőke hiéna. A lányok szerint festett szőke, de ez nem tartozik a tárgyhoz.

– Na, hát akkor... – Johnny nagy karlengetés közepette elkezdett egy kupacba terelni bennünket, a hegy elé. – Gyertek, gyertek, virágszálaim, ide szépen, egy csoportba.

A fal felé pillantva egyszer csak megtorpant.

– Csak nem mászott fel valamelyikőtök a falra? – kérdezte halkán, majd odalépett a mászófalhoz, és egy darab földes fűcsomót szedett le az egyik lábátámaszról, ahova az imént Gekko fellépett. – Ejnye, picinyeim, hát mit mondtam én nektek?

Akkor már féltünk. Ott álltunk a terem közepén, mint egy kupac sült hal, és bámultuk Johnny kopasz fejét, meg a fűcsomót, amit úgy tartott a kezében, mint valami bűnjelet.

Aztán fel-alá kezdett sétálgatni, és kedvesnek álcázott baljós hangon mondta a magáét.

– Tudjátok – kezdte –, az én figyelmemet a világon semmi nem kerüli el. – Hirtelen Gekkohoz lépett, és a fűcsomót az orra alá nyomta. – És tudod – mondta, továbbra is halkán, egész közletről bámulva Gekko arcába –, nagyon-nagyon nem csípem, ha átvágnak.

Aztán hátrébb lépett, és külön-külön mindenkinek a szemébe nézett.

– Ezt most jegyezze meg mindenki, mert a következő napokban ezt a szabályt szem előtt kell tartanotok! Értitek?! – Följebb emelte a hangját. Mellette Lavina gúnyos mosolyra húzta a rúzsozott száját.

És ekkor hallottam meg azt a kis neszt az ajtó irányából. Mondtam már, hogy nagyon kifinomult a hallásom?

Azonnal rájöttem, hogy épp Noémi próbál bejutni a terembe!

Johnny nem hallotta, de valami furcsaság neki is feltűnhetett, mert hirtelen Lavinához fordult.

– Vinni, kedvesem, nem hatan vannak ezek? Hol van az a flúgos kiscsaj? A hatodik...

Közben Vince is mondani akart valamit, azt hiszem, ő is észrevette, hogy Noémi próbál bejutni

a terembe. Gyorsan bokán rúgtam. Magam sem tudom, miért, de jobbnak láttam, ha Noémi a termen kívül marad, és ha van elég esze (van neki vajon?), akkor híret viszi annak, hogy egy örült hegymászó fogságába estünk.

Szerencsére Vincében bennakadt a szusz, és beszéd helyett csak köhintett egyet, de mondjuk elég hülyén hangzott. Valahogy így:

– No... ööö... khmmm.

– Mondani akarsz valamit? – lépett Lavina Vincéhez búbjamosollyal. – A kis osztálytársatokról? Beteg talán szegényke? – Lebiggyesztette a száját és félrehajtott fejjel gügyögve sajnálkozott.

– Beteg – mondta gyorsan Gekko, aki ezek szerint hozzám hasonlóan mérte fel a helyzetet és a lehetséges kiutakat. Bár, őszintén szólva nagy merészségnek tűnt Noémi kezébe helyezni a biztonságunkat, meg a további sorsunkat. De úgy tűnt, nincs más választásunk.

Egy kicsit izgultam, hogy Virág majd elkezd dumálni Noémiről, hogy csak WC-n van, vagy valami. De ahogy rásandítottam, rájöttem, hogy nem fog semmit mondani, túlságosan el van foglalva azzal, hogy egész testében remeg. Mellette Helga sápadtan, összeszorított szájjal állt, mint aki karót nyelt.

Sajnos közben Noémi tovább nyomkodta a kilincset.

– Hagyd már abba... Hagyd abba! – imádkoztam magamban Noémihez. De Noémit az ilyen gondolatátvitel sose hatotta meg. Abszolút nem vett semmilyen adást, azt az egyet kivéve, ami a saját fejében szólt.

Lavina ekkor az ajtó felé pillantott.

– Aúúú! – kiáltottam, mert semmi más nem jutott eszembe. De muszáj volt megakadályoznom, hogy felfedezzék a kilincset rángató Noémit. Abban a pillanatban még nem tudtam, hogy mivel fogok előrukkolni, de egyszerűen nem tehettem mást.

Utólag büszke vagyok erre a pillanatra. Hiszen talán itt dőlt el a sorsunk.

– Mi bajod? – magasodott fölém Meredek Johnny, és nagyon szigorúan nézett. Lavina is visszafordult az ajtótól.

– A gyomrom – kezdtem bizonytalanul, és a hasamra szorítottam a kezem. Közben, kissé oldalvást szemrehányó pillantást vetettem Vince felé. Miért nem ilyenkor dumál?

Szerencsére neki mindig van egy-két ötlete. Most is lett.

– Vírusos gyomorrontásjárvány van a suliban. Kismukk most kapta el – magyarázta halált megvető bátorsággal Johnnynak. – Noéminak is az van. Úgy tudom, levegő útján terjed.

Lavina egy lépés hátrált, én meg kicsit hajladoztam ide-oda, és úgy nyögtem, mint akinek heves

gyomorgöcsei vannak, de Johnnyt ez sem hatotta meg.

– Leülhetsz a földre – vetette oda –, de sipákolást ne halljak!

Leültem a földre, hegyeztem a fülem, és az ajtó felé sandítottam. Noémi abbahagyta a kilincsrángatást. És távolodó lépések zaja sem hallatszott. Nem tudtam, hogy ez most jó vagy rossz jel-e, de inkább jónak ítélttem.

Csak nem olyan sötét ez a lány, hogy hazamegy, és senkinek nem szól róla, hogy mi öten valahogy bezáródtunk a terembe...?

Kulcslyuk is van a világon.

Vajon szokott Noémi hallgatózni? Vagy leskelődni?

De nem értem rá ilyeneken gondolkodni, mert Johnny újra kézbe vette az irányítást.

– És most, ha már mindenki egészségügyi panaszai megszűntek, akkor fényképezkedni fogunk.

Ránk mosolygott.

Most már kifejezetten örültnek látszott.

7. fejezet

Eközben Noémi

Ezt a részt persze csak utólag tudtam meg, de szerencsére olyan élénk a képzelőerőm, hogy simán le tudom írni másodkézből kapott információk alapján is.

Noémi legalábbis így mesélte el, és én természetesen minden mondatból gyököt vontam, így nagyjából láthatóvá vált az igazság. Amit ezúton közlök is.

Az úgy kezdődött, hogy Noémi pisilt, aztán kezelt mosott. Megigazította a haját (ezt, mondjuk, nem hiszem, de ő ragaszkodott ehhez az állításhoz). Ezek után észrevette, hogy hiányzik a fél cipője, viszont rájött arra is, hogy egyúttal éhes és szomjas is.

A mosdó feletti tükör előtt elpróbált egy rövid beszédet, amit a szüleinek szándékozott aznap este előadni. Arról szólt, hogy edzés közben leesett a mászófalról, és nagyon megütötte magát. Viszont ekkor rájött, hogy szüksége lenne egy-két kék és zöld foltra, hogy ezt el is higgyék neki. Először alkarral rácsapott a mosdókagylóra, de eléggé fájt neki, ezért úgy gondolta, elegendő lesz, ha csak a ruházata rongálódik meg a balesetben. Ezt úgy érte el, hogy egyszerűen addig nyúzta a varrást a pólója oldalán, míg

el nem szakadt, és egy kicsit tovább is tépte. Aztán még egy kis koszt is kent rá, vizes kézzel, a megmaradt cipője talpáról.

Amikor már ilyen csúnyán meg volt viselve a mászástól, ismét elégedetten nézett a tükörbe, és összekócolta a haját.

Bárki bármit mond Noémire, azt az egyet senki nem vetheti a szemére, hogy nincs jól el magában is. Mire idáig eljutott, szinte érezte a csontjaiban az esés okozta fájdalmat, és érzelmileg is sokkos állapotban volt az elképzelt zuhanástól.

És mindez nem tartott tovább neki tíz percnél, pisiléssel együtt!

Elégedetten lépkedett vissza a teremhez, bár az egyik lábára kicsit bicegett. És nagy-nagy meglepetésére az ajtót zárva találta.

Egy-két percig gondolkodott, hogy vajon véget ért-e már az edzés. Talán két órát is eltöltött a mosdó kellemes hűvösében? Na de a cipőjét mégiscsak vissza kell szereznie!

Néhányszor lenyomta a kilincset, aztán már-már elindult hazafelé, mikor a bentről kiszűrődő hangokra lett figyelmes. Hát mégiscsak ott vannak a többiek. Arra gondolt, hogy szórakoznak vele, és kizárták. Milyen gyerekesek!

– Hé! Engedjete be! – kiabálta, de ugyanabban a pillanatban bentől is kiáltás (az én kiáltásom) szűrődött ki.

Noémi teljesen tanácstalanul (értsd: tök bambán) állt ott, de valami apró vészcsengő megszólalhatott a fejében legbelül, mert nem rázta tovább a kilincset.

Ehelyett lehajolt, és bekukucskált a kulcslyukon.

Állítása szerint látott minket, ahogy betojva álldogálunk egy kupacban (engem nem láthatott, mert én gyomorgörccsel küszködve ültem, de mindegy), és látta azt is, ahogy Johnny szemében őrült fények villognak, miközben fel-alá járkál és magyaráz nekünk.

Mindezt természetesen utólag találta ki, de annyit mindenesetre felfogott, hogy valami nincs rendben. Most, hogy jobban fülelt, azt is hallotta, hogy Johnny valami fényképezésről magyaráz.

Noémi ösztönei működésbe léptek: rájött, hogy fárasztó a futás, de hasznos. Szóval menekülőre fogta.

Úgy gondolta, a kijáratnál szól a portás néninek, vagy ha ő még mindig nem került elő, akkor majd valami felnőttet, szülőt, vagy tanárt értesít a gyanús helyzetről.

És még mondja valaki, hogy Noéminek nincs helyén az esze!

Csakhogy a művelődési ház bejárata zárva volt. Portás néni meg sehol.

Na, ekkor esett Noémi pánikba.

Visszaosont a teremhez. A kilincset nem merte újra rázni, nehogy őt is bezárják Johnnyék. Tehetetlenül ácsorgott egy darabig, próbált újra leskelődni,

de csak valami jövést-menést látott a kulcslyukon keresztül. Úgyhogy megint visszaosont a portásfülkéhez. A vonalas telefon után kapott, bár egyetlen telefonszám sem jutott eszébe. De végül nem is volt rá szükség.

A zsinórt ugyanis elvágták.

Noémi ekkor rájött, hogy valószínűleg nagy baj van.

Egy-két percig még ott remegett a portásfülkében, rágta a körmét, aztán egy kicsit sírt is, utána viszont gondolkodni kezdett.

A földszinti termek ablakain rács volt, tehát kimászni nem tud. Mitévő legyen?

Semmi értelmes nem jutott eszébe. Ezért, jobb ötlet híján, eldöntötte, hogy kideríti: mi folyik itt. Pánikba esni, sírni utána is ráér.

Szóval, bárki bármit mond, ez azért nem semmi. Na.

8. fejezet

Ez nekünk magas

Miközben Lavina a folyamatosan morgó és vicsorgó Nemerest segítségével sakkban tartott bennünket, Johnny a terem egyik végébe, egy terítővel letakart állványszerűséghez sétált. Eddig észre sem vettük.

Amíg Johnny a szerkentyűvel babrált, Gekko Lavinahoz fordult.

– Mit akarnak tőlünk?

– Csitt, kisfiú – mosolygott Lavina utálatosan. – Mindent a maga idejében.

– Azt hiszi, félek attól a dögtől? – Gekko megvetően Nemerest felé intett a fejével.

– Hát, kicsim, jobban tennéd, ha félnél. Egy szavamba kerül ugyanis, és nem a nadrágod szárát, hanem a lábadat kapja el. És az bizony fájni fog... Ugye, Everest bébi?

Everest bébi fenyegetően morgott. Amilyen kicsi volt, most éppoly agresszívnek látszott.

– Na, kész! – John hangja harsant a terem végéből. A terítő alól egy állványos fényképezőgépre hasonlító, bár annál jóval bonyolultabbnak tűnő valamit varázsolt elő.

Jeges rémület hullámszótt végig rajtam. Vajon mi van kész? Ösztönösen közelebb húzódtunk egymáshoz. Virág pityergett, Helga átkarolta a vállát.

– Szerintem ugorjunk rájuk – szűrte a szót Gekko halkan, a foga között. – Én fellököm a pasit, ti meg kinyitjátok az ajtót...

– Everest! – Lavina hangja úgy csattant, mint az ostor. A következő pillanatban Gekko felordított a lábszárába mélyedő fogak okozta fájdalomtól.

– Elég! – Johnny hangja harsant a terem végéből. – Vinni, a fiúnak ma még másznia kell! Ugye nem akarod, hogy lesántuljon?

– Everest, hozzám! – Lavina szeme szikrát szórt. – John, a fiú épp most akart rád támadni!

Meredek Johnny szívből jövően felkacagott.

– Lavínia drágám, én ilyen kölyköket eszem reggelire! Csak nem gondolod, hogy egy kutyának kell megvédenie engem? – A következő pillanatban elkapta Gekko pólóját, és szinte megemelte. Vastag karján kidagadtak az izmok. Gekkot még sohasem láttam ennyire rémültnek.

– Figyelj, öcsi – suttozta Johnny. – Te vagy az aduász a csapatban. Szóval jobb lenne, ha egyben maradnál. A többiek dolga az lesz, hogy segítsenek neked. De a fő feladat a tiéd. Jobb, ha vigyázol magadra!

Aztán Helgára vándorolt a pillantása.

–...bár ha nagyon ugrálsz, akkor azt a sárkányos leányzó teszem meg vezetőnek. – Helgára mosolygott. – Szeretnél mászni, ugye? Láttam ám a szemeden, micsoda ambíciók tombolnak benned. – Felröhögött. – Ha a fiú túl sokat ugrál, majd te hajtod végre a küldetést!

Helga egyenesen Johnny szemébe nézett.

– Mit akar tőlünk? – kérdezte.

– Nyugi, hétfejű leányzó! Így hívnak a kis barátaid, ugye? Ez talán a szeretetük jele? – Johnny viyorgott, Lavina meg, Everest füle tövét vakargatva szolgáian kuncogott.

Helga hallgatott.

– De mi csak... nekünk haza kéne... nemsoká keresni fognak minket – Vince elvékonyodó hangon dadogott.

– Legalábbis ebben bízol, ugye, pufikám? – Johnny újra felröhögött. – Remélem, megtanultad a sátorverés csínját-bínját a tankönyvből! Meg a gázrezsó használatát, mert te leszel a tábori szakács!

Vince homlokán megjelentek az első verejtékcseppek. És tudtam, hogy hamarosan én következek. Még mindig nem raktam össze a képet, hogy mit akarhatnak tőlünk, de úgy sejtettem, valahogy kapcsolatban kell állnia a makettheggyel. A mini Pantherával.

Közben Johnny tényleg megállt előttem.

– Bőbeszédű barátunk, ez a kis meg se mukkanó, egész jó grafikonokat készít. Láttam a múltkor. – Közelebb hajolt. – Majd részletesen is elmondom, hogy mi lesz a dolgod... igen fontos feladat... Szóval nem ajánlom, hogy elrontsd! Érted?!

– ...

– Érted??!!!

– I... iii... igen – dadogtam.

Virág hüppögése erősödött. Tudta, hogy most ő kerül sorra.

Johnny a vállára tette a kezét.

– Na, kicsi virágszál! Hát veled mit csináljak?

– Kérem! Kérem... hadd menjünk haza! – Virág már zokogott.

Johnny arcán árnyék suhant át.

– Híztiről szó sem lehet – mondta. – Úgy látom, te vagy a gyenge láncszem a csapatban. Mit csináljunk vele? – Tétovázva nézett Lavinára.

– Esetleg itt tarthatjuk magunk mellett... amíg a többiek másznak... – töprengett Lavina. – Jól jöhet egy tús.

Ha lehet, Virág még jobban megrémült.

– Kérem... kérem ne...

Helga gyorsan közbevágott.

– Bármit is terveznek, engedjék, hogy ő is velünk jöjjön – mondta Johnnak és Lavinának. – Egy... egy tartalék ember mindig kell... a... a... mászócsapatba...

– Okos kislány – Johnny felvont szemöldökkel fürkészte Helgát. – Lehet, hogy mégiscsak rád kéne bíznom a vezetést?

Helga hallgatott. Mint utólag kiderült, ekkor még Johnnyék elejtett szavai nyomán azt hitte, hogy valahova majd elküldenek minket, hegyet mászni. Abban bízott, hogy ha egyszer elindultunk, majd csak megszökünk valahogy.

Arra, hogy szökésre a leghalványabb esélyünk sem lesz, egyikünk sem számított.

A lekicsinylés

A magam részéről azt hittem, ennél kisebb már nemigen lehetek, de végül bebizonyosodott, hogy dehogynem, sőt. A terem végében álló bonyolult szerkesztő ugyanis olyat tudott, amilyenről még csak nem is hallottunk. Tetszőleges méretűre változtatott bármit. Vagy bárkit.

Például minket. Na meg a Pantherát.

– Hát, kérem szépen – mondta büszkén Johnny, mintha ő maga találta volna fel (később persze kiderült, hogy lopta) –, itt van ez a huncut kis szerkezet. – Szeretettel simogatta a gépet az állványon. Most láttam csak, hogy objektív helyett egy hosszú cső van rászerezve, és számtalan kar meg gomb díszíti. Fényképezőnél jóval összetettebb műszaki szerkezet volt.

– Lavínia, gyere onnan, és hozd a kutyádat is, ha nem akarsz póruul járni!

– Mondja már meg végre, hogy mit akar! – Gekko nem tudta tovább türtőztetni magát.

– Csönd! – mennydörögte Johnny, és miközben Lavina csatlakozott hozzá, elmélyülten babrált egy tekerőgombbal. – Ha dumálsz, elrontom a méretezést.

– Maradj már, Gekko! – suttogott Helga. – Ne hergeld!

– Mi lesz velünk...? – Vince a karomba kapaszkodott.

Mit mondhattam volna? Éreztem, hogy örültem kalapál a szívem. Az utolsó értelmes gondolatom az volt, hogy talán Noémi mégiscsak szem- vagy fültanúja az eseményeknek... Hátha...

Aztán egy villanás, és a gépből olyan erős, vakító fénysugár lőtt felénk, hogy pár pillanatig semmit nem láttam. Az egész testemben erős bizsergést éreztem, és valami sosem tapasztalt kényelmetlen húzó-feszítő érzést. Nem is fájdalmas volt, inkább mintha valahogy nem férnék a bőrömbe.

Aztán a fény kialudt, és első pillantásra, de tényleg csak az elsőre úgy tűnt, hogy nem történt semmi. Ahogy körülnéztem, azonnal megláttam a társaimat. Szerencsétlenül pislogva, fejüket forgatva álltak, de máskülönben ugyanúgy festettek, mint pár másodperccel azelőtt.

Csakhogy...

Először úgy tűnt, mintha egy másik helyre kerültünk volna. Körülöttünk valamilyen szürke gáz kanyargott, meredezett, amerre a szemünk ellátott. Mintha egy furcsa, kietlen mezőre kerültünk volna, teli áthatolhatatlan szürkés növényzettel.

Már éppen egyszerre kezdtünk volna beszélni, de valami vészjósló hang, egy idegtépően hangos

morgás hirtelen elnémított mindannyiunkat. Árnycvető vetődött ránk a magasból.

Felnéztem, és hátratántorodtam a rémülettől. Egy hatalmas fenevad, undorító, nyáladzó pofáját láttam magasan a fejem felett. Oszloplábainak egyetlen lépésével is könnyedén eltiport volna bennünket. A többiek is kiabáltak, sikoltoztak. Hátrálni kezdtünk, Virág megbotlott, és a földre esett.

A fenevad tovább morgott, és jóval a háta mögül ismerős hangok hallatszottak, de olyan hangerővel szóltak, mint a mennydörgés.

És akkor rájöttem!

Everest állt felettünk. Hatalmasra puffadva, vérszomjas pofával morgott és a fejünkre csorgatta a nyálát.

Aztán nem kellett sok idő, hogy ráébredjek: épp fordított a helyzet. Everest nem puffadt hatalmasra, ő maradt, amilyen volt. Mi viszont Johnny különös gépétől hangyányira zsugorodtunk. És a szürke gazos mező körülöttünk nem volt más, mint az előadóterem ipari padlószőnyege. Itt-ott erősen kibolyhozódva.

A társaimra pillantva láttam, hogy bennük is tudatosult a helyzetünk. Kivéve Virágban, aki a szemét eltakarva jajgatott a földön. A közelében álltam, úgy-hogy leguggoltam mellé.

– Ne sírj – súgтам neki, bár én is majdnem elbögtem magam.

Mibe keveredtünk?

Egy Meredek gondolat

Aztán kisvártatva betöltötte a látóterünket két pár cipő. Csak úgy döngött a föld, ahogy közeledtek. Két túrabakancs és két piros túsarkú. Méretüket tekintve toronyháznyinak tűntek.

– Johnny, én nem tudok betelni ezzel a géppel! – ujjongott Lavina valahol messze a felhők felett, talán a hetedik mennyországban. – Nézd, milyen iciripicirik lettek, milyen kis cukik!

Találomra felkapott valakit: Vince volt az. Úgy vergődött az összecsapott ujjak között, mint valami miniatűr ízeltlábú.

– Áááá! – ordította Vince emelkedés közben. Középsúlyos tériszonya volt. Azért iratkozott be mászóedzésre, hogy legyőzze ezt az iszonyt, a múltkor elárulta nekem.

– Lavínia! – csattant Johnny hangja – Azonnal tedd le! De nagyon óvatosan! Nem látod, hogy még él?

– Persze, hogyné – tüsténkedett Lavina, és Vincét újra a földre helyezte. Vince azonnal eldőlt, mint egy zsák krumpli, és a hátán fekvő fújtatót. Nem volt beszédes kedvében.

Mi, többiek dermedten álltunk, és bámultunk fel-felé. Kezdett összeállni a kép. A lekicsinyített hegy, meg a hozzá megfelelő arányban lekicsinyített hegy-mászók. Mi magunk.

Johnny végre hajlandónak mutatkozott szóba állni velünk. Ezt úgy tudta kivitelezni, hogy lehasalt velünk szemben a földre. Hatalmas kopasz fejével betöltötte a teljes horizontot.

– Helló! – mondta, és ahogy a lehelet elhagyta a száját, többen hanyatt estünk az irdatlan erejű lökéstől. Ezenkívül szörnyen bűzös is volt a felénk zúduló légtömeg. Johnny valószínűleg nem átallott valami fokhagymásat ebédelni.

– Böe – mondta halkán Gekko, de Helga megint leintette.

– Jobb, ha engedelmeskedünk – suttogta. – Ne csináld a balhét!

Gekko morgott valamit, de nem ellenkezett. Közben Vince és Virág is összeszedték magukat, úgy-hogy nagy nehezen felsorakoztunk a hamis hegy-mászó fújtató orrlyukai előtt. Biztos, ami biztos, azért tartottuk a távolságot, nehogy véletlenül felzippantsa valamelyikünket.

– Na, picinyeim! – dörmögte a hatalmas palacsintaarc, kidülledő szemekkel. – Kezdődhet a mulatság! Nem szívesen tennék kárt senkiben, ezért kérem szíves együttműködésedet. – Egy papírlapot csúsztatott elénk. – Másszatok fel erre, ha nem akarjátok,

hogy Lavínia a kecses kis ujjával egyesével rakogasson át titeket a táborhelyre.

Vince az iménti emlék hatása alatt állva gyorsan felkapaszkodott a papírlapra. Ami egy órával azelőtt még egy teljesen lapos, kétdimenziós dolognak tűnt, az most elénk magasodó, megmászandó akadállyá vált. Egymást húzva-vonva, taszigálva felküzdöttük magunkat a lapra, hogy az óriás Johnny lassan, óvatosan a hegy tövéhez húzzon minket.

Különös egy utazás volt: szőnyegboholy erdőben, égisz érő széklábak és földre esett, gyűrött papír zsebkendő-hegységek között. Menekülésre egyikünk sem gondolt. Nevetséges illúzió volt, hogy eltűnhetnénk a hatalmas szemeik elől. Nemeressz halk morgással kísérte az utunkat, állhatatosan fixírozva minket. Egymásba kapaszkodva ültünk, míg az egekből ránk nem dörrent Johnny:

– Leszállás!

Liftezett a gyomrom, ahogy megemelte a papírt, mert csak így tudtunk feljutni a hegyet tartó aljzatra. Egymás hegyén-hátán gurultunk a hajlékony papíron, de aztán nagy nehezen lekecmeregtünk a biztos talajra.

Ott magasodott előttünk a Panthera. Immár életnagyságban.

– Na, mit szóltok? Jól kigondoltam, ugye? – dörzsölte Johnny a kezét, de csak Lavínia érezte úgy,

hogy válaszolnia kell. Minket amúgy se nagyon halott volna.

– Zseniális ötlet volt, John! Csak neked juthatott eszedbe ilyesmi!

Meredek közben a hegy mellé telepedett, és utasításokat kezdett osztani.

– Na, akkor ez az első alaptábor – mondta, és egy színes kupac felé bökött a hegy lábát övező füves lankán.

Valódi fű volt, ami valódi földből nőtt ki. Nem történhetett más, mint hogy Johnny ugyanúgy lekicsinyítette a valódi hegyet, mint ahogy minket is. De vajon miért csinálta?

Aztán lassan kirajzolódott előttünk a tábor képe. Meglepve láttuk a legmodernebb túrafelszereléseket egy kupacban. Időjárásálló sátrak, túraruhák, kabátok és kötelek, meg élelmiszerral megpakolt dobozok... Johnny minden szükséges eszközt lekicsinyített és odakészített számunkra. Hogy nekünk már csak másznunk kelljen.

Egy gyanú kezdett körvonalazódni bennem: John velünk mászatja meg a veszélyes hegyet, és aztán majd valahogy ő aratja le a babérokat... Talán a titokzatos kincs keresésére küld minket? Nem tudtam, de az ördögi terv egészen meghökkentett. Láttam a többieken is, hogy jár az agyuk. Beszélgetni nem mertünk, de sokatmondó pillantásokat váltottunk egymással.

– John, lassan indulniuk kéne, nem? – fontoskodott Lavínia. – Hétfő reggelig vissza akarod szállítani a helyére a hegyet, és még újra is kell méretezni. Szóval sok a macera, akkor is, ha a kölykök már végeztek!

– Oké! – Johnny az egyik hátizsákra mutatott. – Abban találtok néhány megafont. Ha mondandótok van, akkor így tudunk beszélgetni, bár beszélni főleg én fogok, ti meg engedelmeskedtek... Világos, hanyacsapat?! – röhögött fölénk hajolva, amitől csak úgy fújtak felettünk a fokhagymás szelek.

Gekó nem sokat tétovázott, belekotort a zsákba, és magához ragadott egy megafont:

– Azt akarja, hogy másszunk fel a tetejére? És ha megtettük? – recsegte bele a megafonba.

– Micsoda önbizalom! – élcelődött Meredek. – Azt hiszed, olyan egyszerű lesz? De persze én nagyon szurkolok nektek! Én vagyok a ti leghűségesebb rajongótok!

Lavina közbeszólt.

– John információkat szeretne a hegyről. Útvonalakat, ösvényeket, pontos, rajzolt térképet. Barlangok elhelyezkedését, esetleges kincslelőhelyet és a csúcshoz közeli részeken a mászható útvonalak beazonosítását...

– Szóval, Kismuki, rajzolj szorgalmasan, és jegyezz fel minden fontosat meg veszélyeset! Világos?! – reccsent rám Meredek.

Én is felemeltem egy megafont:

– I... ii... igen.

– Reméljük, írni jobban tud, mint beszélni, ugye, Johnny? – Lavina kételkedve nézett le rám. – Biztos vagy abban, hogy ő a megfelelő ember a jegyzetelésre?

– Jobb híján megteszi – mondta Johnny. – A múltkor ott felejtett egy füzetet a széke alatt. Tele volt baromságokkal, meg kitalált hülyeségekkel, de volt benne néhány jó kis térképraiz is, meg pár okos kis találmány ötlete.

„A francba!”, gondoltam, és fülig vörösödtem. Reméltem, hogy Johnny nem taglalja tovább a füzetet.

– Ja, és a legjobb! – folytatta kíméletlenül. – Hinnéd, hogy a kiscsávó titokban fákon meg ereszcatornákon lóg, és stopperrel méri az időt? Táblázatot vezet róla! Nézz rá, Lavínia! Nézd csak meg, hogy dagadnak az izmai!

Lavina visítva nevetett. Elkaptam egy-két társam csodálkozó pillantását, de aztán haladéktalanul a földre szegeztem a tekintetemet. Azt hiszem, a füleim lángoltak. Hát ilyen az égés.

Johnny közben türelmetlenül összecsapta a tenyerét. Ez a fejünk felett úgy szólt, mint a legvadabb égzengés.

– Akkor majd menet közben megkapjátok az instrukciókat. Most mindenki öltözzön át! Engedem a búrát!

Azzal a falhoz sétált, amely végtelen messzeségben húzódott a táborhelyünktől, és ott meghúzott egy kart. Recsegés, egymáson súrlódó drótok csikorgása hallatszott, majd lassan egy árnyék mozdult a fejük felett. Nyújtogattuk a nyakunkat, de így is hosszú másodpercekbe telt, mire megértettük, hogy egy hatalmas, félgömb alakú üvegúra ereszkedik ránk. Ahogy a pereme leért, pontosan illeszkedett a hegymakettet tartó aljzathoz. Immár egy hógömb belsejében, egy hófödte csúcsú hegy tövében álltunk. Egy átlagos pénteken, a lepukkant városi művelődési ház nagytermében.

Na, ezt nevezem én gázos helyzetnek.

11. fejezet

Eközben Noémi

És Noémi mindezt a saját két szemével végignézte!
Hogy hogyan?

Hát úgy, hogy a portásfülkében zajló, rövid ideig tartó révedezés közben rájött, hogy az előadóterem ajtaja felett van néhány falba épített üveglak. Igaz, hogy magasan vannak, de ha észrevétlenül felkapaszkodna oda, és belesne az üvegen, talán kideríthetné, hogy mi folyik odabent.

A „B” terve az volt, hogy elbújik valahol, például a WC-ben, amit viszont már kicsit unt, meg amúgy is eszébe jutott, hogy mi van, ha Lavina is felkeresi a helyiséget, és akkor neki annyi.

Szóval a kémkedés mellett döntött, nagy szerencsénkre. A legnagyobb fejtörést az okozta neki, hogyan kapaszkodjon fel az ajtó feletti ablaksorhoz.

A folyosón árválkodott néhány rozzant szék, és az egyik helyiségben kiszúrt egy ócska asztalt is. Ezen kívül semmit. Arról szó sem lehetett, hogy a fal kiszögellésein mászik, az ujjbegyein kapaszkodva! Hát nem hegymászó ő, majd bolond lenne ilyesmire vetemedni! Különben is, ő előre megmondta a szüleinek, hogy ez a mászás milyen

veszélyes hülyeség, és tessék! Minden szava igaznak bizonyult!

De csak rövid dühöngés fért bele az időbe, mert azt viszont sejtette, hogy odabent most sorsdöntő események zajlanak, és ha nem akar lemaradni rólok, akkor iparkodnia kell.

Jobb ötlet híján nekiveselkedett, és amilyen csendesen csak tudta, odacipelte az asztalt a nagyterem ajtaja mellé. Közben egyszer nekicsapta az élet az ajtófélfának. Akkor dermedten megállt, és máris úgy hallotta, mintha nyikordulna a nagyterem kilincse. Biztos volt benne, hogy lelepleződött. Lélekben már-már arra készült, hogy Lavina mindjárt ráküldi Nemeresztet, és azt is eldöntötte, hogy majd az asztalt fogja pajzsként használni a ráugró, vicsorgó fenevad ellen – legalábbis utólag így mesélte. (Igaz, vagy sem, jól hangzik, ezért írtam le).

De hamarosan rájött, hogy senki nem hallotta az ügködését, és mivel már nagyon fáj a karja a cipeléstől, ezért megszaporozta a lépteit. A terem ajtaja mellett, amilyen óvatosan csak tudta, a földre állította az asztalt, aztán elindult széket szerezni. Sajnos az első széket, amibe belebotlott, azonnal felkapta, pedig az csak azért volt kirakva a folyosóra, mert az egyik lába félig el volt törve. De Noémi ezt nem vette észre. Úgyhogy, a saját merészségén felbuzdulva a széket, amilyen csendesen csak tudta, az asztal tetejére állította, aztán ő maga is felkapaszkodott az asztallapra. Innen

már csak egy lépés kellett, és nyakát behúzza a szék tetején állt. Milliméterenként emelkedett lassan egyre följebb, míg a szeme előtt feltárult az előadóterem, meg az ott zajló hihetetlen események.

Noéminek a látványtól nem jött ki hang a torkán. Ami, ha úgy vesszük, nagy szerencse, mert sokkal rosszabb lett volna, ha visítani vagy kiabálni kezd.

Éppen látta még a villanást, amitől egy pillanatra ő is elvakult. Aztán, mikor már nem káprázott a szeme, azt hitte, hogy valami gonosz varázslat hatására mind eltűntünk. De kisvártatva felfigyelt rá, hogy neki háttal Johnny és Lavina lépdel a terem egy pontja felé, ott megállnak, és lefelé bámulva magyaráznak valamit. Nyomukban Everest morgott a szőnyeg egy pontját kémelve.

És akkor Noémi észrevett minket!

Illetve csak sejtette, hogy mi vagyunk azok, az az öt hangya, akik a szőnyegen toporognak. Többet ennél nem látott belőlünk, csak annyit tudott megállapítani, hogy még élünk, mivel mozogtunk.

Noémi zihált, és érezte, hogy egy-két másodpercen belül hisztérikus sírásban fog kitörni. Ilyen szörnyűséget el sem tudott képzelni, pedig képzelgésért neki sosem kellett a szomszédba mennie! Ráadásul ő maga is könnyen ennek a két elvetemült bűnözőnek az áldozatául eshetett volna. Na de így sem jobb a helyzete! Hiszen be van zárva velük egy épületbe! Bármikor felfedezhetik!

Na, ekkor reccsent meg a székláb. És haladéktalanul megadta magát.

Noémi nagy puffanással ráesett az asztallapra, onnan meg tovább, le a földre. A szék lassan, mintha gondolkodna, úgy borult utána. Noéminak a földön ülve épp annyi ideje maradt, hogy elkapja az ugrani készülő széket, majd gyorsan feltápáskodjon és a fal mellé állítsa, az asztal szomszédságába. Bár a fenekére esett, és a könyökét is nagyon beverte, de tudta, hogy ha nem szívódik fel azonnal, Johnnyék tíz másodpercen belül rájönnek, hogy az épületben van.

Ész nélkül rohanni kezdett, és taláломra berontott a kóruspróba termébe. Az ajtót nem merte becsukni, nehogy a zajjal elárulja magát. Úgyhogy jobb híján lekucorodott a sarokban álló zongora mögé, és várt.

A következő pillanatban kicsapódott a nagyterem ajtaja. Lavina hangja süvített végig a folyosón:

– Nincs itt senki rajtunk kívül, John! – Fel sem tűnt neki az az újdonság, hogy ott áll egy asztal a fal mellett. Végül is nem volt kirívó látvány, szerencsére csak olyan hétköznapi asztal volt, amit az ember észre sem vesz jövés-menés közben, és ez most épp kapóra jött.

– Azért csak nézz körül! – hallatszott bentről a parancs. – Hallottam valamit, az tuti! – Majd kisvártatva:

– Mondjátok csak, jómadarak! Biztos, hogy nincs itt a hatodik társatok az épületben?! A gyomorhajos kiscsaj?!

Noémi úgy reszketett a zongora mögött, mint a nyárfalevél. Ám kisvártatva Lavina hangja hallatszott:

– John! Nincs semmi gáz! Csak a vénasszony tévéje ordít a portásfülkében. Kikapcsolom!

Aztán tűsarkak kopogása, ajtócsukódás, és Noémi egy lélegzetnyi időre újra viszonylagos biztonságban érezhette magát. Most már megengedhetett magának egy hosszabb, néma és görcsös zokogást is, ez ugyanis nélkülözhetetlen volt a további összedett gondolkodás szempontjából.

Mondjuk, én személy szerint nem értem, hogy miért, de Noémi így mesélte, és én nem kétlem, hogy valóban így is volt. Zokogott tehát, ahogy csak tudott.

A mászócsapat

Johnny elfáradhatott a lekicsinylő műveletben, mert rövidesen kinyitott egy apró ablakot az üvegbúrán, és beüvöltött a mi kis hegyes-völgyes magánvilágunkba:

– Na, picinyeim, kaptok egy órát, hogy megszervezzétek a mászócsapatot! Legyen valami épkezláb stratégiátok, és minden fontos feladatot osszatok le! Nekem mindegy, hogyan, csak két kikötésem van: a Hüllő nevű fiú másszon a csúcsig, a kis mukkancs meg jegyzeteljen és fényképezzen. Világos?

Senki nem válaszolt.

– Világos?! – üvöltötte ránk az egekből a szörnyfejű Johnny, és széles testével eltakarta előlünk a napot. Pontosabban a terem plafonjára szerelt energiatakarékos izzósort. Szóval árnyék vetült ránk.

Helga felkapta az egyik hangosbeszélőt.

– Világos – mondta. – Adjon egy órát, és felkészülünk!

– Na, ez a beszéd, sárkánykirálylány! – kiabált a szörnyeteg Johnny, és becsukta, majd elrekeszelte a kis kommunikációs ablakot az üvegbúra

felszínén. Aztán eltávolodott, és úgy tűnt, valahol a terem végében beszélgethetnek Lavinával.

Egy lélegzetvételnyi időre magunkra maradtunk, mi öten.

Némán bámultuk egymást.

Én a magam részéről annyi mindent mondtam volna, hogy inkább meg sem próbálkoztam semmivel, de megtették helyettem a többiek.

– A rohadt szemét! – mondta Gekko.

– Jaj... mi lesz velünk? Mi lesz velünk? – sírt Virág.

– Hamarosan keresni fognak minket... ugye? – nézett körbe szorongva Vince.

– Nyugi! Gondoljuk át, mit tehetünk! – így Helga.

– Van valakinél mobil? – kérdezte Gekko.

Kiderült, hogy egyikünknel sincs mobil, a táskánkban maradt, vagy soha nem is volt.

– Noémi – szólaltam meg ekkor. Minden arc felém fordult.

– Ugyan... – legyintett Vince borúsán.

– Miért? – Virág mintha hirtelen kissé magához tért volna. – Igen, Noémi még segíthet!

– Komolyan hiszel benne? – Helga nem rejtette véka alá a Noémivel kapcsolatos lesújtó véleményét. – Azért túlzottan ne reménykedj! Rég elhúzta a csíkot.

– Ha egyáltalán kijutott az épületből – méltázott Gekko. – Mert lehet, hogy azt is bezárták... a portásfülke is üres volt, amikor bejöttünk... emlékeztek?

Kis időre a gondolatainkba merültünk. Jobbára csak bámultunk magunk elé, egyedül Helga kezdett el pakolászni, és kis kupacokba rakta a holmikat.

– Nézd, Kismukk, ez egy üres napló, ez a tiéd lesz, itt van hozzá írószer meg vonalzó, iránytű és tájoló. Rakd be ebbe a zsákba. Ebben a dobozban kaja van: levespor meg keksz, meg néhány melegíthető konzerv... Akkor ezeket a piros hátizsákba pakolom...

Gekko összevont szemöldökkel méregette a pakolászó Hétfejűt.

– Nem emlékszem, Helga, hogy bárki megkért volna rá, hogy oszd le a feladatokat – mondta. – Vagy csak én nem hallottam?

Helga feje lila lett a dühtől.

– Hát ide figyelj, légtornász! – sziszegett rá Gekko. – Mialatt te itt állsz, és fölösleges elméleteket alkotsz, én azt teszem, amit meg kell tennünk, hogy nagyobb bajunk ne essen! Akár meg is köszönhetnéd, nem?

– Mit?! Hogy konzerveket pakolsz? – Most már Gekko is kiabált. Felkapott egy dobozt, és hangosan olvasta. – Székelykáposzta. – Aztán egy másikat. – Sólet... Löncshús... hmmm... Micsoda lakoma!

Visszadobta a dobozokat Helga lába elé.

– Igen... – gúnyolódott. – Szerintem is az fog megmenteni minket, ha ezeket a konzerveket ügyesen hátizsákba rakjuk. Mi megesszük a löncshúst, minket meg megesz az a hájfejű ál-hegymászó... reggelire!

Virág csitítani próbálta őket.

– Figyi, Gekko, ne izélj már! Helgának igaza van! Legalább ne dühítsük föl. Tegyük, amit mond, és közben majd kitalálunk valamit. Meg hátha Noémi is...

– Ugyan, hagyd már ezt a hülyeséget! – Vince már a név említésére is dühös lett. – Noémi hazatipegett, a szüleinek azt vetítette, hogy elmaradt az edzés, és egész hétvégén eszébe se jut az egész.

Láttam az arcukon, hogy Virágon kívül mind ezt a lehetőséget tartják a legvalószínűbbnek.

Én a magam részéről azért dédelgettem a reményt, hogy talán mégsem indult haza Noémi táskával, fél pár cipőben, de biztos persze nem lehettem benne. Na, és különben is, nem szeretném, hogy az utókor azt mondja, hogy utólag vagyok csak ilyen okos.

Szóval kelleltenül magunkhoz vettünk egy-egy túrahátizsákot, és igazságosan elosztva próbáltuk teletömni őket mindenfélével. Voltak ott kötelek, karabinerek, és egyéb mászókéllékek, még hágóvas is... Az ételeken kívül volt jó pár termosz, aztán hálózsákok, összehajtott sátrak, és főzéshez használható mini rezsó is. Nagy kupac színes ruha is hevert ott: Johnék annyira kidolgozták a rettenetes tervüket, hogy mindannyian találtunk a méretünkre való mászóruházatot, sőt bakancsot, sapkát, sálat, kesztyűt is. És persze műanyag étkezészetet, evőeszközt, elemlámpát, baltát és minden egyebet, ami a túléléshez kell.

Szóval teljesen komolyan gondolták, hogy felküdnek minket oda!

Oda, ahol előttünk a madár sem járt!

Itt jegyezném meg, hogy a Panthera meghódításának első valódi kísérletei mind kudarcba fulladtak. Volt olyan csapat, amely egyszerűen csak eltűnt, a keresésükre küldött mászók pedig meglehetősen zilált állapotban érkeztek vissza, és kiderült, hogy már a hegylábát övező, különös növényfajokkal benépesített erdőből vissza kellett fordulniuk, mert egy rémes, ismeretlen állatfaj támadásai megakadályozták a továbbhaladásukat. Az állatokról képet is készítettek, bár valószínűleg csak futás közben, mert eléggé elmosódott fotók sikeredtek. Mindenestre a biológusok hártáslábú álsakálnak nevezték

el ezt az új fajt, ami így első hangzásra nem sok jót ígért.

Na, ezt csak úgy a hangulat kedvéért jegyeztem meg. Mindezt egyébként az egyik természetfilm csatornán láttam, és egyelőre nem szóltam róla a többieknek.

Akkor azonban, a mászócsapat megalakításának pillanataiban nem sokat gondoltam a sakálokra (kéőbb ezt bepótoltam).

Komorán pakoltunk, magunkra kapkodtuk a túrahátizsák egy részét, ami meg már túl meleg lett volna, azt belegyömöszöltük valamelyik hátizsákba. Hamarosan úgy festettünk, mint a málhás szamarak.

– Nem fogjuk bírni – állapította meg tárgyilagosan Gekko, és felmutatott a hegyre.

Mind egyszerre bámultunk a csúcsra. A Panthera konokul tátogatta két nagy, állkapocs formájú sziklatömbjét a hógömb búrába zárt ege felé.

– De hát ez az egész csak egy idióta hógömb – da-dogta Vince –, és mégis...

Nem fejezte be, de valahogy mindannyian értettük, hogy mire akar kilyukadni.

Veszélyekről, kincsekről

Kábé egy óra múlva beborult az ég, és a búra egyik oldalán leszállt az éj. Illetve csak Johnny sötét színű pulóvere töltötte be a látóhatárt. Kinyitotta a kis ablakot, és azon az utálatos hangján bemennydörögte:

– Ezt már szeretem! Milyen szép, jól felszerelt kis csapat! Mindent összepakoltatok?

Gekó már emelte a szájához a megafont, de Helga gyorsan kikapta a kezéből.

– Igen, Meredek úr!

– Szólíts nyugodtan Johnnynak, kissárkány! – vihogott a szörny.

– I...igen, Johnny. Kész vagyunk. Csak... lenne egy kérdésem.

– Mondtam, hogy ne sokat akadékoskodjatok... ugye?! – A hang fenyegető színezetet öltött.

– Ez fontos... szerintem. – Helga nagyot nyelt, látott, hogy gyűjti a bátorságot. Hogy honnan szedte, nem tudom, de végül elegendő összegyűlt, ezért folytatta:

– Szóval... a... az erdő. Ha bemegyünk az erdőbe... maguk nem fognak onnan kintről látni minket. És lehet, hogy a hangot is elfogják a fák.

– Erre már én is gondoltam – dörmögte Johnny. – De kis szerencsével és jó tempóval kevesebb mint egy nap alatt átértek az erdősávon. Addig csakis magatokra számíhattok!

– Miért, most talán számíthatunk másra is? – Vince halkan dörmögött az orra alatt.

– És... ha... ha netán valami veszélybe kerülünk... maguk hogy fognak arról értesülni?

Már Lavina is ott állt a főnöke mellett. Hangosan felvihogott, és a beszélgetőablakhoz hajolt.

– Szerinted, Morcoska, mennyire fog az minket érdekelni, ha egy-két idétlen kölyökkel kevesebb jön ki az erdőből, mint amennyi bement?

– A lényeg a fiú! – hallottuk megint Johnnyt. – Leginkább belőle nézem ki, hogy végig tudja mászni! Szóval őt védjétek! És persze a jegyzetelés is fontos!

– És... – Helga habozott. – Ha egyikünk sem jön ki? Lavina megint szívből felcacagott.

– Akkor Johnny kénytelen lesz új mászóedzést hirdetni egy másik városban... és egy csomó időt elvesztegetünk.

– Az nagyon nem lenne jó... – morogta John. – Eddig is töméntelen munkám van már ebben. – Kicsit hallgatott, majd folytatta:

– Nézzetek, srácok! Vegyétek úgy az egészséget, hogy kivételes lehetőséget kaptatok! Hogy ti vagytok azok a szerencsések, akik meghódíthatják ezt a világhírű hegyet. A körülmények... azok most nem lényegesek.

Mászni akartatok, vagy nem? És most megkaptátok. Akár meg is köszönhetnétek!

Gekó eddig bírta cérnával. Felkapott egy másik megafont.

– Árulja el, hogy miért iskolásokat küld fel egy ilyen nehéz terepre! Miért nem igazi hegymászókat?

– Hogyisne! Azokkal még több bajom lenne, mint veletek! Lázadoznának, megpróbálnának átverni! Szóval nekem ti pont megfeleltek! Már elég nagyok vagytok ahhoz, hogy kis szerencsével megmásszátok a hegyet, de még elég kicsik és buták ahhoz, hogy átvágjatok! Höhöhő...

– Na és elárulja végre, hogy mire megy ki az egész? Mit kéne találnunk ezen a rohadt hegyen?

Johnny hirtelen felélénkült.

– Jó is, hogy mondod, kis varánuszgyík! Ez tényleg fontos! – Suttogóra fogta a hangját, mint egy kedves nagyapó, amikor rejtélyes történetet mesél az unokáinak. Suttogása a felső légrétegekben örvényeket kavart, az erdő lombjai hangosan zúgtak-zizegtek a hegyoldalban.

– Hát van itt valami... vagyis ez még csak találgatás, gyanú... Egy-két folyómederben a hegy lábánál találtak valamit. Egy... egy különös kőzetet. Egy olyan ásványt, ami roppant titokzatos tulajdonságokkal rendelkezik. Amellett, hogy gyönyörű, keményebb, mint a gyémánt... Jelenleg ez tűnik a világ legértékesebb kővének! A geológusok úgy nevezik,

hogy akarit, de van közönséges neve is: csendkavics. Na, hát engem leginkább ez a kis kövecske érdekelt. Nagyobb mennyiségben...

– Csendkavics – visszhangozta Helga a megafonba.

– Az. – Johnny komoly-titokzatos stílusa most gúnyos hahotába csapott át. – Már a neve is mindent elmond: csend el azt a kavicsot! És nekem az ilyen nem kell kétszer mondani. Hahaha...

Hallgattunk. Nem kockáztathattuk, hogy a bekapcsolt megafon fölerősítse a személyes véleményünket.

– Ezért aztán – emelte meg a hangját Meredek –, egyetlen barlangot sem mulaszthattok el, és minden lehetséges lelőhelyet alaposan fel kell térképeznetek! Különösen a legmagasabb részeket kutassátok át! A folyó mentén haladjatok! Kémleljétek a medret... Nekem kell ez a kő! És... másoknak is kell... de még mennyire! Csakhogy én leszek az első, aki megszerzi! A ti segítségével...!

Most már mennydörgött a hangja, örület és határtalan mohóság színezte át.

– Találjatok nekem ilyen követ! Sokat, még többet, rengeteget! Ez lesz a dolgotok, hangyácskáim!!

Johnny (nem is olyan) titkos terve

– Miért nem kicsinyíti tovább a hegyet, és akkor szét is vágthatná, fúrhatná, faraghatná, és kibányászthatná belőle a kincset... aztán meg felnagyítaná a köveit a szerkentyűjével. – Gekkó ötlete, amit a hangosbeszélőbe mondott bele váratlanul, annyira kézenfekvőnek tűnt, hogy egy pillanatra abban reménykedtünk, hogy Johnnyt is meggyőzi az észszerűsége. És mindjárt véget ér ez a rémálom...

De Johnny egy fokkal azért okosabb volt, mint amilyennek látszott.

– Szerinted ez nekem nem jutott eszembe, öcskös? Nem szabad ám hülyének nézni Johnny bácsit! Nagy hiba lenne...

– John nem csak a kincstre hajt ugyanis – vette át a szót fontoskodva Lavina. – Az csak a hab lesz a tortán! Ő akar lenni az első bátor hegymászó, aki ezt a különösen veszélyes hegyet elsőként meghódítja. Képzeljétek csak el, micsoda adomány lesz a tudomány számára, ha fotókkal, térképekkel, és új, még soha nem azonosított állatfajok felfedezésével rukkol majd elő... Ezek után ki gyanakodna arra, hogy

ez a tudományos elme holmi közönséges kincsvadász volna?!

– Holott nagyon is az – suttozta Vince.

– Szóval ez az alibi, ha értitek, mire gondolok... – folytatta Meredek. – Miután lemásztatok a hegyről, én visszaszállítom a helyére, újraméretezem, és haladéktalanul megmászom. A ti felbecsülhetetlen értékű írásos anyagaitok segítségével, természetesen... Hehe... És persze, a gyorsaság nagy előny: telepakolom a puttyomat ezzel a kis kövecskével, az akarittal, de erről senkinek nem kell tudnia... Aztán nyilvánosságra hozom, hogy meghódítottam a Pantherát, és az összes szerencsétlen kincsvadász egyszerre indul majd el a nyomdokaimon... Marakodhatnak azon a néhány kavicson, amit otthagytok nekik... Értitek már?

– Szerintetek miért mondja ezt el nekünk ennyire részletesen? – Virág hangja remegett.

– Úgyhogy... – fejtegette tovább Johnny, saját nagyszabású tervétől egészen megrészegülve – , én mint tiszteletre méltó felfedező, a tudomány elkötelezett szolgálója minden gyanún felül állok majd... híres leszek... és gazdag is.... Mindkettő egyszerre!

– Na és milyen jóképű... – hízelt mézédés hangon Lavina.

– Mindjárt hányok – kommentálta Vince, és már le se halkította a hangját. Azok ott fönny, messze a magasban még azt se látták, hogy mozog a szája.

Sajnos Virágnak igaza volt. Ugyan miért adná ki a tervét ennyire Johnny, ha szándékában állna valaha is az eredeti méretünkre nagyítani minket? Hiszen akkor elárulhatnánk őt! Abban a percben, ott a hegy lábánál azt gondoltam, hogy ha túléljük a hegymászást, a sakálok lakta erdőt meg a kincs vadászatot, John akkor is meghagy minket ebben a miniatűr állapotban. És majd valami akváriumban tengethetjük tovább hangyaéletünket az immár dúsgazdag Johnny dolgozószobájában álló hatalmas íróasztal díszeként.

Megborzongtam. Mondták már, hogy túl élénk a fantáziám, na de a Noémiéjének a nyomába sem érhet! Most viszont nem sokra megyünk a rémes jövő képeinek kivetítésével. Próbáltam összeszedni magam, és körbepillantva azt láttam, hogy a társaim is épp ezen igyekeznek.

Nem volt könnyű dolgunk. A helyzetünk, finoman szólva is, siralmas volt.

15. fejezet

Elindulunk

– Akkor elindultok?! Vagy mi van már? – Johnny a révedezésből visszatért a valóság szürke bolyhos padlószőnyegére. Összecsapta a hatalmas lapátkezeit, amitől mennydörgés moraja nyomult be az üvegbúra felszíne alá. Ösztönösen behúztuk a nyakunkat.

– Indulunk – mondta Helga a megafonba, és hétfejű sárkányos pillantást futtatott végig rajtunk, ami nagyjából azt jelentette, kövessetek, szolgálaim! És elszánt léptekkel az erdő felé vette az irányt.

– Jó utat, picinyeim! Vigyázzatok magatokra! – kiabált be az álszent Johnny. – Ha valami közlendőm van, majd bekiabálom nektek! Aztán holnap reggelre legyetek ám kint az erdőből!

– Jobb, mint sakáleledelnek lenni, nem igaz? Hahaha! – Lavina gúnyos kacaja hirtelen megszakadt, ahogy John becsapta az ablakocskát. De a vészjósló hang visszaverődött az üvegfelületről, és még sokáig visszhangzott a fülünkben.

– Sakáleledelnek? – Virág nagy szemeket meresztett, úgy látszott, mindjárt elájul.

– Ne parázz! – mondta Gekó leereszkedő jóindulattal. – A csaj csak ránk akarja hozni a frászt.

– Sikerült neki... – morogta Vince. – Szerintetek tényleg laknak abban az erdőben sakálok?

Némán baktattam utánuk, nem tudtam, hogy mit tegyek. Ha elmondom, amit a tévében láttam, akkor Virág hisztériás rohamot kap, sőt, a többiek is, és be sem megyünk az erdőbe. Lecövekelünk itt, a füves lankán, és amikor Johnny legközelebb erre jár, meglátja, hogy nem teljesítjük a feladatunkat. És akkor leveszi rólunk a búrát, és megetet minket Nemeresszettel...

Szóval egyelőre nem szóltam, bár tudtam, hogy előbb-utóbb muszáj lesz. Valahogy fel kell készülnünk a sakálokra.

Helga vezette a csapatot. Járatlan területen taposunk ösvényt a térdig érő gazban. Aztán Helga egyszer csak megállt, és hátrafordult. Dominószerűen torlódtunk egymáshoz, kis híján mind felborultunk. Egy ember, egy hátizsák, felváltva...

– Most mindenki maradjon csendben egy kicsit... és gondolkozzunk! – javasolta Helga.

– Füttyülni szabad? – Természetesen Gekó akadékoskodott. Láttam rajta, zavarja, hogy egyelőre Helga irányítja a társaságot.

A Hétfejű tudomást sem vett róla. Hozzánk, többiekhez fordult:

– Mindenki dolgozzon ki magában egy tervet. Hogy hogyan meneküljünk ki innen... Vagy hogy csináljuk-e végig, amit kell... és aztán... Szóval bármilyen ötlet jöhet! De először mindenki egyedül gondolja át! Így több elképzelést gyűjthetünk.

– De ha én... nekem nem jut semmi eszembe, Helga! – Virág a kezét tördelte. – Én csak csinálom, amit mondotok... nekem általában nincsenek jó ötleteim.

– Sőt... rosszak se – dűnyögte Vince, aztán Helgára nézett. – Oké, gondolkodjunk. De ne nagyon álljunk meg dumálgatni... Odanézzetek!

Az üvegbúrára mutatott, ahol hatalmas árnyékok jelezték, hogy egy kis ellenőrzés céljából a fogvatartóink közelednek.

Gyorsan továbbindultunk, szép fegyelmezett libasorban, és úgy látszik, Gekó is kezdett beletörődni a helyzetbe, mert menet közben így szólt:

– Innen kábé negyedóra az erdő. Ha már eltakarnak minket a fák, akkor leülhetünk tanácskozni. Addig mindenki találjon ki valamit!

Helga szigorú arcán megkönnyebülés suhant át, de szólni nem szólt. Én is nyugodtabb lettem, mert annál

rosszabbat el sem tudtam képzelni, mint hogy ezek ketten végigveszekszik az utat, melyen ki tudja, milyen veszedelmekkel kell majd szembenéznünk.

Némán tapostuk a fűvet, és közben lázasan gondolkodtunk, vagy legalábbis úgy tettünk, mintha azt tennénk.

16. fejezet

Haditanács

Mivel szerettünk volna mihamarabb kiérni Johnnyék látóteréből, igencsak szaporáztuk a lépteinket. Hamarosan már az első fák menedékében jártunk. Azért a biztonság kedvéért még pár percig bandukoltunk befelé a sűrűbe, nehogy a ritkás lombokon átszüremlő tiritarka túracuccaink eláruljanak minket a figyelő szemeknek.

– Oké! Itt már nem láthat minket! – Gekko nagy sóhajjal ejtette válláról a tömött hátizsákot. Megkönnyebbült nyögések közepette követtük a példáját. Bár az idő nem volt túl meleg, mégis alaposan megizzadtunk a felszerelés súlya alatt. A lányok ittak, Vince a homlokát törölgette, én pedig titkon körbekémleltem, vajon olyan hely-e ez, ahol már portyázhatnak azok a bizonyos sakálok.

De nem tűnt olyan helynek. Bármilyen ártalmatlan osztálykirándulás ehhez hasonló erdőben zajlott. Fák, kövek, gyökerek, itt-ott egy kiszáradt patakmeder, madárcsicsergés... szóval minden egészen hétköznapiak látszott. Már-már azt vártam, hogy az egyik fa mögül előbukkan Anna néni, az

osztályfőnök, és elmondja, hogy ne szemeteljünk, vagy valami hasonlót.

Bár, ahogy jobban megnéztem... azért mégiscsak különös fák voltak ezek. A törzsük szürkésen derengett, és olyan sima volt, mint egy vízmosta kavics. A leveleik pedig... hát, ezek a levelek valahogy leginkább emberi kézre hasonlítottak, mintha tenyerüket nyújtogatnák bele az erdei félhomályba. Egy-két pillanatra az a kellemetlen érzésem támadt, hogy olyan, mintha utánunk kapkodnának.

Gekko, aki a hátán fekve bámult a lombok közé, szintén felfigyelt a levelekre.

– Nem semmi! – mondta és felfelé mutatott. – Nézzétek, tenyérfák!

Úgy látszik, nem csak én nézek természetfilmeket. Az is lehet, hogy a Hegymászó magazinban olvasott cikket a Panthera növényvilágáról. Vajon tud a sakálokról is?

Elhatároztam, hogy az első adandó alkalommal rákérdeszek.

Közben Vince letépett egy levelet a legközelebbi tenyérfáról, amin különös, hosszúkás bogár mászott.

– Ha ez tenyérfa – viccelődött –, akkor ez a rovar itt a tenyérbemászó.

A TENYÉRFÁ LEVELE ÉS ALAKJA

A következő pillanatban felordított, és elhajította a levelet bogarastul, miközben vadul rázta a kezét.

– Úúú! Aú! Megcsípett az a dög... Te jó ég! Mi van, ha mérgező...?!

Helga az egyik hátizsák oldalzsebében kotort.

– Mutasd a kezed! Van itt valami kenőcs... – Előkapott egy kis fehér tubust, nyomott az ujjára valami átlátszó krémet, és vékonyan bekente vele a csípést Vince kezén.

– Ú! Jaj... nagyon fáj... és nézd, dagad is...!

– Dehogy dagad! Semmi bajod nem lesz! – förmedt rá Gekko. – Hagyd abba a vonyítást, Vince!

Vince a kezét dédelgetve sértetten elhallgatott. A továbbiakban csak halkán sóhajtozott, és néha sötét pillantást vetett Gekko felé. Aztán a Hétfejűhöz fordult.

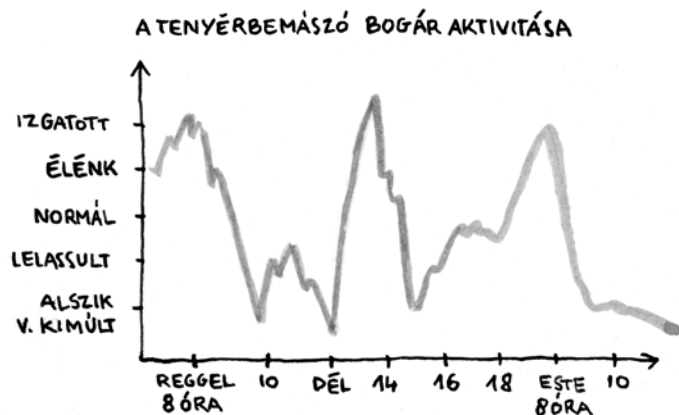
– Kösz, Helga – motyogta kelletlenül.

Helga bólintott, leterítette a derekára kötött pulóvert és ráült.

– Na? – kérdezte. – Ki kezdi?

– Mindig, aki kérdezi – vigyorgott Gekko.

– Hát jó. – Helga megköszörülte a torkát, és belefogott a terve ismertetésébe. – Szóval én arra gondoltam, hogy amíg ő, mármint Johnny a nagy, addig ő a főnök. Szerintem az lesz a legjobb, ha végigcsináljuk, úgy, ahogy parancsolja. Megmásszuk a hegyet (így mondta, nem pedig úgy, hogy Gekko

mássza meg), felkutattunk neki némi kincset, lejövünk, és akkor állítjuk választás elé.

– Ugyan milyen választás elé? – ásított Gekko.

– Csak akkor adjuk át neki a begyűjtött infót, ha újra felnagyít minket, és ha már biztonságban érezzük magunkat.

– De hát mindent le kell írnom... – vetettem ellen.

– Simán elveszi tőlem a füzetet.

– Hát épp ez a lényeg! – Helga lelkesen magyarázott. – Nem érted, Kismukk? – Nem írsz le semmit. Mindent szépen megjegyzünk... – A homlokát kocogtatta. – Itt lesz a fejünkben minden. Ez az egyetlen biztos hely! Csak akkor van esélyünk ellene, ha nem tudja csak úgy elvenni tőlünk, amire szüksége van.

Nem tűnt rossz ötletnek. Határozottan volt benne valami.

De Gekko nem így gondolta.

– Figyi, Helga, a dokumentumokat bármikor meg tudjuk semmisíteni, de a terved túlságosan kockázatos.

– Tudsz jobbat? – kérdezte Helga.

– Tudok. Ha elkezdünk mászni, meglátjátok, egymás után, sorra jönnek a veszélyek. Egyáltalán nem biztos, hogy meg tudjuk csinálni! A felszerelés jó, de nincs elég tudásunk egy ilyen kaliberű hegyhez. Még nekem sincs... Ez itt a Panthera! Nem hiszem, hogy sikerül megmászni, és akkor nincs miről alkudozni Johnnyval! Ráadásul nekem ez a kincs-mese is gyanús... Ki tudja, van-e ilyen kő egyáltalán!?

– És akkor? – kérdezte Helga. – Mi a te terved?

– Nem mászunk – jelentette ki Gekko, magától értetődő hangsúllyal. – Itt maradunk.

– Itt?!

– Igen... Hát nem értitek? Ha nem jövünk ki az erdőből, nem foglalkoznak többet velünk... Azt hiszik, hogy bajunk esett, így már nem vagyunk számukra tovább érdekesek. És akkor talán lesz alkalmunk megszökni. Miközben szállítja a hegyet, vagy ilyesmi...

– És ha visszaviszi a helyére?

– Annál jobb! Akkor a hegygel együtt minket is visszagyújt, mi meg lemászunk, és hazautazunk.

– Szerintem – szólalt meg Vince –, ez is túl kockázatos. Egyáltalán nem biztos, hogy nem keresne minket a fák között. Egyszerűen levágja egy

konyhakéssel az egész erdőséget, minket meg kiszedeget és akkor... annyi.

Vincén látszott, jólesett neki, hogy ellentmondhat Gekónak, amiért az az előbb olyan csúnyán letorkolta.

– Mi a te terved? – kérdezte Gekó. – Halljuk, biztosan az lesz a nyerő!

Vince elvörösödött. Továbbra is a csípését markolászva beszélni kezdett.

– Szerintem ajánljunk fel neki, izé... na, váltságdíjat. Menjünk vissza a mezőre, és mondjuk bele a hangosbeszélőbe, hogy ha elenged minket, akkor

hajlandóak vagyunk fizetni neki. Mármint a szüleinck...

– Ez volna a nagy terved, Vince? – Gekó elhúzta a száját.

Helga is a fejét rázta.

– Nem jó, Vince. Nem fog alkudozni velünk. Ő sokkal nagyobb vagyona számít, mint amit mi össze tudnánk neki szedni. És most már amúgy sem kockáztathatja, hogy lebukjon.

Aztán Virághoz fordult.

– Eszedbe jutott valami? – kérdezte.

– Hát csak olyan kis hülyeségek... Semmi okos dolog...

– Azért csak mondd el! – biztattam.

– Hát... jó. Szóval valahogy azt kéne elérni, hogy utánunk jöjjön... Hogy ő is ugyanolyan kicsi legyen, mint mi. Mert egyedül akkor van esélyünk legyőzni őt... És mi mégiscsak öten vagyunk..., sőt ha Noémit is beleszámolom – ekkor Vince lehurrogta, úgyhogy ezt a témát nem folytatta –, ...szóval csaljuk ide, a hegyre... és akkor könnyebb lesz kicselezni, szerintetek nem?

– Különbén ez nem is hülyeség – mondta elgondolkodva Gekó.

– Tényleg nem... Jó ötlet, Virág! – Helga elismerően megölelte a barátnőjét. Virág arca ragyogott. – Csakhogy...

– Csakhogy kell egy jó ü... ürügy – mondtam.

– Igen – Gekko a fejét vakarta. – Nehéz lesz ilyet kitalálni.

– Mo... mondjuk azt, hogy olyan sok a ki... ki... kincs, ho... hogy nem bírjuk elhozni – javasoltam.

– Ez nem lenne rossz – töprengett Gekko. – A lehetőségére lehetne építeni. Csakhogy ő nem is velünk akarta elhozni a kincset. Ő maga akart felmászni érte a felnagyított hegyre.

– Hát, akkor majd azt mondjuk, hogy jobban jár, ha egy részét mi hozzuk le! – kiáltotta Helga. – Mert-hogy olyan nagyon sok van belőle!

– És ha nem találjuk meg a kincset? – értetlenkedett Virág.

– Nem kell megtalálnunk! Csak el kell hitetnünk Johnnyval, hogy megvan! – Helga egészen belekésedett.

– Jó, jó, csak lassan – hűtötte le Gekko. – Egy használható ötletnek megteszi. De kell még egy B terv, sőt, C is... Kitaláltál valamit, Kismukk?

– I... igen. De... de... benne van No... No... Noémi is.

– Jó, akkor hagyjuk – legyintett Gekko, de Helga lecsapott a lehetőségre, hogy ellentmondhat neki.

– Kicsi az esélye, hogy számíthatunk Noémire, de azért mondd el az ötletedet, Kismukk! – kérte, és közben úgy mosolygott rám, mint egy gyógyósra.

– Talán valamikor majd e... elmennek Johnék, tu... tudjátok... enni, vagy a... aludni... Noémi meg bejön, és a... a... akkor egyszerűen csak belógat egy

madzagot a... a nyíláson, és kihúz innen bennünket. Jo... Johnék észre sem veszik, ho... hogy meglógtunk.

– Szép is lenne – mondta Vince sóvárogva.

– Csakhogy akkor még mindig ilyen minik lennénk – tette hozzá Virág elgondolkodva.

– Hacsak nem próbálja meg Noémi használni a gépet... És visszanyújt minket! – Helgát is magával ragadta az elképzelés.

– Noémi...?! Hogy egy csúcskategóriás átméretező gépet a rendeltetésének megfelelően tudjon kezelni?! Meg hogy egyáltalán megtalálja itt minket? Ugye, Kismukk, csak viccelsz? – kérdezte Gekko.

– Csak... csak egy ötlet volt, na – mondtam bosszúsán.

Ezután Vincének pisilnie kellett, és eltűnt a bokrok között, úgyhogy a haditanács ezzel véget is ért.

Eközben Noémi

Noémi a zongora mögött gubbasztott, és a fonott varkocsa végét rágta. Gondolkodott.

Kimenni nem tud, az ajtó zárva, a telefon nem működik. A mobilja a táskájában, a táskája a teremben, ahol különös és borzasztó dolgok zajlanak.

És éhes.

Noémi rájött, hogy valamilyen élelemre kell szert tennie, mert a szabadulás időpontja egyelőre homályba vész. Most még ugyan bírja, de mi van, ha itt kell töltenie az éjszakát, sőt, netalán a hétvégét is? Muszáj valami kaját szereznie! Ezenkívül egy biztos rejtkehelyet is kell találnia, ahol Johnék semmiképp nem bukkannak rá. A portásfülke nem jó... üvegezett az ablaka, és túlságosan szem előtt van.

Viszont...

A portás néninek lehet ott valami rejtett készlete. Noémi a nagymamája révén tudta, hogy az idős hölgyek közül sokan szeretik az édességet. Azt szerencsére ő maga is nagyon szereti, szóval egy csomag nápolyival már kihúzná a hétvégét... Majd iszik rá a mosdóban vizet. Aztán még egy takaró is jól jönne, éjszakára.

Szóval elhatározta, hogy alaposabban körülnéz portásfülkében.

Noémi nem győzött csodálkozni magán, mennyire gyakorlatias dolgok jutnak eszébe, ebben a kiélezett és veszélyes helyzetben. Alvás, evés, csupa unalmas, ám nélkülözhetetlen dolog. Egy pillanatra elrévedt azon, hogy a kedvenc filmbéli hősnői (Noémi rajongott a romantikus, kosztümös filmekért) mit tennének ebben a helyzetben. De sajnos belátta, hogy a legtöbbjük haladéktalanul elájulna, vagy várna valami szabadítóra. Noémi azonban, eddigi tapasztalatai alapján úgy találta, hogy ebben a városban egyetlen olyan fiú sem él, aki megfelelné erre a szerepre. Sőt, talán a földgolyón, vagy a széles univerzumban sincs ilyen személy, ahogy olykor búsán megállapította...

De ez most nem a merengés ideje volt.

Hogy biztosabb legyen a járása, lerúgta a másik cipőjét is, és először a bűnözők tanyája, a nagyterem felé vette az irányt, készen arra, hogy bármilyen gyanús neszre visszarohanjon a kórusszobába, a zongora mögé. Ezúttal az ajtó feletti leskelődést nem kockáztatta meg, csupán belesett a kulcslyukon. Láta, hogy John és Lavina halkán beszélgetnek, miközben valami szerkentyűt babrálnak, amit még soha nem látott azelőtt a teremben. John egészen elmélyült a foglalatosságban, ezért Noémi úgy ítélte meg, hogy a pillanat megfelelő egy élelemszerző portyára.

Zoknis lábbal végigrohant a folyosón, és belökte a portásfülke ajtaját. A tévé már nem szólt, az asztalon pedig egy napilapra, egy keresztretjtvény újságra és egy félig kiürült kávéscsészére esett a pillantása. A portás néni hirtelen távozhatott, el sem mosogattott maga után...

Lázasan nyitogatni kezdte a fiókokat. Rögtön talált egy dobozka mézes, köhögés elleni cukorkát, és egy zacskót, pár darab szétmorzsolódott háztartási keksszel. Sovány zsákmány! Aztán a szék háttámlájára esett a pillantása. A portás néni rozsdabarna színű kötött mellénye lógott rajta. Noémi kelleetlenül magához vette. Már ránézésre is iszonyú szúrós, de mi van, ha nem talál másik takarót? Most nem lehet válogató. Hogy szabaddá tegye a kezét a kutatáshoz, felvette a mellényt. A térdéig lelógott, és tényleg szúr.

Épp folytatni akarta a keresgélést, amikor a folyosó végéről, a nagyterem felől beszédhangok ütöttek meg a fülét. Noémi a portásfülke ajtajához lépett, majd megkövülve, dermedten nézte, ahogy lenyomódik a kilincs, aztán pár másodpercig úgy marad... John a félig nyitott ajtóban állva még mondott valamit Lavinának, az meg hosszasan válaszolt.

Noémi rájött, hogy túl nagy kockázatot vállalna, ha most visszafutna a kórusterembe. Könnyen szembetalálhatná magát a folyosón Meredekkel. Mit tegyen? A portásfülkét nem érezte eléggé védett

helynek, de alig egy méterre, a fal mentén egy keskeny ajtót pillantott meg. Egy beépített takarítószekrény ajtaját. Nem volt becsukva, és úgy tűnt, alkalmas arra, hogy átmenetileg elrejtőzzön benne.

Nem sokat teketóriázott. Két óvatos lépés, és máris benn állt a szekrényben. Sajnos a zár helyén csak egy lyuk tátongott, ezért nem lehetett becsukni, de Noémi gyorsan beleakasztotta az ujját a lyukba, és csendesen magára húzta az ajtót.

Vaksötét és tömény vegyszerszag csapta meg egyszerre. Arra gondolt, hogy rövidesen meg fog fulladni, vagy levegőért kapkodva kizuhan a szekrényből, egyenesen rá Johnnyra, akinek léptei egyre hangosabban kopogtak. Úgyhogy csak minimális időt tölthet el ezen a bűvőhelyen.

A következő pillanatban azonban megfélekedezett a tisztítószerek tömény szagáról, ugyanis olyasmi történt, amire álmában sem számított!

Kulcs zörgött, sarokvas nyikorodt, és távolodó léptek zaja hallatszott. Noémi résnyire nyitotta a szekrényajtót, és majdnem felsikoltott. A művelődési ház folyosójának állott szagú homályába éles napfény hasított bele. Az épület ajtaja

tárva-nyitva állt! Láta John távolodó hátát, és hamarosan arra is rájött, hogy a férfi a kocsijához igyekszik, mellyel jó 50 méterre az épülettől parkolt le.

Noémiben megszólalt az egészséges életösztön. Ha most nekiiramodna... Ha most igazán gyorsan, és halkán futna... amíg John távolodik, vagy a kocsijában pakol... Csak egyszerűen kisurranna, megkerülné az épületet... és John még azt sem venné észre, hogy egyáltalán itt volt... és vége lenne ennek az egésznek... végre vége!!

Noémi agyán mindez két másodperc alatt suhant át. Már az ajtóban állt.

De aztán csak állt ott, egészen megbénulva... különféle zavaró gondolatokkal viaskodva.

Mert akkor és ott, hirtelen rájött, hogy talán nagyobb veszélybe sodor bennünket, ha ideküld egy rakás felnőttet. Hiszen ha John lelepleződik, és itt, az épületben csapdába esik, ki tudja, mit csinál a már amúgy is törpévé változtatott osztálytársakkal?

Nem mintha bármelyikükért is különösebben rajongana... Sőt.

De akkor is!

Ott, abban a szörnyű pillanatban, a szabadság kapujában Noémi rájött, hogy lehet, hogy okosabb döntés, ha bent marad, és tovább titkolva otlétét, megpróbál valahogyan ő maga segíteni nekünk.

Szinte remegett a kétségbeeséstől, miközben John hátát bámulta, aki még mindig az autóban pakolt.

A következő pillanatban látta, hogy lecsapja a csomagtartót. Hát hülye vagyok én? – kérdezte magától némán, aztán izzadt tenyerét a barna kötött mellénybe törölte, és visszaszaladt a takarítószekrénybe.

John pedig pár másodperc múlva újra bent volt az épületben, majd kulcsra zárta a művelődési ház vasrácsos ajtaját, és léptei visszhangot vertek a folyosón, ahogy visszatért a nagyterembe.

Noéminek meg csurogtak a könnyei a szekrényben. Nem tudni, hogy a hipótól, vagy mitől...

Hát, erre mondom én azt, hogy nem semmi.

Hangok a sűrűből

Teltek-múltak a tanácstalan percek a tenyérfák árnyékában a Panthera lábánál. A csapat vezetőjének személye továbbra is kérdéses volt, és a titkos stratégiában sem sikerült megállapodnunk. Gekko úgy gondolta, hogy maradunk, ahol vagyunk, holott nem is lett megszavazva az ötlete. Ő azonban elkezdte bontogatni az egyik összecsomagolt sátrat.

Helga morgott.

– Nem emlékszem, hogy megállapodtunk volna abban, hogy itt fogunk vesztegelni.

– Te nyugodtan továbbmehetsz – vetette oda neki Gekko, fel sem nézve a munkából.

– Az agyamra megy, hogy ezek folyton veszekednek – sóhajtozott Vince mellett, de csak egészen halkán.

– Hát, elég nagy hülyeség – értettem egyet.

Gekko ránk sandított, aztán úgy tűnt, elszánta magát valamire.

– Figyeljetek! – mondta. – Itt védett helyen vagyunk. Legalább egy darabig maradjunk még... hiszen bármi történhet. Még az is lehet, hogy Kismukknak van igaza, és Noémi akciózik valamit.

Vagy Meredek azt hiszi, hogy bajunk esett az erdőben, és tényleg továbbviszi a hegyet.

– És akkor megvárjuk, míg egy másik mászócsapatot is beküld utánunk? – értetlenkedett Virág.

– Nem is rossz ötlet! – kuncogott Vince. – Tíz hangya lényegesen nagyobb harci erőt képvisel, mint öt hangya, nem igaz?

– Mi... mi volt ez? – A halk vonyítás az erdő mélye felől épp csak elérte a hallásom küszöbét, mégis végigfutott tőle a hátamon a hideg.

– Mi mi volt? – nézett rám Gekko vigyorogva. – Hangokat hallasz, Kismukk? Madárcsicsergést? Patakcsobogást?

Idegesített, ahogy gúnyolódik. De ott, abban a pillanatban mégis meggyőztem magam, hogy talán csak a rossz előérzet miatt hallok mindenfélét. Mert úgy tűnt, a többiek nem hallottak semmit.

Úgyhogy folytathattuk a vitatkozást.

– Most komolyan itt akarsz letáborozni? – Helgán látszott, hogy kezd újra bedühödni.

– Egyelőre – bólintott Gekko. Aztán kicsit megnyhülve Helgára mosolygott. – Na, Hétfejű Helga, ne mérgeledj már! Csak egy napot húzzunk ki itt! Egyetlen egyet! Hátha azalatt történik valami.

Helga körbehordozta a tekintetét a társaságon. Mindenki főleg a földet nézte, vagy elmélyülten babrált valamivel.

– Szóval ti is ezt akarjátok... Hát jó – vont a vállát. – Semmit nem utálok annyira, mint egy helyben ülni, és várni a csodára, de ha szerintetek ez a megoldás, akkor nincs mit tenni...

Sértetten elkezdte kicibálni az egyik sátrat a tokjából.

Virág menteni próbálta a hangulatot.

– Na, ki éhes? – kérdezte. – Találtam egy nagy tábla csokit. Megosztozunk rajta?

– Tartogasd későbbre! Szükség lehet még az energiára – hűtötte le Gekko. Virág arca elsötétedett, leült és a cipőjét bámulta.

Remek volt a hangulat.

És akkor újra hallatszott az az elnyújtott vonyítás.

– Mi volt ez? – kérdezték többen egyszerre.

Vince falfehér volt és reszketett, Virág Helga karjába kapaszkodott, és még az oly közönyös Gekko arcán is félelem suhant át.

– Biztos a sakálok... – suttogta Virág. – Amikről Lavina beszélt.

– Ez csak mese. Még nem derítették fel a hegyet – próbált erőt önteni belé Helga.

Gekkot néztem. Ő a tenyérfát is ismerte, biztos hallott már a sakálokról is.

– Azt hiszem... ho... hogy én is hallottam, hogy vannak itt sa... sakálok – ismertem be.

– Elképzelhető – bólintott kényszeredetten Gekko.

– De akkor nem maradhatunk itt! Ki kell jutnunk az erdőből mihamarabb – pattant fel Helga. – Igyekezzetek! Pakoljunk!

Vince egy fatörzsnek vettette a hátát, és egész testében reszketett.

– Én nem megyek egy lépéssel sem beljebb! Hogy egyenesen beleszaladjak egy sakálhordába?! Nem örültem meg!

– Akkor mit akarsz? – kérdeztem.

– Visszamegyek a mezőre. És jobban tennétek, ha ti is jönnétek velem!

– De Johnnyék egy pillanat alatt kiszúrnak, ha ki lépsz a fák közül – érvelt Helga.

– Johnny az egyik oldalon... Sakálok a másikon... – Vince hangja elvékonyodott. – Johnnyval legalább lehet beszélni! De mit mondjak egy... egy sakálnak? Jó napot, jó étvágyat?! Vagy mi a fenét?

Virág elnevette magát. És ettől valahogy mind magunkhoz tértünk.

– Együtt kell maradnunk, Vince – mondta Gekko. – Úgy több esélyünk van. És nem tudom, vannak-e itt sakálok, de ha úgy dönt a csapat, nem bánom, menjünk tovább... Persze az is lehet, hogy csak mese az egész. És időnként akkor is meg kell állnunk, enni, pihenni...

– Megállunk, de csak rövid időre – mondta Helga. – És majd a fák tetejéről őrködünk, és tüzet is gyújtunk, hátha attól tartanak.

Némán csomagoltuk össze a szétpakolt cuccokat. Vince sem akart már önállósodni. Felbontottunk egy zacskó kekszet, és már menet közben osztottunk meg rajta. Próbáltunk viszonylag halkan lépkedni, de ez majdnem reménytelen volt. Úgy fújtattunk és szuszogtunk a nehéz hátizsákok súlya alatt, mint öt jól fejlett gőzmozdony. Talpunk alatt gallyak ropantak, időnként kavics csikordult a lépteink nyomán. Szóval néma osonásról szó sem lehetett.

És persze minden hangra és neszre megtorpanunk, és rémülten forgattuk a fejünket, nyújtogatuk a nyakunkat, és kémleltük a távolabbi tenyérfák, meg ki tudja, milyen bokrok derengő mélyét. De vonítást egyelőre nem hallottunk.

Kísérteties kirándulás volt, az egyszer biztos.

19. fejezet

Akarit

Jó kétórányi, eseménytelen gyaloglás következett. Már ha azt nem számítjuk eseménynek, hogy Vince lába beleakadt egy gyökérbe, elesett, és megütötte a bokáját, vagy hogy Virág időnként, vagyis kábé tízpercenként elpityeredett. De ezt már senki nem kommentálta. Ha neki ez esik jól...

Fásultan bandukoltunk, és talán kezdtük azt remélni, hogy a sakál-ügy tényleg csak mese. Azt hiszem, mindannyian el voltunk foglalva a saját gondolatainkkal. Azzal, hogy mi lesz velünk.

Egyedül Helga volt elemében, magyarul: parancsolgatott.

– Figyelj, Kismukk! – fordult hozzám, és lengetni kezdte az orrom előtt az üres útinaplót. – Nem ártana, ha valami kézzelfoghatót is produkálnál lassan.

– Mire gondolsz? – dünnyögtem.

– Hát mit tudom én! Információkra! – Letépett egy levelet az arcunkba nyújtózó tenyérfák egyikéről. – Rajzold le ezt a levelet, vagy ragaszd be a könyvbe! Máris értékes növényteni információt gyűjtöttél!

– Tenyérbemásztót is gyűjtsek? Tü... tűzsem gombostűre? – kérdeztem. Gekko röhögött.

Helga elpirult, de nyugodtan válaszolt.

– Akár azt is. Bármit. Értsd meg, Kismukk, most nem duzzoghatunk! El kell érnünk, hogy fontosak maradjunk Johnny számára. Úgy jobbak a tárgyalási esélyeink.

– Oké – mondtam. Igaza volt.

– Ti pedig... – nézett Helga a többiekre –, keressétek a kavicsot!

– Igenis, felség! – hajolt meg Gekko.

– De Helga! Azt valami folyómederben kéne keresgélni, nem? – kérdezte Virág.

– Akkor keressünk egy folyómedret – vonogatta a vállát Vince. – Végül is tökmindegy, merre megyünk, amíg hegynek felfelé tartunk, nem?

Úgyhogy elkezdtünk fülelni, nem hallunk-e a közelben valami vízszobogást, patakcsobogást, vagy effélét.

Szerencsénk volt. Pár perc múlva egy apró mederre bukkantunk, melyben gyéren csordogált némi tiszta és jéghideg víz. Vince azonnal leült, levette a cipőjét és belemártotta a piros és duzzadt bokáját.

– Juj, de hideg! Vince, nem fogsz megfázni? – aggódott Virág.

Gekko belemerítette a tenyerét a vízbe és nagyot kortyolt.

– Ha tényleg van olyan kavics, itt nem lesz nehéz rábukkanni – mutatott a meder alá. – Nézzétek, milyen tiszta a víz!

– Csak az a baj – merengett Helga –, hogy még egyikünk sem látott olyan kavicsot. Legalább mutatott volna egyet John! Ha azt sem tudjuk, mit keressünk...

– Én már tudom! – kiáltottam.

Nem lehetett eltéveszteni! Lehasaltam a meder szélére, és egy meredekebb résznél könyékig belekotortam a kavicsos aljba. Aztán kihúztam az ökölbe szorított markomat a benne lapuló zsákmánnyal. A többiek mind körém gyűltek, és a következő pillanatban szótlanul bámultuk a vizes tenyeren heverő kavicsot.

És csak bámultuk... és most nem csak én nem tudtam megszólalni.

– A csendkavics... – suttogta sokkal később áhítatosan Virág.

Ha le akarnám írni, milyen is csendkavics, nem azzal kezdeném, hogy milyen különösen szórja a fényt, vagy hogy szivárványos színekben játszik, ahogy az ujjaink közt forgatjuk. A csendkavics legfőbb különlegessége, hogy ahogy ránézel, egy-két másodpercre, de lehet, hogy ötre vagy tízre is, egész egyszerűen eláll a szavad. Szóval muszáj tőle csendben maradni. Arra nem sikerült rájönnöm, hogy ő maga árasztja-e a csendet, vagy csak megbénítja pár pillanatra az ember beszélőkéjét, de az biztos, hogy ez a tulajdonsága nem csak egyszer, az első felfedezés alkalmával nyilvánult meg. Később,

ahányszor csak valamelyikünk a kezébe vett egy ilyen követ, azonnal érzete a némító hatást. De nem volt ez kellemetlen némaság, inkább olyan... nem is tudom... talán valami meglepettség, szóhoz sem jutás volt... és egy nagyot kellett nyelni ahhoz, hogy újra beszélni tudjunk.

Szóval csak bámultuk a követ, az meg minket, és úgy szikrázott a fák közé beszűrődő napfényben, mintha azt mondaná:

– Na, helló! Itt vagyok! Lehet csodálkozni!

Gekko kicsit elfordult, fújta egyet.

– Rakd már el, Kismukk! Megvakulok, úgy csillog...

A zsebembe csúsztottam.

– Nee! Hadd nézegessem még egy kicsit! – nyújtotta a tenyerét Virág.

Odaadtam neki. Vencével egymás kezéből kapkodva, izgatottan nézegették.

Helgát viszont kábé annyira érdekelte a kő, mint egy kipipált házi feladat a tanulnivalók listáján.

– Na, akkor ezzel megvagyunk! – csapta össze a tenyerét. – John nem tévedett, és nem a nagy semmiért küldött ide bennünket.

Kivételesen Gekko sem ellenkezett.

– Igen, egész jól haladunk a küldetéssel. Most aztán okosan kell taktikáznunk.

– Mire gondolsz? – kérdezte Helga.

AZ AKARIT/CSENDKAVICS
SZÍNSPEKTRUMA AZ
IDŐJÁRÁS FÜGGVÉNYÉBEN

– Hát, hogy elmondjuk-e neki, mit találunk... és főleg, hogy mennyit...

– Hogy mennyit...? Hát egy nyúl bogyónyt – kuncogott Vince.

– Neki azt nem kell tudnia – mondta Gekko.
– Mást is beadhatunk neki.

– Ahhoz először ki kell jutnunk az erdőből – emlékeztettem.

– Ugyan, miért ne jutnánk ki? – vonogatta a vállát. – A sakál-sztoriban én már nem hiszek.

– A... a kő is igaz volt – mondtam. Közben kicsit úgy éreztem magam, mint egy vészmadár.

– Lehet, hogy keresnünk kéne még belőle egy komolyabb mennyiséget – állt elő Helga a javaslattal.

A következő órát azzal töltöttük, hogy a meder mentén lassan, tyúklépésben gyalogoltunk fölfelé. A kis kanyargó erecske útját követve egy patakra bukkantunk. A víz sodrása erősödött, mélyült, és az alját egyre nehezebben lehetett látni. Nehézkesen haladtunk, és a hullámzó víztükör folyamatos bámulásától egyre jobban szédültünk, a hátizsákok pedig csak felerősítették az imbolgást.

De több akaritot nem találtunk.

20. fejezet

Mégiscsak léteznek?

Kezdtünk viszont fáradni. És a fákra telepedő szürkeség jelezte, hogy szép lassan ránk esteledik az erdőben.

– Vajon mennyit kéne még gyalogolnunk, hogy kijussunk? – töprengett Helga. – Van fejlámpánk, tovább tudunk menni sötétben is.

Gekko más véleményen volt.

– Tartalékolnunk kell az erőnket. A neheze csak most jön majd. Szerintem pihenjünk! Vince kezd nagyon bicegni.

Vince hálásan pillantott Gekkóra.

– Eléggé fáj már – ismerte be.

Úgyhogy a következő alkalmasnak tűnő egyenletes terepen felállítottuk a sátrakat.

Most ezt csak úgy mondom, hogy felállítottuk a sátrakat, de igazából órákba telt, mire értelmeztük a használati utasítást, kibogoztuk a köteleket, és közben háromszor összevesztünk, és mindenki kölcsönösen megsértődött a másikra. Kivéve Virágot, aki meg sem próbálta értelmezni a használati utasítást, így a véleményét sem hangoztatta fenn,

ezért továbbra is sikerült mindenkiel jó viszonyban maradnia.

Három sátrunk volt, két kétszemélyes, és egy egyszemélyes. Sok vita nem volt a leosztásról, mert a lányok elfoglalták a hupililát, na jó, lehet, hogy ők pinknek nevezték, Vince meg bemászott a másik kétszemélyesbe, és előzékenyen vitte magával Gekko hátizsákját is.

– Gyere! – mondta Gekkonak. – Egész kényelmes! – Aztán rám vigyorgott. – És ha Kismukk félne éjszaka egyedül az egyszemélyesben, még ő is bepréselheti magát ide. Ha nagyon muszáj...

Gekko vállat vont, de azért észrevettem, hogy vetett egy sajnálkozó pillantást az egyszemélyes sátor felé. Én meg arra gondoltam, hogy Vince egy aljas áruházi, és nem is a barátom, és hogy végül majd tényleg kénytelen leszek bekéredzkedni hozzájuk, főleg ha hallok olyan vonyítást... olyan elnyújtott, rémisztő hangot.

Szóval bevonultam a sátramba a borús gondolataim kíséretében, és lehevertem a hálózsákomra, de aztán az illatok kiszáradva mégis kicsalogattak a barlangomból. Helga és Virág beüzemelték a kis gázfőzőt, és valami levesporból készült jó illatú löttyöt kavargattak javában. Vince és Gekko is ott gubbasztottak már, műanyag tányért szorongatva, vastag dzsekikbe burkolózva. Hűvös volt az este.

Hogy milyen leves volt, nem tudnám megmondani, de sós volt, meleg, és jólesett, ennél többet pedig egyikünk sem várt el ezen az estén. Kellemesen átmelegedtünk, és újra békés volt a hangulat. Rövidesen már ágakat, gallyakat szedegettünk, és tüzet gyújtottunk a sátrak előtt. Nem mondtuk ugyan ki, de mind a sakálókra gondoltunk. Muszáj volt rájuk gondolni... bár Gekko korábban azt hangoztatta, hogy az egész csak kitaláció. Most mégis ő vetette fel:

– Na, hogy legyen az őrködés?

Szóval úgy gondolom, hogy ő ugyanúgy hitt a sakálókban, vagy bármi más veszélyes dologban, ahogyan mi, többiek.

Sorsot húztunk, tenyérfalevelekkel. Virág húzta a legrövidebbet, így ő volt az első ór. Utána Gekko következett, majd én kerültem sorra. A hajnali órák Helgára maradtak, és Vince zárta a sort. Láttam rajta, abban bízik, hogy mire ő sorra kerül, már világos lesz. Irigyeltem érte. Nekem persze az éj legmélyebb sötétje jutott, a baglyok, denevérek, vérfarkasok és vámpírok ideje. Na, jó, ebből néhány csak mende-monda, de éjfél tájban néha még ebben is elbizonytalanodik az ember.

Úgyhogy Virág letelepedett a tűz mellé, és nagyon szerencsétlen arcot vágott.

– Itt maradjak veled? – kérdezte Helga.

– Nem kell – mondta hősiesen. – De azért lehet, hogy felébresztelek, ha nagyon félnék. Van rá esély – tette hozzá bocsánatkérően.

Aztán szépen bevonultunk a sátrainkba. Hogy a többiek aludtak-e vagy sem, azt nem tudom. Nekem nem sikerült. Egy ideig Vince árulásán dühögtem magamban. Azt is elhatároztam, hogy az év végi osztálykiránduláson nem fogok mellé ülni a buszon, pedig ezt már rég megbeszéltük, de aztán eszembe jutott, hogy igen nagy szerencse, vagy nem is tudom, mi kellene ahhoz, hogy egyáltalán részt vehessünk majd azon az osztálykiránduláson. Úgyhogy inkább nem is gondolkoztam tovább ezen.

Helyette a zseblámpa fényénél Johnny útinaplóját kezdtem írni. Beragasztottam a tenyérfa levelét, és a tenyérbemászót is megpróbáltam emlékezetből mellé rajzolni. Ugyanis elég jó a memóriám, és mindent megjegyzek. Nagyjából próbáltam rekonstruálni az eddigi útvonalunkat is. Felsoroltam néhány jellegzetes tereptárgyat, sziklát, patakmedret. Végignézttem a fényképezőgépen lévő asznapi képeimet. Nem volt sok, mert hajlamos voltam elfelejteni, hogy nekem kell dokumentálnom az expedíciót. Aztán gondoltam egy nagyot, és úgy döntöttem, lefotózom az akaritot is, legyen vele Johnny boldog. Már nyúltam a zsebembe, de aztán félúton megállt a kezem.

Rájöttem, hogy nincs is ott. Virág elkérte, és aztán nem adta vissza!

Mint egy dúvad, úgy rontottam ki a sátorból. Legalábbis Virág utólag így mesélte. Halálra rémült, ahogy rákiabáltam:

– Ná... ná... nálad van az akarit?!

Még a tűz fényénél is láttam, ahogy elsápadt. Bizonytalanul a zsebéhez kapott, és szerencsétlen arcot vágott.

– Lehet, hogy Vincénél maradt... – hebegte.

– Akkor fel kell ébreszteni! – mondtam, és már indultam is a sátrukhoz. Nagy örömömmre szolgált, hogy a legszebb álmából rázhatom fel az árulót. Már épp cipzároztam volna ki a sátrukat, de akkor...

Elnyújtott, hörgéssel aláfestett vonyítás nyomta el az éjszakai erdő halk neszeit. Virágra néztem. Felugrott, és úgy nézett ki, mindjárt összeesik és elájul.

– Sakálok – suttogtuk egyszerre.

A hangjuk alapján nem lehettek messze.

Éjszakai őrség

Hogy milyen a pánik? Virág és én nagyon jól tudjuk, pontosan láttuk egymás arcán.

Már épp visítani készült, de gyorsan odaugrottam és befogtam a száját.

– Ne! I... idecsalod őket!

– Akkor mit csináljunk? – suttogta Virág könnyes szemmel. – Azonnal szólni kell a többieknek!

Már indult volna Helgáért, de elkaptam a karját.

– A hangzavar idecsalogatja őket. Le... legyünk csendben és... és rakjunk mé... még nagyobb tüzet... Attól minden vadállat fél.

Láttam rajta, hogy nem tetszik neki, de végül segített még fát pakolni a tűzre. Közben folyton Gek-kóék sátra felé pislogott.

– Ha nagyon akarod, ébreszd fel őket – morogtam.

Már ott sem volt. Halkan suttogott először Helgának, aztán Gek-kóéknak. Kisvártatva már mindenki kint ült vastag kabátban a tűz körül. Álmos, de rémült fejjel gubbasztottak.

– Készítsünk magunknak fegyvereket – mondta Gek-kó, aki hajlamos volt sötéten látni a dolgokat. – Néhány nagy husángot.

– Kismukk, jó ötlet volt, hogy ekkora máglyát rak-tál – szólt oda Helga, amitől úgy éreztem magam, mint amikor Anna néni, az osztályfőnök megsimogatja a fejemet, ha segíték neki arrébb tolni a tanári asztalt. Tök ciki.

– Biztos, hogy hallottad őket? – kérdezte Vince a kezét tördelve.

– Ezer százalék – válaszoltam, és a hatás kedvéért még hozzátettem. – Iszonyú volt, és elég közletről jött. Jó sokan lehetnek.

Vince reszketni kezdett, én meg elszégyelltem magam, de éppen csak egy kicsit.

Helga a fákat kémlelte.

– Lehet, hogy odafönt nagyobb biztonságban lennénk?

– Kötve hiszem – mondta Gek-kó. – Aki elalszik, az rögtön le is zuhan. Márpedig ennyi gyaloglás után előbb-utóbb mind bealszunk, az tuti.

Felállt, és a tábor körül nagyobb darab ágakat, husángokat kezdett keresgélni, amitől kellemetlen érzésem támadt. Tényleg komolyan gondolja, hogy egy szál bottal fogunk hadonászni egy csorda, vagy horda, vagy csapat sakál ellen?

Mi, többiek a tűz körül halkan beszélgettünk. De bárhogy füleltünk, furcsa módon nem hallottunk több vonyítást. Valamelyikünk időről-időre azért megemlítette, hogy a vadállatok mennyire félnek a tűztől, úgyhogy amíg van szép nagy tábortűzünk,

addig biztonságban vagyunk. Aztán el-elakadt a társalgás, a fáradság győzött, és a veszély most megint kevésbé tűnt kézzelfoghatónak.

– Mindjárt éjfél – nézett Helga az órájára. Nagyon ásított. – Ki van soron? Te, Kismukk?

– Én – mondtam kelletlenül. Most tényleg mind le akarnak feküdni?!

Le akartak.

Pár perc múlva azon vettem észre magam, hogy teljesen egyedül gubbasztok a tűz mellett. Gekókés sátrából Vince ütemes horkolása szűrődött át a szupervékony időjárásálló sátorponyván. Amúgy meg az éjszakai erdő szüntelen neszezése hallatszott. Biztos apró állatok, madarak, miegyebek, gondoltam. De nem voltam nyugodt.

Szépen magamra hagytak!

Aztán nem tudom, hogy talán ülve elaludtam, vagy sem...

Szerintem nem, a többiek szerint meg persze hogy, de egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy a tűz majdnem kialudt, és hogy fura csönd telepszik a táborra.

Gyorsan dobtam még pár hasábot a tűzre, kicsit igazgattam őket, néztem a felpattanó szikrákat. De az a csönd valahogy nyugtalanná tett. Körbekémleltem. És akkor...

Álmodtam talán? Mintha az egyik távolabbi, vastag törzsű tenyérfa tövében valami fénylett

volna. Nem is egy, hanem két pici pont parázslott ott. Talán egy szempár...?

Mozdulatlan volt, és szinte hipnotizált, ahogy rám meredt. Egy percig moccani sem bírtam, de aztán lassan, centiről centire kinyújtottam a kezem, elkaptam a tűzben izzó egyik hosszú hasáb kilógó végét, és magasba lendítettem a fadarabot. Parázsló csíkot húzott maga után az éjben.

Ágak zörgése, gallyak ropogása, surrogás hallatszott, és mikor újra a fák sötét mélyét kezdtem fűrkészni, a világító pontok már nem voltak ott.

Leejtettem a parázsló hasábot, és térdre rogytam. Most éreztem csak, milyen hideg tud lenni a veríték, ha a hátunk közepén csorog lefelé.

Az órára néztem. Már rég lejárt az őrsegem! Ezek meg csak alszanak!

Gyorsan felébresztettem Helgát, és elstutogtam neki, mi történt. Nagyokat pislogva, kételkedve nézett rám, ahogyan a többiek is másnap, amikor előadtam az éjszakai sztorit.

Pedig akár meg is köszönhatték volna, hogy megmentettem az életüket. Mert szerintem valószínűleg ez történt.

A horda

Az éjszakai további részében, amit már akár hajnalnak is nevezhetnénk, semmi említésre méltó nem történt. Végül mindannyian aludtunk valamennyit, a fáradtságra tehát nem lehetett panaszunk. Vince bokáján a duzzanat csökkent, de még mindig fájlalta. Reggelire valami ízetlen zabkását ettünk, amit a folyóból kimert vízzel kevertünk össze a gázfőzőn.

– Legalább lenne hozzá cukor, vagy valami – dühnyögött Vince.

A többiek némán kanalaztak. Mindenki rosszkedvű volt, és amikor Virág a szüleit kezdte emlegetni könnyes szemmel, akkor Helga gyorsan leállította.

– Ez most nem segít, Viri. Ne is gondold a családdra!

– Már biztos keresnek minket – jegyeztem meg.

– Igen, de mivel fogalmunk sincs, mi történik odakint, ezért jobb, ha az itteni feladatunkra koncentrálunk. Akkor van esélyünk, hogy kijutunk innen, ha teljesítettük Meredek parancsait.

– Irkáltam a füzetbe – mondtam, és elérkezettnek láttam az időt, hogy újra szóba hozzam a követ.

– Nálad van az akarit? – fordultam Vincéhez.

– Virágnál van – mondta.

– Dehogya! Nálam nincs... hát tegnap te tetted el, miután megnéztük.

– Éééén?! – Vince felháborodottan vonta fel a szemöldökét. – Még mondtam is, hogy add vissza Kismukknak!

– Nekem mondtad? – Virág elképedt arcot vágott. Gekko meglegelte.

– Hagyjátok abba! Végül is tökmindegy, hogy ki veszítette el. Mert ez történt, nem?

Virág és Vince duzzogva bevonultak a sátrakba, hogy átnézzék a holmijukat. Én is bizonytalanul tapogattam a túraruházatom számtalan külső és rejtett zsebét.

Helga nagyon ideges lett.

– A francba! Hogy lehettek ilyen bénák?! Ez volt a legfontosabb eredményünk! A tárgyalási alapunk!

Gekko nem vette ilyen véresen komolyan az ügyet.

– Nyugi, Helga, azért ez nem akkora tragédia.

– Szerinted...

– Gondolkozz már! Ha találunk még, akkor mindegy, hogy egy kis darabbal több, vagy kevesebb. Ha meg nem találunk, akkor azzal az egy kis bogyóval nem hiszem, hogy John olyan nagyon elégedett lett volna.

– Szerintem találunk – mondtam bizakodva. – Ha már ott van, nem lehet nem észrevenni!

Virág és Vince is előkerültek a sátrakból, mindkettő morcos képet vágott.

A további veszekedést megakadályozandó, Gekko azt javasolta, hogy bontsunk tábort, és továbbindulás előtt még nézzünk le a folyópartra.

Tegnap, a táborverés után fedeztük fel a közelben kanyargó folyót. Ez nem holmi kis patakocska volt. Szélesen kanyargott, és a túlpart igencsak messzinek tűnt. Tegnap este azt sem nagyon vetjük már észre, hogy a táj is más errefelé. Állt még itt-ott elszórva néhány tenyérfa, de egyre inkább ezüstös tűlevelű erdők váltották fel a lombhullatókat. Eszembe jutott a feladatom, és elkezdtem fényképezni a fákat, a folyót és az ismeretlen, örökzöldnek tűnő bokrokat. Megnéztem a hátizsákomra akasztott mini hőmérőt: itt már napközben is jóval hűvösebb volt, mint az alacsonyabb részeken. Egészen elmerültem a természetbúvárkodásban. Feljegyzéseket, vázlatos rajzokat készítettem a folyó vonaláról, a táj jellegzetességeiről. Tulajdonképpen élveztem a munkát.

Közben a többiek a kristálytisza vizű, gyorsan áramló folyó mentén sétálgattak fel-alá. Néha felemeltek egy-egy kavicsot, közelről is szemügyre vették, aztán bosszúsan a folyóba dobták. Csak Vince nem tartott velük. Levette a túrabakancsát, meg a vastag termozoknit, és egy szép lapos sziklára telepedett, majd belemártotta fájós lábát a vízbe.

Vékony fejhangon felvisított. Mind rémülten néztünk oda.

– Hideg – mondta bocsánatkérően.

– A szívbajt hozod ránk, Vince! – szólt rá Helga.

Így telt el egy kis idő. Vince néha tett egy-két megjegyzést a vízre, meg kifejtette abbéli véleményét, hogy mit érdemelne John, de amúgy nyugodt, mádárscicsergős, kellemesen bágyadt, langymeleg dél előtt volt. Az egy kicsit rontotta az összképet, hogy egy óriási hógömb belsejében mini bogarakként élvezték ezt a kellemes langymeleget. Gondolkodóba estem.

– De hát mitől van itt egyáltalán időjárás?

– Hogy érted? – csodálkozott Helga.

– Úgy érti, hogy végül is egy művelődési ház termében vagyunk, ahol nincs se hó, se nap, se semmi... – vágta rá Gekko. – De tudjátok, mit gondolok? A mini hegy alatt ott volt az a vastag aljzat, szerintem onnan szabályozza Meredek a hőmérsékletet a gömbben. Létrehozta a természetes légköri viszonyokat... vagy ilyesmi.

Megcsóváltam a fejem.

– Ez... ez irtó bonyolult lenne. Nem hi... hiszem, hogy Johnny ilyen nagy ász.

– Nem gondolom, hogy ő találta ki a szerkentyűt – vigyorgott Gekko. – Ő csak ügyesen megszerezte...

Ezen mind elmerengtünk egy darabig. Aztán Vince a túlpartra mutatott:

– Nézzétek, kacsák!

Unottan odapillantottam. Kacsát bárhol lehet látni. De ha közelebb jönnek, majd csinállok róluk egy-két képet – gondoltam.

Virág lelkesebbnek bizonyult.

– De cukik! Csak nagyon messze vannak! Most bújtak ki a nádasból. Nem dobunk nekik valamit?

– Eszedbe ne jusson a kajánkat bedobálni a vízbe! – förmedt rá Gekko. – Takarékoskodnunk kell.

Ez volt a mániája. Mintha legalább 8-10 hatalmas hegycsúcsot megmászott volna már. Szerintem csak valamelyik útleírásban olvasta, hogy a mászóknak az expedíció végére mindig elfogy az élelmük, és havat melegítenek lábosban ebédre.

Közben a kacsák egész sokan lettek. Nagy lubizkolást csaptak odaát. Most már Helga is pillantásra méltatta a látványt, összehúzott szemmel méregette a túlsó partot.

– Figyeljétek, biztos, hogy azok kacsák? Szerintem...

– Nézd, átjönnek hozzánk! – ujjongott Virág. – De cukik!

Hunyorogva néztük a túlsó partot. Csillogott a víz felszíne, és még mindig nem tudtuk megállapítani, hogy azok ott vajon tényleg kacsák lehetnek-e.

Aztán minden nagyon gyorsan történt.

Az egyik kacska körül váratlanul felhabzott a víz, és a szél hosszú, elnyújtott vonyítást hozott felénk.

Vince, vízben ázó lábbal kővé dermedt a rémülettől, miközben az a valami, ami nagyon gyorsan úszott, egészen közel ért hozzá. Gekko Vince mögé ugrott, és a karjánál fogva felrántotta.

– Gyere már...!

Vince az utolsó pillanatban kapta ki a lábát a vízből. A hörögve, fröcskölve kapálózó valami már-már elérte. Mögötte, nagy rajban ott úszott további negyven-ötven méretes állat. Tudtam már, mik azok! Hártyalábú sakálok!

– Rohanjatok! – kiabálta Helga.

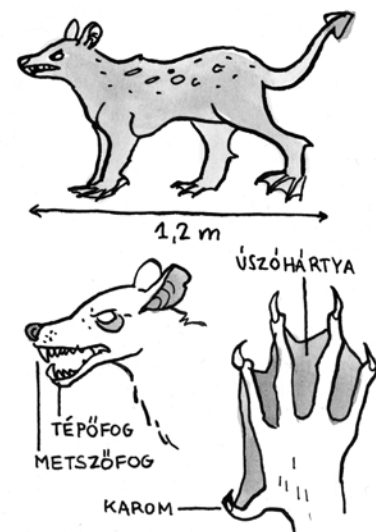
Nem kellett kétszer mondania. Eszeveszett iramban kapkodtuk a lábunkat befelé az erdőbe. Még Vince is, aki mezítláb, fájós bokával utolsóként menekült. Hátrapillantottam.

A horda első néhány tagja épp kimászott a partra. Csak egy pillanatra, de láttam, ahogy megrázzák a vizes bundájukat, és vicsorogva, morogva a nyomukba erednek.

– Ott az a fa... – ordította Gekko, aki legelől futott.

Jó ötvenméternyire egy terebélyes tenyérfa sima törzsét pillantottuk meg. Biztató látványt nyújtottak

A VADSAKÁLOK FIZIKAI JELLEMZŐI
(FÉNYKÉP ALARJÁN)

a legalsó ágai, melyek kényelmesen alacsonyan nyúltak ki a törzséből.

Odarohantunk. Gekko az egyik, Helga a másik alsó ágra ugrott föl. Mindketten nyújtották a kezüket, és felsegítették Virágot, aztán engem is. (Magamtól is simán felugrottam volna, de mindegy).

Aztán kalapáló szívvel figyeltük, hogy Vince, nyomában az acsargó hordával mennyire lemaradt tőlünk. Már csak néhány lépés választotta el a sakáloktól. Gallyak repültek, ágak pattogtak az állatok körül, jól hallottuk a vad lihegésüket. Vince visított.

– Segítség...!

Gekko előkapta a kulacsát a nadrágja oldalzsebéből, és a közeledő sakálcsapat soraiba hajította. Píllanatnyi kavarodás támadt az üldözők között, épp csak annyi, hogy Vince elérje a fa törzsét. Négyen nyúltunk érte, és nagy sietve felhúztuk. Nem volt épp könnyű. És még mindig nem érezhettük biztonságban magunkat.

– Másszunk feljebb! – kiabálta Helga.

Az az egy szerencsénk volt, hogy az óriási tenyérfa számtalan ága-boga között gyorsan haladhattunk felfelé.

Lepillantottam. A sakálok a fa alatt álltak, némelyik időnként felkapott állkapcsával az alsó ágakig. Körbe-körbe futkároztak, szaglászta, és vonyítottak, de nem mutatták jelét, hogy tudnának, vagy akarnának fára mászni.

Vincére néztem, aki az egyik szomszédos ágon hevert, mint valami nagyra nőtt pihenő koala. Olyan fehér volt, hogy megijedtem, mindjárt leszédül az ágról. Elkaptam a karját, és erősen tartottam.

– Nyu... nyugi – mondtam. – Ide ne... nem tudnak feljönni.

Virág, ahogy azt már megszokhattuk, sírt.

Helga és Gekko tanácskoztak.

– Akár napokig itt tanyázhatnak...

– El kéne őket ijeszteni valamivel.

– Hát tüzet csiholni most nem tudunk...

Néha-néha felvonyított valamelyik sakál. A többiek meg ráfeleltek.

Mivel láttam, hogy fára mászni nem mernek, miután újra levegőhöz jutottam, elkezdtem őket alaposabban tanulmányozni. Észrevettem, hogy a természetük, fejformájuk valóban hasonlít a sakáléra, de a lábujjaik között erős úszóhártya feszül. Valahogy nem gondoltuk, hogy a víz felől várjuk a veszélyt, pedig a beszámoló, amit a tévében láttam, megemlítette, hogy ezek a sakálok minden bizonnyal a vízi életmódjuk miatt hártyás lábúak.

Lehetek van negyvenen. Nyugtalanul szimatoltak a fa alatt, néha felemelték a fejüket, fürkésztek a lombokat. Nem volt szép pofájuk, de ez nem is várható el egy sakáltól. Amíg Gekko és Helga azon vitatkoztak, hogy vajon mitől félhetnek ezek a dögök, bennem újra felébredt a természetbúvár.

Elengedtem Vincét, aki immár stabilan kapaszkodott, és a nyakamban lógó fényképezőgépet a legközelebbi állatra fókuszáltam.

Nagyot villant a vaku, és a sakál, aki éppen fölfelé nézett, rémülten felmordult, aztán hátrálni kezdett. Gekko észrevette.

– Vakuzzál még, Kismukk! – kiabálta.

Úgyhogy lázasan kattintgattam tovább. A furcsa, villanó fénytől és kattogó hangtól az állatok nagyobb részén kitört a nyugtalanság. Morogtak, inaik megfeszültek, aztán egyik a másik után hátrálni kezdett. Végül mind menekülőre fogta. Bár már távol voltunk a parttól, az azért jól hallatszott, hogy némi gallyropogás után újra a folyóban kerestek menedéket.

– Phú – mondta egy ágon hasalva Gekko.

Mi, többiek viszont már mukkanni se nagyon bírtunk.

A viszontlátás öröme

– Jó ez a kirándulás, nem? – próbált poénkodni Gek­kó, mikor már jócskán eltávolodtunk a baljós­latú parttól. Gyorsan összecsomagoltunk a táborban, és haladéktalanul útra keltünk. Azt reméltük, hogy egy-két órán belül kiérhetünk végre az erdős sávból.

És aztán jöhet is a neheze!

Inkább nem is gondolkodtam ezen. Gek­kó viccei­re amúgy a többiek sem voltak vevők. Vince a futás­ban-mászásban újra megerőltette a fájós lábát, és szerencsétlenül sántikált. Virág és Helga azon mor­fondíroztak, hogy hamarosan újra beszédbe kell elegyednünk Johnnyval. Mit is kéne mondani neki?

– Elmondjuk neki, hogy találtunk követ. De azt nem áruljuk el, hogy azonnal el is veszítettük... – ter­vezgetett Helga.

– Nem veszítettük el – dünnyögte Vince.

– Mi? – bámultam rá. – De hát...

– Itt van – Vince belenyúlt a zsebébe, és kihúzta a követ.

Gek­kó rápillantott a csendkavicsra, aztán sötét tekintettel méregette Vincét.

– El akartad rakni?! Lenyúltad?

Helga gyorsan közbeavatkozott.

– Mindegy, hogy mit akart, vagy mit nem, ha most előkerült. Vince, add vissza Kismukknak! Ő a felelős a gyűjteményért.

Vince engedelmeskedett. Közben nagyon szeren­csétlen arcot vágott.

Hogy Helga mit gondolt, hogy vajon én jobban ellen tudok-e állni a csillogásnak, mint Vince, nem tudom. De az biztos, hogy Vincéből az elkövetkező egy óra során egyetlen árva szót sem lehetett kihú­zni. Nem akartam, de mégis valahogy muszáj volt azon gondolkoznom, hogy most akkor véletlenül keveredett el a zsebében, vagy tényleg szándékosan le akarta nyúl­ni...?

Helgának megvolt a maga elmélete.

– Szerintem a lelkifurdalás miatt vette elő – sutyo­rogta nekem meg Virágnak, ahogy kissé lemarad­unk a többiek mögött.

– Mi miatt? – csodálkoztam.

– Hát mégiscsak felhúztuk a fára a sakálok elől! Megmentettük. Ő meg le akarta nyúl­ni a kincset.

– Szerintem csak elkutyulta a zsebében – védte Vincét Virág. – Ugye nem hiszitek, hogy tényleg el akarta venni? – Szemrehányóan nézett ránk. Kicsit elszégyelltem magam. Helgára pillantottam. Lá­tam, hogy ő is vívódik. Jóindulatból nekünk nem ju­tott akkora adag, mint Virágnak. Jóindulatból, vagy naivitásból?

Most már ezen is lehetett morfondírozni.

Kisvártatva Gekko hangját hallottuk.

– Odanézzetek! A hegy!

Még pár lépés, és végre kint voltunk az erdőből. Köves, sziklás, kopár fennsík tárult elénk, a fejünk felett pedig, szinte félelmetes közelségben ott nyújtóztak a Panthera hatalmas, csupasz sziklatömbjei. Lenyűgöző és félelmetes volt, és ahogy bámultuk, azt éreztem, hogy ezeket a meredek sziklákat valóban emberfeletti teljesítmény lehet megmászni.

Ledobáltuk a cuccainkat, és fújtatva letelepedtünk. Metszően hideg szél fújt, cibálta a dzsekinkeket, és hirtelen mindenki sapka és sál után kezdett kutatni a hátizsákjában.

Már éppen valami elemóziát akartunk szétosztani magunk között, annak öröme, hogy kiértünk a baljóslatú erdőből, ám ekkor árnyék vetült a világra, üveg csikordult, és hamarosan egy jól ismert – és mennyire utált! – hang töltötte be a fejünk felett a kristálytisza hegyi levegőt.

– Na, végre!!! – mennydörögte Meredek John, befelé a hógömb üveglakán. – Már azt hittem, sose jöttök ki... Hát mi tartott ennyi ideig?

Ideje volt előszedni a megafont. Helga kelleetlenül keresgélt a zsákjában, közben azt dűnnyögte oda nekünk az orra alatt:

– Meg se beszéltük, mit mondjunk neki...

Gekko kikapta a megafont Helga kezéből.

– Majd én! – A Hétfejű rémulten nézett rá, de nem kezdett el vitatkozni.

– Megtaláltuk a kavicsát! – tért Gekko azonnal a tárgyra.

Iszonyatos visítozás, csattogás, dübörgés szűrődött be a gömbbe.

– Ez Lavina – állapította meg Virág. – Szerintem tapsikol, ugrándozik, és valószínűleg csókolgatja Nemeresztet.

Ez tényleg valószínűnek hangzott.

John azonban megőrizte a hidegvérét.

– Mennyi? – kérdezte hidegen. – Mennyit találtak?

– Eleget – bökte ki Gekko, pedig akkor már Helga újra sárkányos szikrákat szórt rá a szeméből.

– Na, ne szórakozz velem, kisfiú! – reccsent John hangja. Most már türelmetlen mohóság színezte át. – Tudod, hogy a markomban vagytok, ugye?

– Nézze! – Gekko stílust váltott. – Találtunk valamennyit, de nem túl sokat. Több idő kéne. Nem lesz elég a felszerelés, a kaja, és nagyobb csapat kell a kutatáshoz is.

– Nem alkudozok, Hüllő fiam! Ennyien vagytok, punktum!

– Átkozottul veszélyes hely ez! – mondta Gekko. – Az erdő tele van sakálokkal!

– Szóval igaz... – mormogott Johnny.

– És maga is láthatja, hogy ez a szikla nem kezdőknek való!

– Te nem is vagy kezdő... ugye, barátocskám? Látál már egy-két nagyobb hegyet, ha nem tévedek!

– De nem ekkorát! Ezt maga sem gondolhatja komolyan!

– De még mennyire hogy komolyan gondolom! Johnny elunta a szócsatát.

– Figyelem, hangyasereg! Látom, teljes a létszám, szóval nem is vagytok olyan szerencsétlenek, mint amilyenek látszotok! Csak így tovább! Most kaptok egy óracskát enni, pihenni, de aztán indultok felfelé! Haladéktalanul!

Helga átvette a megafont.

– De kérem, John... Legalább hadd pihenjünk pár órát. Elfáradtunk, és Vincének fáj a lába...

– Szerinted ez engem mennyire érdekel? – röhögött John, majd búcsúzóul beordította.

– Egy óra! És ne feledjétek! Most már folyamatosan szem előtt vagytok!

Azzal becsapta az üvegablakot. Virág felsóhajtott.

– Szerintem menjünk vissza az erdőbe.

24. fejezet

Eközben Noémi

Miután John a parkolóból visszatért a nagyterembe, Noémi előóvakodott a takarítószekrényből, és visszasettenkedett a kórusterembe a zongora mögé. Itt ütötte fel a végleges főhadiszállását. Az elmúlt óra eseményei, és az a tény, hogy elmenekülhetett volna, ám mégsem tette, annyira felkavarták, hogy szinte révületben megette a portás néni összes háztartási kekszét. Csak amikor az utolsó morzsákat ráágcsálta, ébredt rá arra, hogy ez volt a teljes hétvégi készlete. Ettől szörnyen ideges lett, és az sem nyugtatta meg, hogy van még egy tucatnyi köhögés elleni cukorkája.

Momentán ugyanis nem köhögött.

Levette a szűrős kötött mellényt, és az ablakhoz lépett. Az utca kihalt volt, és különben is, jó erős vasrács védte az összes ablakot. Noémi csapdába esett, gyönyörű és bánatos hősnőnek érezte magát, és ebből a csapda igaz is volt. Azóta már ezerszer megbánta, hogy az alkalmas pillanatban nem menekült el a nyitva hagyott ajtón: hiszen már rég otthon lehetne, és értesíthette volna a rendőrséget, vagy akit ilyenkor kell.

Bizony, hiba volt idebent maradnia.

Noémi rájött, hogy ha még lenne is ötlete bármilyen akcióra Johnnyék ellen, akkor sem merné véghezvinni, hiszen örül, hogy eddig nem fedezték fel, és a világeért sem tenne semmi olyat, amitől ezután észrevehetik.

Mondjuk vécére muszáj lesz mennie. Előbb-utóbb. Sőt, inkább előbb.

Noémi kelleetlenül kimászott a zongora mögül és kióvakodott a folyosóra. A nagyterem ajtaja kilincsre zárva, bentről John és Lavina beszélgetése szűrődött ki. Noémi nem állt meg hallgatózni. Amilyen gyorsan csak bírt, elszaladt a mosdóig, aztán elintézte, amit kellett, és már lopakodott volna vissza, amikor egy halk kis nesz ütötte meg a fülét.

Nem volt több, mint valami csoszogásféleség, aztán mintha még egy kis krákogás is társult volna hozzá, de Noémi ebben már nem volt olyan biztos. Kővé dermedve állt a mosdó ajtajában. A nagyterem kilincse, ezt onnan is jól látta, nem mozdult.

Nem, azok a bizonyos hangok a másik irányból jöttek.

Most látta csak, hogy van a folyosó végén, a mosdókon túl még egy helyiség. Valami teakonyha-szerűség lehetett. Az ajtaja csukva volt, de Noémi most már hátafórtan biztos volt benne, hogy odabent van valaki.

Habozott. Benyitni semmiképpen nem fog, hiszen lehet, hogy Johnnyék további bűntársai

lapulnak odabent. De akkor miért nem mennek be hozzájuk a nagyterembe?

Nem. Itt valami másról lehet szó.

Noémi lehajolt a kulcslyukhoz és bekémlelt. Sajnos csupán a szemben lévő ablakpárkányt látta. Egyébként semmit, noha most már egészen biztos volt abban, hogy van odabent valaki, aki csoszog, meg a torkát köszörüli.

De nem mert kockáztatni. Visszaszaladt a zongora mögé, gondolkodni.

Közben egészen besötétedett. Noémi eddig erre nem is gondolt, így bosszúsan állapította meg, hogy ha észrevétlen akar maradni, akkor nem kapcsolhat villanyt a helyiségben. Szerencsére egy utcai lámpa fénye valamennyire megvilágította a rejtkehelyét, így legalább a teremben szabadon tudott mozogni. Hamarosan ráébredt, hogy fázik, ezért a kötött melényt újra magára vette.

Fel-alá járkált a zongora körül, és hamarosan felvillanyozó gondolata támadt. Mi van, ha még valaki – talán az egyik fiú – is kiment a mosdóba, amikor ő? És ezért őt sem sikerült lekicsinyítenie Meredeknek, és most ő is itt bujkál az épületben? Vagy esetleg Johnék már felfedezték, és bezárták a teakonyhába...

Noémi eldöntötte, hogy mihamarabb megbizonyosodik a dologról. Végül is hamarosan leszáll az éj, és ő nem fog vaksötétben botorkálni az épületben.

Addig kell utánajárnia a dolognak, amíg valamenyire világos van.

Rutinosan végigszökdécselt a zoknijában a folyosón. A mosdó ajtaját nyitva hagyta, hogy ha Johnék kijönnének a teremből, gyorsan beugorhasson oda. Aztán jó negyedórát morfondírozott azon, hogyan üssön rajta a teakonyhában tartózkodó baráton vagy ellenségen. Úgy döntött, hogy a meglepetés erejét fogja használni. Annyira reménykedett abban, hogy egy osztálytársat talál majd ott, hogy egészen vakmerővé vált.

Gyorsan és halkán lenyomta a kilincset, és hirtelen kitérte az ajtót.

A döbbenettől a szó is a torkán akadt.

A kis teakonyha közepén egy székhez kötözve idős, ősz hajú asszony bágyadozott, olykor köhintett egyet. Orrán félrecsúszott a szemüveg.

A portás néni!

Noémi és a portás néni rémülten meredtek egymásra, és a mind a ketten előkészületeket tettek a sikítésre. De aztán hamar rájöttek, hogy a helyzet lehetne rosszabb is, és kezdtek megörülni egymásnak. Persze csak módjával, ahogy az ilyen vészhelyzetekben szokás.

– Gyere csak, csillagom, oldozd már ki ezt a rusnya kötelet – kezdte a barátkozást a portás néni, aki hamarabb tért magához.

Noémi engedelmeskedett. Végül is nem volt szükség rá, hogy kérdezősködjön, pontosan tudta, hogyan és miért került ide a néni.

– Már elment az a megveszekedett huncut gazember, meg a kutyás néember? – kérdezte az idős hölgy csevegvé.

– Sajnos, nem – suttogta Noémi. – Tessék csendben maradni!

– Még itt vannak? – rémüldözött a portás néni. – És akkor te mit csinálsz itt, kicsi szívem?

– Nem tudják, hogy itt bujkálok – suttogta Noémi. – Valami nagy disznóság zajlik a teremben.

– Tudom én azt – replikázott a néni. – Rögtön láttam a fizimiskáján annak a nagydarab lókötőnek. A szeme sem áll jól. Még hogy hegymászó!

– Elfogta a társaimat – szakadt ki Noémiből a panasza. – Elvágta a telefonzsinórt... – Most már könyözött.

– Ó, kiscsillag, ne sírjál. És szólítsál nyugodtan Rozikának! Majd kitalálunk valamit.

Rozika felállt, és ide-oda hajladozott, hogy elgémberedett tagjait kicsit megtornáztassa.

– Jaj, most látom csak, megtaláltad a mellénykémet – mosolygott rá Noémire. – Milyen csinosan áll rajtad, kislányom. Ha ezt megússzuk, kötek

neked egy ugyanilyet, csillagom. Nem nagy ügy, lustakötéssel. Rendben?

Rozika néni mindezt vigasznak szánta, de Noémi-nél nem érte el a kívánt hatást.

– Ne tessék már ennyit beszélni – suttogeta ingerülten. – Meghallanak minket!

Most Rozika néni fejébe is szöveget ütött egy gondolat.

– Tényleg! Mindjárt jönnek ellenőrizni. Néha benéz az a szőke... Latrina, vagy hogy nevezik.

Noémiből kipukkadt a nevetés. De aztán az arcára fagyott, mikor rájött, hogy miről beszél éppen Rozika néni.

– Micsoda?! Akkor tessék gyorsan visszaülni! Mit tetszik mondani neki, ha észreveszi, hogy ki tetszett szabadulni?!

Úgyhogy Rozika engedelmesen visszaült, Noémi pedig szépen újra megkötötte, de nem túl szorosan. Rozika irányította a műveletet.

– Jó lesz, csillagom, csak hagyjál egy kis levegőt... kicsit lazábbra, hogy meg tudjam igazítani a szemüvegemet. Az orromat is meg kell törölni néha... ez a fránya meghülés... – Rozika fészkelődött, Noémi idegesen gubancolta a csomót.

Aztán hirtelen kivágódott a nagyterem ajtaja.

Túsarkak közeledtek szaporán, félreérthetetlenül.

– A konyhaszekrény – közölte távirati stílusban Rozika, a tágra nyílt szemű, rémült Noémivel.

Noémi pedig, aznap már nem először, egy szűk és bűdös helyre préselte be magát másodpercek alatt. Kezdett belejönni. Ezúttal egy szemeteskukával osztozott a mosogató alatti szekrényen. Épp elhelyezte az összes hosszúra nőtt kezét-lábát, mikor kivágódott a konyhaajtó, és Lavina berikácsolta.

– Na, mizujs, mami? – Everest hangosan morgott a lábánál, és azonnal célba vette a mosogató alatti szekrényt. Bószén szagolgatta az ajtaját, és közben kitartóan morgott.

– Jaj, kedves, egy pohár vizet, ha kérhetnék – sópánkodott Rozika, miközben fél szemmel a kutyát figyelte. – És ha megtenné, hogy kiviszi a kutyáját, tudja, allergiás vagyok a szőrére.

– Csönd! – mondta Lavina, és egy pohárba némi langyos vizet eresztett a csapból. Kicsit megbillentve Rozika orra alá nyomta. Az épp hogy egy kortyot tudott inni, Lavina már csapta is le a poharat a pultra.

– Mondja csak, kedves – Rozika úgy döntött, hogy udvariasra veszi a figurát. – Árulja már el, meddig kell itt ülnöm? Csak mert az uram keresni fog. Úgy volt, hogy megyünk este moziba. A *Virághabos májjust* adják a Nosztalgia teremben...

– Csönd – csattant megint Lavina hangja. – Ne szövegeljen annyit, nyanya!

Everest egyre hangosabban morgott, most már Lavina is felfigyelt rá.

– Miért morgolódsz, kutyuli? Na, mi a baj, cukimuki?!

Noémiről csorgott a víz a szekrényben, a szíve hevesen kalimpált. Csak Rozikában bízhatott.

Rozika pedig bebizonyította, hogy nem ma jött le a hímezett falvédőről.

– Úgy hallom, magát keresik, Larissza – mosolygott Lavinára, amitől az hirtelen összerezsent. Tétovázva hallgatózott kifelé, aztán úgy gondolta, jobb a békesség, mert hirtelen sarkon fordult.

– Gyere, Everest bébi! – kiáltotta. Everest vonakodva hagyta ott a zsákmányát. Még egyszer rávicsorgott Rozikára, aki épp csak a foga között suttogta, hogy fordulj fel, ocsmány dög. De Lavina mindezt már nem hallotta. Buzgón tipegett vissza Johnhoz.

Noémi átmenetileg megmenekült. Mihelyt az ajtó bezáródott, kicsapta a szekrényajtót, szinte kigurult a szemeteskuka mellől, elterült Rozika lába előtt, és sírt.

– Naaa... – mondta Rozika néni kedvesen. – Naaaa... Ezt nem szabad... Hát nem kell sírni... Gyere, oldozz ki inkább, kedves. Adok zsebkendőt.

– Tudod – magyarázta Noéminek, miközben az újra a köteleit bogozta kifelé –, soha nem voltam férjnél. Még hogy *Virághabos május*... komolyan, nem tudod, hogy jutott eszembe ekkora oktalanság?

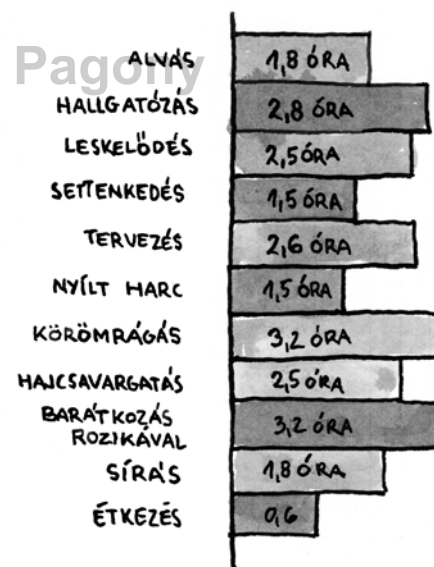
Noémi nem tudta.

– Bizony – bólogatott szomorúan Rozika –, még csak egy nyamvadt vőlegényem sem volt soha életemben. Nem voltam szemrevaló lány, na. Pedig a Jóisten birkatürelmet adott nekem, és a fakanállal is jól bánok...

– Ne tessék már annyit beszélni! – suttogta Noémi hisztérikusan. Már megbánta, hogy becserkészte és kiszabadította az öregasszonyt. Csak a baj van vele.

Pedig Rozika tényleg kincset ért. És ezt később is bizonyította.

NOÉMI KÜLÖNBÖZŐ TEVÉKENYSÉGEKKEL
TÖLTÖTT ÓRÁINAK SZÁMA

Gubó megérkezik

Noémi és Rozika rövid sutyorgás után arra jutottak, hogy Lavina egy darabig most nem fog megjelenni a teakonyhában. Rozika néni ragaszkodott hozzá, hogy ha már úgyis ott vannak, főz egy finom, forró teát, de Noémi nagy nehezen lebeszélte róla. Még az kéne, hogy sípoljon a vízforraló!

Helyette gyorsan végignyitogatta a szekrényajtókat, mert a gyomra jelezte, hogy vacsoraidő is jócskán elmúlt már. Rozika csodálkozva nézte a vadul kutakodó Noémit, aztán megjegyezte, hogy ott a sarokban, a hűtőben van egy kis kelkáposzta-főzelék, nagyon finom, és a mikróban meg lehet melegíteni.

Noémi egyre fokozódó türelmetlenséggel elmagyarázta Rozikának, hogy a mikró csenget, ami szintén nem túl praktikus, így hanyagolják a kelkáposztát inkább. Különben is utálja.

Rozika a vállát vonogatta, és azt mondta, hogy a portásfülkében van még egy kis háztartási keksz a fiókjában.

Csak volt, gondolta Noémi búsan.

Ezután halkán átvonultak a kórusterembe. A teakonyha ajtaját gondosan becsukták maguk mögött,

és Noémi ráparancsolt Rozika néniére, hogy kövesse a példáját, és ő is járjon mostantól zokniban. Aztán amikor már a zongora mögött gubbasztottak, hátukat a radiátor bordáinak vetve, az idős hölgy megkérdezte:

– Mondd csak, virágszálam, mi folyik itt?

– Ez a fickó, ez a John... ha jól értem... ellopott egy hegyet – mondta Noémi tétovázva.

– Egy hegyet? Hogy mik vannak! – ámuldozott Rozika. – Tiszta szcifi, így mondják, ugye?

– A hegyet lekicsinyítette, és itt tartja a nagyteremben.

– Ne mondd, kedves...! És minek neki az a hegy? Adódik a kérdés, ugye...

– Nem tudom... Honnan tudjam?!

– Jó, jó, na... Nyugalom, szívem. A mai fiatalok olyan érzékenyek... – Rozika szánakozva csóválta a fejét. – Nem is csoda... Az a sok izé... Meg azok a kis valamik... Azoktól van, tudom én.

Noémi közben belejött a mesélésbe. Meg amúgy sem érdekelte, milyen kis izékről van szó.

– Szóval lekicsinyítette az osztálytársaimat, akikkel mászóedzésre jöttünk... és... és felküldte őket a hegyre. A hegyet üvegbúrába zárta. Olyan, mint egy giga nagy hógömb. Én csak ennyit értek abból, ami itt történik – mondta keserűen.

– Hmm – Rozikán látszott, hogy szeretne mondani valami okosat, de nem tudott. – Engem egyszerűen

csak bezártak a teakonyhába – bökte ki végül. – És milyen durván rángatott az a nagydarab gorilla! Az biztos, hogy még ellátom a baját, csak kerüljön a szemem elé! – heveskedett.

– Szerintem meg nem lenne jó, ha a szeme elé kerülne – motyogta Noémi. – Ha felfedezik, hogy maga eltűnt, végigkutatják az épületet, és akkor nekünk annyi!

Rozika nem tudott válaszolni, mert ekkor váratlan dolog történt. A bejárat felől hangos dörömbölés hallatszott, majd kivágódott a nagyterem ajtaja, és valaki végigsietett a folyosón. Noémi és Rozika behúzott nyakkal, némán meredtek egymásra a zongora mögött. Aztán kisvártatva lakat zörgött, majd egy mély, rekedt férfihang hallatszott:

– Megjöttem, főnök!

– Épp ideje volt, Gubó! – morogta türelmetlenül Johnny. – Már majd' éhen halunk Lavinával ebben a nyamvadt épületben.

– Mehettek! Reggelig őrzöm a cuccot! Hogy haladnak a kis hegymászók? – röhögcsélt a Gubó nevű.

– Lassúak – mondta bosszúsan John. – De remélem, lesz némi eredmény – tette hozzá.

Újra zörgött a lakat, és a mély, borízú hangú Gubó már Johnny mellett lépkedett a folyosón.

Noémi szíve a torkában dobogott. Ugye nem mennek be a kórusterembe? Nincs rá semmi okuk.

Oldalra sandított. Rozika is csendben gubbasztott, de nem tűnt különösebben kétségbeesettnek.

Aztán nagy szerencséjükre a férfiak bevonultak a nagyterembe, de nem csukták be maguk után az ajtót. Ha kióvakodnak a folyosóra, tisztán lehet hallani, miről folyik odabent a szó. Kiosontak a teremből és tettek pár tétova lépést zokniban, a falhoz lapulva, a nagyterem irányába.

– Helló, Lavínia, szépségem! – hallatszott éppen a Gubó névre hallgató férfi hangja.

Lavina megvetően fújt egyet.

– Na, végre, Gubó! Mi tartott ennyi ideig?!

– Tettem a dolgomat, drágám! De ugye nem gondolod, hogy számonkérhetsz? Tudtommal John a főnök, nem te...

– Ha nem azt teszed, amit megbeszélünk, akkor miattad bukunk le! Hányan láttak becsörtetni ide? – sziszegte Lavina.

– Elég! – John hangja csattant. – Egyelőre minden a terv szerint halad. Nem akarok balhét! Világos?!

Lavina fújt egy dühöset, Gubó pedig végre szemügyre vette a hógömböt.

– Azt a mindenit! – Jókorát csapott az üvegre. – Szóval ez az! Hát ez baromi jól néz ki, főnök! Az ember nem is hinné, hogy igazi! – Itt-ott megkocogtatta az üveget, majd közelebb hajolt, és álméltkodva felkiáltott:

– Hű!!! Csak nem azt akarjátok mondani, hogy valahol az erdőben már bent kódorognak a kölykök?! És tényleg akkorák, mint a bogarak?

– Bizony, pont olyanok – mondta Johnny büszkén, mintha épp most dicsérték volna meg a rovargyűjteményét.

– És nem keresték még őket? – csodálkozott Gubó. – Nem vernyákolta a szülei?

– De már hívtak többen is... Azt mondtam nekik, hogy én magam is nagy-nagy gondban vagyok... Höhöh. Mert ellopták a méregdrága hegymászó felszereléseimet... És egyelőre nem szoltam a rendőrségnek... Szóval céloztam rá, hogy a kölykök voltak a tolvajok, és elmentek hegyet mászni... Hahaha...!

– Hát ez nagyon jó! – vihogott Gubó. – Akkor most utánuk mennek?

– Gondolom... Szándékosan megemlítettem néhány elég nagy hegyet, és mire az aggódó szülők bejárják őket... Szóval, időnk van, bőven!

Noémi a folyosón nagy szemeket meresztett. Csak nem hitték el tényleg a szülők, hogy a drága gyermekeik ellopták Johnny cuccait, és elindultak hegyet mászni?

Bár sajnos Gekkótól akár ez is kitelne, annyira megrögzött fanatikus... Szóval lehet, hogy mégis csak elhitték. És akkor pillanatnyilag nem a megfelelő helyen keresgélnek.

Noémi és Rozi néni hallgatta, míg Johnny és Lavina kiosztják a további instrukciókat Gubónak.

– A kis konyhában a székhez kötözve ül egy nyanya, az a portás. Néha ránézhetsz, de különben nem kér enni.

– Inni néha igen – kotyogott közbe Lavina. – De nem muszáj adnod neki.

– Micsoda mérges kígyó – Rozika Noémi mellett a falhoz lapulva csóválta a fejét. – Micsoda bestia!

– Psszt! – intette le Noémi Rozikát, mit sem törődve az elemi udvariasság kívánalmaival.

– ...a kölykök, ha reggel felé végre kijönnek az erdőből, csak másszanak tovább. Ne engedd, hogy le-táborozzanak és aludjanak... Másszanak! Mire visszajövünk, már a hegyoldalban felfelé kapaszkodva akarom látni őket!

– És ha nem jönnek ki? – értetlenkedett Gubó.

– Fenyegetőzz! – mondta röviden John. – Itt ez az üveglak, bekiabálhatsz mindenfélét, például hogy elárasztod vízzel a hógömböt, vagy mérges pókokat küldesz be rájuk, vagy leveszed a hőmérsékletet mínusz negyven fok alá... Szóval ilyesmiket... Biztos vagyok benne, hogy lesznek jó ötleteid!

– Höhö – Gubó élvezte a tréfát. – Hát ez nagyon király, főnök! És merre küldjem őket, ha kijöttek?

– Induljanak a sziklák felé, és keressenek barlangokat! Addig ki nem jönnek a gömbből, míg néhány zsáknyi akaritot össze nem gyűjtöttek nekem!

– Oké, főnök, minden világos.
– És figyelj, Gubó! – John most szigorú hangot ütött meg. – Semmi magánakció, érted? Bármit mondanak neked a megafonon, te ne hatódj meg, és ne sétálj bele a csapdájukba! Van köztük egy-két csavaros agyú kis görény is! Vigyázz velük!
– Engem ugyan nem hatnak meg... – pöffeszkedett Gubó. – Utálok a kölyköket. Különösen ezt a korosztályt.
Lavina még aggodalmaskodott egy picit.
– Figyelj, John, biztos itt hagyhatjuk egyedül? Nézz rá, süt a fejről az ostobaság!
Gubó felmordult.
– Lavínia, muszáj kimennünk, meg kell még szerveznem pár dolgot – mondta ingerülten John. – De ha nem bízol Gubóban, nyugodtan itt maradhatsz, és segíthetsz neki!
– Azt már nem! – csattant Lavina hangja. Gubó röhögött.
– Na akkor, pipikém, tipegjél kifelé, vigyed a felmosórongyképzű kutyádat is!
– A kutya marad – közölte John.
– Micsodaaaa! – Lavina és Gubó most kivételesen nagy egyetértésben rökönyödtek meg.
– Hát... az ördög nem alszik! Ha valahogy szökni próbálnak, vagy a vénasszony akciózik valamit... Jobb, ha itt marad ez a kedves, barátkozó kis jószág.

Lavina majdnem elsírta magát. Hangos cuppanások hallatszottak a teremből.

– Sietek vissza, kutyulimutyuli – gügyögte. – Itt maradsz ezzel a csúnya bácsival... De ha bántani mer, harapd le nyugodtan a fülét, vagy az orrát... Sietek vissza, és hozok neked fincsike kutyaropit. Puszi, drágám...

Noémi és Rozika még idejében húzódtak vissza a termükbe. John és Lavina kisvártatva végigsiettek a folyosón.

Lavina szipogott.

– Azért, John, ezt nem kellett volna. Az a szegény kis jószág...

– Csönd, Lavínia! Ne sipákolj annyit! – zárta rövidre a témát John, és hamarosan már a lakattal zörgött.

Noémi és Rozika némán meredtek egymásra a zongora mögött. Lehet, hogy nem is alakulnak rosszul a dolgok? Ez a Gubó egyedül van, és ráadásul kellőképp ostobának tűnik.

Igaz, ott van Nemeseszt is. Na, de majd csak kitálalnak valamit.

A két összeesküvő egészen nekibátorodva mosolygott egymásra a beálló homályban, miközben mi, többiek a sakálok lakta erdőben épp megkezdjük a nyugtalan éjszakai őrködésünket.

A kelkáposzta-hadművelet

– Gyorsan ki kell gondolnunk valamit! – suttogta Noémi. – Magát nemsokára ellenőrizni fogja ez a Gubó! Mi van, ha nem találja a helyén?

– Ne nyugtalankodj, angyalkám! Becsalogatjuk a konyhába, és egyszerűen rázárjuk az ajtót.

A terv nem is volt rossz. Noémi már korábban észrevette, hogy a teakonyha zárjában kívülről benne van a kulcs. Na de hogyan fogják elérni, hogy Gubó bemenjen oda?

– Egyszerű – közölte Rozika néni már-már fölényesen. Végtére is ez az épület az ő birodalma volt, minden zegét-zugát ismerte. – Zajt csapunk a konyhában, aztán meglapulunk a nyitott ajtó mögött, és amikor belép, rácsapjuk, és bezárjuk. Ennyi!

Noémi nem tűnt elégedettnek.

– És ha kitöri az ajtót? A hangja alapján nagydarab, erős férfi lehet. Egyszerűen kirúgja a lábával, vagy valami...

Rozika elgondolkodott.

– Okos kislány vagy, kedves. Meg kell kötöznünk a gazfickót, mint a húsvéti sonkát!

Noémi tátott szájjal bámult Rozi néni felhevült arcára. Ha még egy fakanál is lett volna a kezében, bizonyára félelmetes amazonként küzdött volna meg bárkivel, aki az útjába áll a konyhában. Noémi némi erőt merített a néni elszántságából.

– Szóval lehet, hogy ha vissza tetszene ülni a székbe...

– Jobbat mondok, kincsem! Egyszerűen bezársz a konyhába, és ráfordítod a kulcsot. Én meg odabent jövök-megyek, mint egy fogoly...

– Éééés?

– Hát, a Gubics, vagy Gumó úr, vagy ki, azt hiheti, hogy csak így zártak be Johnék... És most jön a csel!

– Csel is lesz? – rémült meg Noémi. Elsőre nem nézte ki Rozi néniből ezt a tekervényes észjárását.

– Tudod, mondtam már, szívem, hogy nem vagyok férjnél...

– Erre most nincs idő, Rozi néni!

– Ne türelmetlenkedj, szívem! A lényegre térek! Szóval annyit azért még én is tudok, hogy minden férfi szívéhez a gyomrán keresztül vezet az út...

– És mit tetszik akarni a Gubó szívével? – Noémi most már úgy érezte, az öregasszony talán nem teljesen normális.

– A szívével semmit, szívem. Na de az evéshez le kell ülni! És itt jön képbe az én híres kelkáposzta-főzelékem!

– Jaj, ne!

– De, de bizony! A tervem a következő: megmelegíték a mikróban egy kis főzeléket. A mennyei illat meg majd kicsalogatja a nagyteremből ezt az éhes bűnözőt.

– Honnan tetszik tudni, hogy éhes?

– Alapszabály, szívem. Egy férfi mindig éhes! Jegyezd ezt meg!

Noémi úgy érezte, hogy ez újabb rossz pont a férfiak rovására. Ha még sok időt eltölt Rozika nénivel, ő se fog férjhez menni soha, az biztos.

– Jó... – mondta lemondóan. – Tegyük fel, hogy Gubó éhes. Bemegy a konyhába, és Rozi néni feltálal neki egy kis főzeléket. És??

– És akkor jössz te, angyalom!

– Vagyis?!

– Hát... – Rozika néni bocsánatkérően köhintett. – Előugrasz a mosogató alatti kukatárolóból, és megkötözöd a gazfickót. Én addig leöntöm kelkáposzta-főzelékkal, hogy ártalmatlanná tegyem. Vagy ilyesmi... Mit szólsz?

Noémi szóhoz se jutott.

– Egy bökkenő azért van – nyögte ki nagy nehezen. – Ha magát kívülről be kell zárnom, nem tudok együttal odabent a kuka mellett is bujkálni...

– Ez igaz – hümmögött Rozika. – Akkor majd a szomszédos vécében bujkálsz. Ha kimondom a jelszót, berontasz, és egy kötelet dobsz a fickóra, amivel a székhez kötjük.

– És mi lesz a jelszó?

– Hát mi lenne, szívem? Gondolkozz! Az, hogy „jó étvágyat”!

Így esett, hogy amíg Gubó a nagyteremben szöszmötölt, addig Rozika visszaosont a teakonyhába, Noémi pedig készenlétbe helyezkedett a mosdóban. Már vaksötét volt, de Rozika villanyt gyújtott odabent, és miután Noémi ráfordította a kulcsot a teakonyhára, hangosan tenni-venni kezdett. Noémi túlzásnak érezte, hogy közben még háziasszonyosan dudorászik is – szerinte ez nem illett egy foglyul ejtett, rémült öregasszonyhoz. De már nem volt alkalma közölni ezt Rozikával. Ő, a maga részéről úgy remegett a résnyire nyitott vécéajtó mögött, mint a kocsonya, és minden neszre összereszt. Markában szorongatta azt a kötelet, amivel Lavináék Rozikát ejtették aznap foglyul.

Ha elbénázza... Ha nem elég gyorsan veti át Gubó fején a kötelet... Ha nem bírja elég gyorsan megcsomózni, és a férfi kiszabadul... Ha... Ha... Csupa rémkép, csupa szorongató gondolat.

Aztán Rozika hangja a magasba csapott, és aláfesztésként együttal halkán megcsendült a mikrohullámú sütő. Noémi orrát gyűlöletes kelkáposztaszag csapta meg.

Egy pillanat múlva kivágódott a nagyterem ajtaja, és egy zord férfihang belekiabálta a sötétbe:

– Hé! Ki van ott?

Aztán villany gyúlt a folyosón, és Gubó öles léptekkel a teakonyha felé vette az irányt. Noémi most kocsonya helyett már nyárfalevél módjára reszketett. Magában csak csodálni bírta Rozika bátorságát, aki ugyan egyre cincogóbb hangon, de elszántan dúdolta a *Virágéknál ég a világ*ot. A zimmezummnál már az ő hangja is reszketett, de ez a körülményeket tekintetbe véve megbocsátható volt.

Közben Gubó odaért a teakonyhához. Elfordította a kulcsot, és úgy kívágta az ajtót, hogy majd kiszakadt a keretből.

– Hát maga mi a jó francot csinál itt, nyanya?!

A hangsúlya erősen számonkérő volt. Rozika elővette hát a legártatlanabb nézését, és abban reménykedett, hátha Gubónak is van nagymamája, és most ő előhívja benne ezt a kedves emléket.

– Drága fiam! Vacsorát készítek. Megkínálhatom?

Gubó szerette a hasát, de nem szerette, ha palira veszik.

– Magának nem kéne egy székhez kötözve ülnie? – kérdezte gyanakodva. – Különben mi van a lábosban?

– Kelkáposzta-főzelék – mutatta Rozika büszkén. – Isteni finom, jó sok köménnyel. Én egy kis piros paprikát is szórok bele...

– Na, akkor üljön le oda – bökött Gubó fenyegetően az egyik székre. Összecsomózott három konyhai

törlőt, és a vonakodó Rozikát egy perc alatt a székhez kötözte.

Puff neki!

Noémi a vécében hallotta a fejleményeket. Ez elég rosszul alakul. Nem tudta, mitévő legyen. Arra jutott, hogy jobb, ha nem árulja el magát. Most kénytelen megvárni, míg Gubó megvacsorázik, már ha szereti a kelkáposztát. Aztán legfeljebb újra kiszabadítja Rozikát.

Tényleg csak a baj van vele.

Rozika azonban szintén nem tétlenkedett. Kötözés ide vagy oda, csak úgy csikorogtak a fogaske-rekek az agyában. Gubó már épp asztalhoz ült, és kanalazni kezdte volna a főzeléket, amikor a néni váratlanul, rémülten felkiáltott:

– Jaj! Nehogy egyen belőle!

Gubó meglepődve bámulta az öregasszonyt. A kanalat gyanakodva visszatette a tányérba.

– Mi van, nyanya?

– A rántás! – jajgatott Rozika. – Kifelejtettem a rántást!

– És?! – Gubó gyanakodva vont össze a szemöldökét. – Akkor mi van? – Nem sokat értett a főzéshez.

– Jaj, de ostoba vagyok! Hát rántás nélkül az egész ehetetlen! Nehogy megkóstolja! Egész este csikarni fog a hasa... vagy hányni fog, de az is lehet, hogy hasmenése lesz...

– Maga hülyít engem? – Gubó most már mérges volt. – Ne zagyváljon itt összevissza!

– A főzelék rántás nélkül nagyon erős gyomor-tüneteket okozhat – ütötte a vasat Rozika, aki rájött, hogy egy konyhai analfabétával hozta össze a jószerencse.

Noémi tátott szájjal hallgatta a fejleményeket.

– De megkavarom egy perc alatt, ha elenged – ravaszkodott Rozika. – Ott, a konyhai kis rezsón. És akkor majd megnyalja a tíz ujját is utána!

Gubó habozott.

– Tényleg ehetetlen így? – kérdezte még mindig gyanakodva.

– Esküszöm! – bizonygatta Rozika. – De pillanatok alatt megcsinálom, van itt egy kis liszt a szekrényben.

Gubónak ez sem sokat mondott, de fejet hajtott a szakértelem előtt. Vonakodva kioldotta Rozikát, aki, akárcsak egy valódi konyhatündér, ide-oda röppent, szekrényeket nyitogatott, edényekkel csörömpölt.

Természetesen volt rántás a főzelékben! Rozikát nem olyan fából faragták, aki elfelejti az ilyesmit. Noémi ezt sejtette is a mosdó küszöbén ácsorogva. Döbbenet szembesült vele, hogy Rozika ilyen könnyen kiszabadult, és valószínűleg folytatja a tervét, mely „jó étvágyat” jelszóval éri majd el a csúcspontját, amikor is neki, Noéminek, akcióba kell lépnie,

és egy százkilós nagy embert egy székhez kell rögzítenie.

Azért ez túlzás.

De nem volt idő a merengésre. Hogy Rozika mit kevergetett a tűzhelyen Gubónak háttal, azt csak ő tudta, de nagyon szakszerűen forgatta a kezei között a konyhai varázskészletet, mert Gubó gyomra hangosan megkordult.

– Pörkölt nincs? – kérdezte szemrehányóan.

– Nincs, drágám – sajnálkozott Rozika. – De holnap, ha kiugorhatnék a sarki henteshez...

Gubó elröhögte magát.

– Maga huncut egy vénasszony – dörmögte. – Na, ide azt a kaját!

Eyőeszköz csörömpölt, székláb csikordult, és Noémi ereiben egy pillanatra megfagyott a vér, amikor Rozika jó hangosan azt kiáltotta:

– Jó étvágyat!

És Noémi cselekedett.

Kiugrott a folyosóra, onnan be, a konyhába. A testes férfi az ajtónak háttal épp a tányér fölé görnyedt. Noémi zokniban, lábujjhegyen osont mögé, és mint ha csak ugrókötelezne, ívesen, a két végét fogva a férfi elé ejtette a kötelet.

– Mi a franc...! – hörögte Gubó, de többet nem bírt mondani, mert Rozika e pillanatban az arcába loccsantotta a tányér főzeléket. Gubó köpködött,

jobbra-balra rángatózott, Noémi pedig csomózott. Rozikával vállvetve nagy sebesen tripla csomót kötöttek a szék háttámlájára, aztán, hirtelen ötlettől vezérelve Gubó mindkét bokáját egy-egy konyharuhával a széklábhoz rögzítették. Gubó, káposztától csöpögő arccal úgy küzdött, hogy majdnem felborult székestül. Hörgött, köpködött, és hangos szitkokat zúdított a két nőre.

Rozika megsajnálta a kelkáposztával ártalmatlanított Gubót.

– Nézd, fiam! – mondta jólelkűen, miközben egy tiszta ronggyal törölgetni kezdte Gubó kivörösödött képét. – Te itt mindenféle csúfságot művelsz, hát nem szégyelled magad?! Mit szólna anyád, ha látna?

Gubó nyomdafestéket nem tűrő szavakkal kommentálta Rozi néni korholását. Csakhogy ő nem ijedt meg.

– Ha így beszélsz velem, kisfiam, beletömöm ezt a rongyot a szádba – mondta kedvesen. – És aki ismer, tudja: Rozika ritkán viccel.

Noéminek erre már muszáj volt elröhögnie magát. Meg is könnyebbült, és arra is rájött, mennyire hatásos Rozika módszere.

Gubó ugyanis kissé elcsitult.

– Ki ez a kiscsaj? – kérdezte mogorván Noémi felé bökve a fejével. – Róla nem volt szó...

– Ő egy tündéri kisleány – magyarázta Rozika, miközben egy szivaccsal feltakarította a romokat

a konyhaasztalról. Aztán hosszan öblítette a szivacsot a mosogatónál. – Csak sajnós nem szereti a kelkáposzta-főzeléket.

– Most már bármit megennék! – sóhajtott Noémi.

Úgyhogy végül megvacsoráztak, hangulatosan, hármasban. Noémi csukott szemmel ette a gyűlöletes főzeléket, Gubót pedig Rozika etette kanállal. A férfi időközben ravaszul taktikát változtatott.

– Tetszik tudni, maga kiköpött olyan, mint a nagyanyám. Ő volt ilyen szigorú, de igazságos... akarom mondani, kedves. Szóval én itt csak egy senki, egy őrszem vagyok... Fogalmam sincs, mi folyik itt... Megkapom az őrzésért a pénzt, és holnap megyek is a dolgomra... Szóval ne énrám tessék már ennyire haragudni!

Noémi a tányér fölött figyelmeztető pillantást vetett Rozikára. De ő tényleg nem ma jött le a hímzett falvédőről.

– Csst...! Evés közben nem beszélünk, Gubics fiam. Úgy, szépen, még egy kanállal... Szóval hízeleghetsz bármennyit, én ugyan el nem engedlek, fiam... Dehogyan engedlek! Kár a gőzért!

Erre Gubó megint nagyon csúnyát talált mondani, Rozika pedig úgy döntött, hogy vége a vacsorának.

– Ma itt alszol, ebben a székben, fiam. Holnap majd döntünk a sorsodról. Most fontosabb dolgunk van, ugye, kislányom? – kézen fogta Noémit, és már húzta volna kifelé a konyhából.

– De... – Noémi tétovázott. – Ne kutassuk át a zsebeit?

– Jó ötlet! Hátha van benne svájci bicska, vagy más szabaduláeszköz – bólogatott Rozika.

– Én speciel mobiltelefonra gondoltam – dűnnyögte Noémi, és nyomban kihalászott Gubó mellényzsebéből egy készüléket. Rozika arca elfelhősödött, már nyúlt is a készülékért.

– Hiába, no, ezek a modern gazemberek – morogta bosszúsan, és egy mozdulattal beledobta a telefont a kissé már duguló mosogató alján bugyborékoló vízbe.

Noémi visított.

– Neeeee! Mit tetszik művelni?! – kikapta a zsíroskáposztás létől csöpögő telefont a mosogatóból, és kétségbeesetten nyomkodta. De már mindegy volt.

– Mi baj, angyalom? – kérdezte Rozika. – Így legalább nem hívja föl a bajtársait.

– Nem, de ezzel már mi sem hívunk föl senkit – dűnnyögte elkeseredetten Noémi.

– Biztos származás volt úgylis – próbált némi szakértelemmel előrukkolni Rozika, de Noémi csak legyintett.

Belátta, hogy Rozikával tiszta hullámvasút az élet. Hatalmas butaságokat váltogat zseniális ötletekkel. Noémi még nem tudta, mi lesz ennek a vége. De sok jóra pillanatnyilag nem számított.

Nemereszt nem ereszt

Miután sikeresen elvágta az összeköttetést a külvilággal, Rozika nem hagyta, hogy Noémi az átélt megpróbáltatások hatására túlzottan magába roskadjon.

– Gyerünk, szívem! Tiszta a levegő! Nézzük meg azt a hegyet, vagy mit!

Gubó idegesen fészkelődött a székében.

– Ne próbáljon semmit akciózni, nyanya. Jön mindjárt a főnököm, és ellátja a baját!

– Csak holnap reggel jön, kisfiam. Hallottam, nem vagyok süket. Addig nyugodtan tevékenykedhetünk. – Noémire kacsintott. – Ugye, szívem?

– Komolyan mondom, úgy tűnik, mintha élvezni tetszene ezt az egészszet! – mondta Noémi rosszalóan.

– Csak egy egészen szemernyit – válaszolta Rozika bocsánatkérő mosollyal. – Tudod, az jár a fejemben, hogy ha leleplezzük ezt a bűnbandát, talán még a *Híres Asszonyok* magazinba is bekerülhetek. Veled együtt. Képzeld csak el, mit szólna Gizus, a szomszédból!

Gubó felröhögött.

– Maga nincs magánál! Hát mit képzelsz? Az, hogy engem idekötöztek, csak egy dolog! Alattomos csel volt, na! De ha megjön a főnök, meg a szép, de gonosz titkárnője, azok fasírtot csinálnak magukból egy-kettőre! Még hogy *Híres Asszonyok*! Flúgos öreg-asszony...

Noémit sem dobta fel a hírnév lehetősége.

– Én egyszerűen csak szeretnék már hazamenni – mondta elkeseredve.

– Előbb a bajtársaidra kell gondolnunk, szívem – Rozika még egyszer ellenőrizte a Gubót rögzítő köteleket, aztán udvariasan megérdeklődte:

– Hagyjam égve a villanyt? Nem félsz a sötétben, fiam?

– Hagyja égve – mondta Gubó flegmán. Valószínűleg tényleg félt egy kicsit.

Rozika és Noémi bezárták Gubót a teakonyhába. Rozi néni zsebre tette a kulcsot, és végre elindulhattak, hogy közelebből is szemügyre vegyék azt a híres hegyet.

– Valami Panthera – magyarázta Noémi. – Folyton erről dumáltak az osztálytársaim. Hogy senki nem mászta még meg. Csakhogy engem ez egyáltalán nem érdekel...

Már a terem előtt álltak. Noémi Gubó foglyul ejtése és Johnék távozása után úgy érzete, hogy végre kicsit szabadabban mozoghat az épületben. Nagy bátran benyitott a terembe.

Ám valamiről megfeledkezett.

Vad morgás hallatszott, majd egy sebesen suhanó barna gombóc csapódott a lábuk elé. A következő pillanatban már Rozika rombuszmintás szoknyája szélét rángatta a harcias Nemereszt.

– Nem mész innen! – mondta szigorúan Rozika, és egy alkalmas pillanatban behátrált egy gurulós lábú kisszekrény mögé, amit aztán a sarokba hátrálva védőbástyaként maga elé húzott.

Noémi pillanatnyi bénultság után a terem túlsó végében, a letakart átméretező állványa mögött keresett menedéket. Búvóhelykeresésben az elmúlt két napban profi szintre emelkedett.

De Nemeresztet – ki tudja, miért – most főleg Rozika érdekelte.

Vadul morgott, csaholt, és jobbról-balról kerülgette a szekrényt, hátha talál egy rést, ahol újabb támadást indíthat Rozika ellen.

– Róla megfeledkeztünk – dünnyögte Noémi, aki időközben bebújt az átméretezőt takaró lepel alá. Arca előtt fogantyúk, gombok, és számsorokkal ellátott tárcsák sokasága sorakozott. Noémi pillantása egy közeli feliratra esett. „Minitaürizálás” – olvasta.

Ettől nyomban támadt egy ötlete.

Kikukkantott a lepel alól, és látta, hogy Rozika véglegesen csapdába esett. Nemereszt nem szűnő ugatással tartotta sakkban, és nem adódott menekülésre alkalmas útvonal. Noémi sajnos

kisgyermekkorától tartott a kutyáktól, és semmi szín alatt nem kívánt harcba keveredni ezzel a különösen visszataszító példánnyal.

Másrészt viszont ott volt a gép. Noémi mindenfajta műszaki eszköz iránt szintén mélységes előítélettel viseltetett, ám azt, hogy on és off, még ő is látta már valahol. Megnyomta az on gombot, mire kigyulladt néhány jelzőlámpa, és a műszer halkan kattogni és zümmögni kezdett.

Noémi leizzadt a vállalkozás merészségétől. Most pedig átméretezi azt a dögöt!

Csak remélni merte, hogy túl sok mindent nem kell majd csavargatnia meg beállítania a gépen. Hiszen amikor Johnék utoljára használták, éppen a társait miniatürizálták. Remélte, hogy azóta nem állítottak a kapcsolókon. Egy olyan hangyányi kutyával pedig már ő is elbánik – gondolta.

A terv jó volt.

A kivitelezésbe viszont csúszott némi hiba.

Noémi a fókuszot elfelejtette beállítani, mert egyszerűen csak azzal törődött, hogy a sugarat kibocsájtó csövet minél pontosabban Nemereszt felé fordítsa.

Aztán remegő kézzel megnyomta az Átméretezés gombot.

Lesz, ami lesz – gondolta.

Lett is.

A következő pillanatban vakító fény villant, majd ott, ahol előzőleg Nemerest acsargott, és Rozika egy gurulós szekrény mögött kitartóan védekezett, a következő pillanatban már az ég adta világon semmi nem volt.

Azaz mégis, de csak igen-igen közelről szemlélve. Három apró pöttyöcske: kettő szaladt, egy meg gurult. Nemerest, Rozika, és a szekrény.

Egy szó, mint száz, Noémi nagy buzgalmában és tudatlanságában Rozikát is lekicsinyítette, szekrényestül!

De legalább nagyjából sikerült az akció.

Noémi viszont nem így ítélte meg, és sikítózva odarohant a tett színhelyére. Nemerest közben épp Rozikát készült megtámadni, így, hogy az útjából immár elhárultak az akadályok. Rozika pedig, aki nem igazán értette, mi történt, az áthatolhatatlan szürke boholyerdőben újra menekülőre fogta a dolgot.

Noémi idegesen toporgott felettük. Aztán elhátározásra jutott, és nem szívesen ugyan, de két ujjá közé csippentette a vadul hörgő Nemerestet. Először arra gondolt, hogy zsebre rakja, de aztán rájött, hogy az állat felmérhetetlen károkat okozhatna a ruházatában meg a papír zsebkendőiben, így inkább belerakta egy műanyag pohárba, ami az egyik ablakpárkányon árválkodott. Némi fekete lötyty is volt még az alján. Talán kávé. Noémi remélte, hogy Nemerest utálja a kávé.

Aztán büntudattal telve lehasalt a szőnyegre, egyenesen Rozika néni látóterének kellős közepébe.

A szőnyegszálak között tétován bolyongó öregasszony visszahőkölt, mikor meglátta a gigantikus copfos fejet. Most először tűnt úgy, hogy mindjárt elhagyja a lélekjelenléte.

– Rozi néni! – mondta Noémi, mire a léghuzattól Rozika hátratántorodott, és a fenekére huppant. Két kezével eltakarta a szemét, és úgy tűnt, várja az elkerülhetetlent.

Noémi hátrébb kúszott és büntudatosan suttogetta.

– Ne tessék félni! Én vagyok az, Noémi... Kicsit félresikerült valami... Lekicsinyítettem Rozi nénit is, a kutyával együtt.

Rozika feltápáskodott, és szemrehányóan nézett Noémire.

– Hát ez nagyon rossz ötlet volt, drágám! – csóválta a fejét. De legalább már újra a régi volt.

– Igyekszem jóvátenni – buzgólkodott Noémi. – Mindjárt visszanyagytom Rozika nénit, ne tessék félni! – Aztán némileg sértetten hozzátette: – Különben meg, ha nem tetszene látni, lekicsinyítettem azt a vadállatot! Ártalmatlanítottam, hogy mentsem Rozika néni bőrét.

Titkon nagyon büszke volt ám magára!

A – menetrend szerinti – nem várt nehézségekre pedig csak kicsit később derült fény.

Újratervezés

– Tessék odaállni! – Noémi a szőnyeg egy üres pontjára mutatott, mely Rozika méreteihez viszonyítva beláthatatlan messzeségben húzódott.

– Kislányom, igazán át is tehetnél oda, nem bírja már az én lábam ezt a töméntelen szöszben gyaloglást! – kiabálta a kis Rozika. Azért kiabált, mert a normál beszédhangja Noémi füléig nem jutott el.

Noémi óvatosan letette a tenyerét, felsegítette rá a portás nénit, és elhelyezte az átméretezés céljára kiszemelt ponton. Ott legalább nem volt semmi más, amit figyelmetlenségéből átméretezhetett volna.

Közben lopva a hógömb felé sandított. Ott bent vannak valahol a többiek. Később majd alaposabban is szemügyre veszi, döntötte el, csak most jó lenne, ha valahogy boldogulna az átméretezővel, és Rozika visszanyerné az eredeti alakját.

Noémi agyán egyetlen, de tényleg csak egyetlenegy pillanatra átsuhant, ne hagyja-e mégis így az öregasszonyt. Olyan zűrzavaros néni. De aztán rájött, hogy így, hogy csak ő a nagy, végtelenül magányosnak érzi magát, mintha a többiek más

világokban járnának, az övében meg csak ő bolyongana, egyes-egyedül.

Túl sok érzelemnek azonban nem adott teret, mert fontosabb dolga volt: meg kellett értenie az átméretező működési mechanizmusát, nehogy valami baj történjen, és Rozika esetleg óriásira nőjön, vagy netalán még kisebbre zsugorodjon, hogy már a végén meg se találja őt a padlószőnyegen.

Noémi cirka félóra múlva még mindig az átméretezőt tanulmányozta. Ennyi kapcsoló és gomb és villogó lámpa egy helyen! És az a sok felirat! Némelyik egészen érthetetlen, másrészt viszont kellőképp baljóslatú. Vajon mit jelenthet a Gyorsító, a Dimenzióváltó, vagy a Térzsugorító? És merre kéne forgatni azokat a tárcsákat, hogy Rozika arányosan nőjön vissza? Noémit bizalmatlansággal töltötte el az Aránytalanító és az Átalakító felirat is. A végén Rozikából valami rettenetes szörnyet fog varázsolni ez a baljóslatú masina?

Közben a néni türelmetlenül toporgott a padlón.

– Értem én, szívem, hogy át akarod tekinteni a működését, de nem kéne lassan cselekedni? Még annyi munka vár ránk! – kiabálta.

Noémi nem kérdezte meg, hogy milyen munka. Csak bámulta a gépet és rágta a körmét tovább. Aztán, rövid tétovázás után lehasalt Rozi néni közelébe, és finoman azt lehelte neki:

– Ne tessék haragudni, de nem merem használni a gépet!

– De hát már egyszer használtad, kislányom!

– Be volt állítva – motyogta Noémi. – De most újra kéri a paramétereket a kijelzőjén. Azt sem tudom, mik azok... Ide olyasvalaki kéne, aki ért hozzá...

– Micsodaaa? – A miniatűr Rozika cincogó égerhangjából áradt a felháborodás. – Csak nem akarsz így hagyni?

– Csak egy darabig! Azt hiszem, muszáj lesz. Ha... ha kijönnek a többiek a gömbből... Ők szeretik az ilyen bonyolult kütyüket, majd ők visszaállítják Rozika néni eredetijét.

Rozika néni számára ez a lehetőség túlságosan is gyenge lábakon állt.

– De hát ki tudja, meddig lesznek még odabent!

Most mindketten a hógömböt nézték. Ott volt, egészen közel, és mégis, egy másik, idegen világ különös légkörét árasztotta magából.

– Ott vannak, odabent? – kérdezte Rozika. – Azt a nagy hegyet másszák meg?

– Én valahogy így értettem – bólogatott Noémi.

– Mást nem hallottál? – kiabálta Rozika, bár már kezdett kiszáradni a torka a sok rikácsolástól.

– Valami kincset kell megkeresniük – mondta Noémi tétován. – Meg talán hegyi ösvényeket... Fel kell jutniuk oda, ahol azelőtt senki nem járt még... Veszélyes hegy ez.

– Micsoda lelketlen gazember – kiabálta Rozika. – Vigyél már közelebb, szívem! Hadd nézzem meg ezt az alkalmatosságot!

Noémi felemelte Rozikát. Egy darabig gondolkodott, aztán a fonott varkocsához tartotta az öregasszonyt. Az bemászott a fonott szálak közé, és elhelyezkedett, valahol a füle közelében.

– Hajdíszt még úgyse voltam – mondta vidáman. Titkon megint a *Híres Asszonyok* magazinra gondolt, hogy hogyan fog minderről ott a nagyinterjúban beszámolni.

Noémi lassan körbesétálta a gömböt, és elgondolkodva tanulmányozta a hegyet.

– Még mindig az erdőben lehetnek. Látja, nem is égnek a villanyok a teremben, csak az a kis lámpa a sarokban. John biztos azt akarta, hogy az eredeti körülmények között másszanak.

Valóban, a hegyet sötétség borította. De kivehető volt az erdőség mélyfekete sávja, följebb pedig a kopár, meredek sziklafal. A legmagasabb csúcsokat fehéren derengő hó fedte.

– Hát ez módfelett különös! – ámuldozott Rozika. – Akkor ez tényleg igazi?

Noémi ekkor észrevett valamit.

– Tessék idenézni! Itt, a gömb felszínén... Van itt valami nyitható ablak.

Óvatosan kinyitotta és a réshez hajolt. A következő pillanatban visszahőkölt. Mintha vadállatok

éjszakai üvöltését hallotta volna, visszhangzott tőle a gömb belseje.

– Hát persze! – csapott a homlokára Noémi, amiktől Rozika majdnem kicsúszott a varkocsából. – Hallottam, hogy John beszél velük. Tudott velük beszélgetni! Biztos ezen az ablakon keresztül. Ők meg válaszoltak... Szóval akkor mi is tudnánk beszélni velük!

Kinyitotta a kis ablakot:

– Pszt! Psszt! – püsszgte be. – Helga! Gekó! Vince! Kismukk! Virág!

De hiába kiabált végig mindenkit, a fák koronája nem engedte át a hangot.

Rozika is leszúrta a következtetést.

– Ha az erdőben vannak, nem hallják, szívem. Majd ha kijöttek. Meg különben is, biztos alszanak.

Noémi a nagyterem faliórájára pillantott. Hajnali két óra volt.

Miután kicsodálkozták magukat a hógömb körül, elsétáltak, hogy megnézzék, mit csinál Gubó. A férfi félrebillent fejével hortyogott a kivilágított konyhában.

– Kicsit sajnálom – morfondírozott Rozika. – Nem lenne rossz fiú, csak annyira befolyásolható...

Aztán ők is nyugovóra tértek a zongora mögött. Rozika örömmel fedezett fel némi háztartási keksz-morzst a zongora tetején. Kiadósan megvacsozott belőle. Ő ugyanis nem evett a káposztából.

Noémi pedig a földön feküdt, és nem jött álom a szemére.

Túl sok minden történt, túlságosan összetett volt a helyzet. És nem lehetett tudni, mennyi ideig mozgathatnak ilyen szabadon az épületben. És mi lesz, ha megjönnek Johnék? Miután kiszabadítják, Gubó nyilván azonnal elárulja őket! Ha a banda tagjai átkutatják az épületet, kereshet újabb rejtekhelyet! De most már nem lesz ilyen egyszerű elbújnia, hiszen Gubó tudja, hogy ott van bent. Nem fogják feladni a keresést, amíg meg nem találják.

Hú, és Nemeszt meg benne maradt a műanyag pohárban! Róla egészen megfélemeztek! Biztos azóta is dühösköd a kávéban. Ha csak ki nem rágta magát a pohárból.

– Rozi néni! – suttogta Noémi bele a sötétbe.

Rozika valahol a feje búbjánál helyezkedett el. A földre terített kötött mellényen osztoztak meg. Továbbra is szúrta.

– Mondjad, virágszálam! – kiabálta Rozika, ahogy csak telt tőle.

– Arra gondoltam, hogy Gubó holnap reggel azonnal elárul minket...

– Én is gondoltam erre. Az a nevetlen, rossz fiú!

– Rozi néni könnyedén elbújhat előlünk. De mi lesz velem?

– Ugye nem azt akarod mondani, hogy magadat is le akarod kicsinyíteni? – képedt el Rozika.

Noémi töprengett. Nem is olyan rossz ötlet! Ha nem is kicsinyíti le magát, épp elég, ha Johnék azt gondolják, hogy megtette! Két hangyányi ellenfél nem veszélyeztetné a tervüket, valószínűleg nem is keresnék őket...

– Rozi néni, azt kell elhithetnünk velük, hogy mindketten kicsik vagyunk.

– Hát... és ezt hogy akarod, szívem? Talán bizony engemet odavetsz prédának eléjük? – Egy icipicit meg volt bántva.

– Megvan! – kiáltott fel Noémi. – Kihúzzuk a gépet a terem közepére, hogy lássák, hogy használtuk. Aztán a közelébe elhelyezzük Nemeresztet a pohárban... meg esetleg Rozika néni valamilyen személyes holmiját... valami ruhadarabot, ami kicsi lett.

Rozikán jelenleg egy kockás szoknya és egy bordó női blúz volt. A papucsja sajnos a konyhaajtó előtt maradt, eredeti méretben. Lázasan törték a fejüket, milyen árulkodó tárgyat hagyhatnának a teremben.

– Ez a kis klipsz nem lesz jó? Nem sajnálom. Ócska kis bizsu, bár mutatós... – Rozika a fülcimpáját húzgálta.

De a kis klipsz, így lekicsinyítve annyira apró volt, hogy esélytelennek tűnt, hogy Johnék felfigyelnek rá.

– Mit tetszik viselni a blúz alatt? – kérdezte Noémi.

– Hát, angyalom, női alsóruházatot. Kényelmes, tiszta pamut, kettő az egyben akció volt.

Noémi lázasan tekergette a nyakát. Mit lehetne Rozikára adni a blúz helyett, hogy meg ne fázzon? A portásnő blúza sötét bordó volt, így volt némi esély, hogy Lavináék felfigyelnek rá, ha a szürke padlón hagyják... És ha elhiszik, hogy apróvá váltak, talán nem is fogják annyira keresni őket.

Noémi, akitől mindig is távol állt a hízelgés, most minden erejét összeszedve rábeszélő hangnemre váltott.

– Rozi néni, tessék beáldozni azt a blúzt. Majd csak találunk valahol egy kis darab anyagot, amit felvehet helyette. – Végignézett magán. Milyen távolinak tűnt a megérkezés, amikor épp a pólóját szaggatta a vécében... Hirtelen felderült az arca. A pólójából letéphetne egy kis csíkot a szakadás mentén. Rozika meg majd valahogy magára kötözi.

Máris cselekedett.

Rozika javára legyen mondva, kelleetlenül ugyan, de lehúzta a bordó blúzt. Gyanakodva szemlélte a kissé koszos, rojtos szövetdarabot, amit Noémi nyújtott át neki, majd nagy sóhajjal tekerni-kötözgetni kezdte magán.

A végeredményt csinosnak nem lehetett nevezni, de kétségkívül eredeti volt, és különben is, magyarázta Noémi a kissé bosszús Rozikának, a nagy

dívatházak kifutóin ehhez nagyon hasonló kollekciók is fel szoktak vonulni, hébe-hóba.

Rozika megbékélt a kollekcióval, aztán hamarosan nyugovóra tért, Noémi pedig visszament a terembe, hogy berendezze a terepet.

A kerekeken guruló átméretező állványt kissé a terem közepére húzta, aztán a műanyag pohárért nyúlt. Everest vadul acsargott a fölé bukó árnyékra. A pohár oldala még bírta, de látszott, hogy a kutya szorgalmasan dolgozik azon, hogy kirágja magát a szabadságba. Csak el ne szökjön reggelig, rémült meg Noémi, hiszen Everest volt a bizonyíték arra, hogy itt nagyszabású kicsinyítés zajlott az éjjel.

A poharat és Rozi néni bordó ruháját egymás mellé a földre helyezte. Rájuk irányította az átméretező kameráját. Aztán még fölborított egy-két széket, hogy érzékeltesse, hogy itt a teremben valami súlyos, kiszámíthatatlan eseményre került sor az éjszaka folyamán.

Meg volt elégedve a művével. A homályos teremben még egyszer körüljárta a hógömböt, de az erdő mélyen hallgatott, a sziklákon pedig továbbra sem mozogtak alakok. Noémi nagyot sóhajtott, és belátta, hogy muszáj pihennie, hiszen kora reggel valószínűleg a takarítószekrényben kezd, a hipósban, és ki tudja, meddig kell ott dekkolnia. Még azelőtt el kell foglalnia azt a búvóhelyet, mielőtt Johnék

megérkeznek. Noémi ezt ítélte a legbiztonságosabbnak, hiszen alig lehet észrevenni, hogy van ott egy szekrény a falban, és ráadásul a kijáráshoz is nagyon közel van. Noémi szentül megfogadta, hogy még egyszer nem követi el azt a nagyon ostoba hibát, hogy megszökhetne, de nem teszi.

Hogy is jutott ekkora hülyeség egyáltalán az eszébe?

Mielőtt visszament volna a zongora mögé, még bepillantott a konyhába. Gubó továbbra is húzta a lóbört, bár álmában olykor nyugtalanul fészkelődött. Noémi megriadt. Nem szabad, hogy nagynak lássa! Mindenkinek el kell hinnie, hogy valahogy le kicsinyítették magukat Rozi nénivel. Csak így lehet nekik biztonságban.

Noémi végül iszonyú fáradtan lerogyott a zongora mögé terített szűrős mellényre, és vigyázva, hogy rá ne feküdjön az új kollekcióban békésen szunnyadó Rozikára, ő maga is mély álomba merült.

Másnap reggel

Mi valószínűleg épp a sakálok által körülkerített fa ágai között gubbasztottunk, amikor másnap délelőtt John és Lavina megérkeztek a művelődési házba.

Noémi, aki az elmúlt másfél napban a kosztümös filmek érzelmes világát maga mögött hagyva valódi akcióhősnővé érett, már idejekorán bebújt a hipós szekrénybe, a portásfülke szomszédságába. Egy támla nélküli széket is épp be tudott tuszkolni oda, hogy ne állva kelljen töltenie a délelőttöt. Fogalma sem volt, mikor és hogyan bújhat majd elő, de egy halvány terv kezdett körvonalazódni a fejében. Úgy gondolta, hogy a szekrényben bujkálás órái alatt fogja a tervét Rozikával ismertetni, aki most újra a fonott varkocsában hintázott.

– Csak ne ugrálj, kicsi szívem – kiabálta az öreg-asszony. – Lépkedj inkább finoman, elegánsan! A rázkódás az én koromban már nemigen tesz jót az embernek!

Gubót már korábban ellenőrizték. Nem nyitottak be a konyhába, hiszen a férfinék, a többiekkel együtt, el kellett hinnie, hogy valahogy lekicsinyítették

magukat. De azt a zárt ajtó mögül is jól hallották, hogyan szitkozódik és krárog Gubó a székhöz köztöve. Még arra is kísérletet tett, hogy székestül közlekedjen a konyhában, legalábbis a fülsértő csikorogás erre engedett következtetni.

– Ha megjön a főnök, nekem annyi... Az a két féleszű tyúk! Hogy túljártak az eszemen... Mit fog szólni a főnök?! Meg az az utálatos Lavínia... Hogy fogja majd bizonygatni, hogy bezzeg ő megmondta! A francba... Ezt jól elszúrtam...

Noémi szinte megsajnálta, Rozika pedig, akinek a szívéhez a kelkáposzta főzelékén keresztül vezetett az út, együtt érzően hümmögött.

– Szegény fiú... Nem lenne pedig rossz gyerek...

Aztán visszatértek a takarító szekrényhez és Noémi köhögés elleni cukrot reggelizett. Rozika nem kért, el volt még telve a háztartási keksz éjjel elfogyasztott morzsáival. A szekrényajtót mindaddig nem húzták magukra, amíg Johnék el nem kezdtek a külső zárral matatni. Amikor aztán felfigyeltek a kinti beszédre és fémes zörejekre, Noémi gyorsan elhelyezkedett a széken. Pont annyi helye volt, hogy hátát a falnak vethesse. Lábát a szék alá húzta, és ujját a zár helyébe akasztva magára húzta az ajtót, olyan szorosan, amennyire csak tudta. Az ajtó belepréselődött a falba, szinte eggyé vált vele.

John most becsapta a bejárati ajtót, és Noémi hallotta, ahogy belülről újra ráfordítja a kulcsot. Ez az

esély tehát elúszott. Ma reggel sem fog kiszabadulni az épületből!

– Kutyuli! Everest, babuci! – Lavinának már súlyos elvonási tünetei voltak a kutyája hiánya miatt, így egyenesen beszaladt a nagyterembe. Tanácstalanul megtorpant.

– John, itt nincs senki!

John sietős léptekkel követte.

– A gömb?!

– A gömb megvan, nyugi – mondta Lavina. – De hol a kutyusom?

– És főleg: hol van Gubó? – kérdezte John. – Gyanús ez a nagy csönd! Mi a franc...?!

Valószínűleg ebben a pillanatban vette észre a terem közepére húzott átméretezőt, meg a felborított székeket.

– Gubó! – ordította. – Hol a francban vagy?

Elfojtott kiabálást hallatszott. Johnék kirontottak a teremből, és egyenest a teakonyha irányába futottak.

– Hehe, a kulcs meg nálam van! Itt a zsebemben – kuncogott jóízűen Rozika Noémi hajában. – Bár jelen állapotában inkább csak kulcsocska. Nem sok hasznát vennék.

Mivel a teakonyha a bejárattól eléggé messze esett, nagy sajnálatukra csak részleteket hallottak a boldog viszontlátásból.

Az üdvözlés azzal kezdődött, hogy John berúgta az ajtót. Lavina az elé táruló látványtól felsikított, John pedig hangosan káromkodott.

– Hol a kutyusom? – ismételte hisztérikusan Lavina, mit sem törődve a konyharuhákkal székhez rögzített Gubó személyes szenvedéseivel.

John sem volt együtt érző lelkiállapotban.

– Ennyit se lehet rád bízni?! Te szerencsétlen hülye!

– ... a vénasszony... meg egy kiscsaj... olyan vézna, coffos.

– Miféle kiscsaj?!

– Esküszöm, itt bujkált egész idő alatt!

– Hol a kutyám? – csapott a magasba Lavina hangja ismét, mintha egy siratókórus énekelne.

– Akkor most is itt vannak! – jutott el a logikus következtetésre John, és kiviharzott a teakonyhából. Gubó eddigre már kiszabadulhatott, mert nehézkes cammogással követte a főnökét. Közben magyarázkodott.

– Behúztak a csőbe! A kiscsaj rám támadt, amíg az öregasszony elterelte a figyelmemet...

– Legalább ne dicsekedj ezzel – förmedt rá John.

Ajtók csapódtak, léptek közeledtek-halkultak. Noémi feltételezte, hogy John most az összes terembe benéz, és minden asztal alá lehajol. Őket keresi. Há-lát adott önmagának azért, hogy a zongora mögött egyetlen árulkodó tárgyat sem hagytak.

Igaz, nem is sok ilyen volt. A barna kötött mellényt újra magán viselte. Azt pedig még csak nem is sejtette, hogy a mellénynek micsoda kulcsszerepe lesz az elkövetkező órák során.

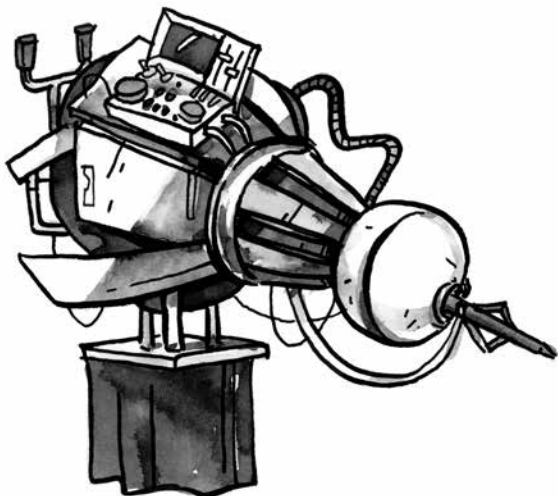
Egyelőre remegve hallgatta, hogyan kutatja végig John a termeket és mosdókat.

– Hova a frászba bújhattak?! – dühöngött. Majd jól kieresztette a hangját. – Megtalállak titeket, ne féljete!

Noémit a hangsúlytól elfogta a reszketés. Miért nem mennek már be a nagyterembe? Miért nem veszik már észre, hogy itt kicsinyítés történt?

Lavinának jutott eszébe először, hogy szét kellene nézni odabent.

– John, az átméretező! Nem volt a helyén! Lehet, hogy használták?

Immár hárman rontottak be a terembe. Aztán kis szünet, majd Lavina sikoltása hallatszott.

– Kiskutyám! Everest! Hát mit tettek veled?!

Zokogva emelte magasba a poharat.

– Ezt nézd, John! Lekicsinyítették a kutyámat!

– És nem csak azt. – John, akit hidegen hagyott Everest sorsa, most lehajolt, és valamit felvett a földről.

– Hé! Akármi legyenek, ha ez nem a vénasszony hacukája... – dörmögte Gubó.

– Akkor pedig... – John elgondolkodott. – Lekicsinyítették volna magukat?

Noémi némán ujjongott a szekrényben, nemkülönben Rozika, aki némi hangos éljenzést is megengedhetett magának.

– De hát miért tettek volna ilyet? – töprengett a főnök.

– Hát, hogy elbújhassanak előlünk – rukkolt elő az ötlettel Lavina. – Jaj, John, ugye visszaméretezed a kutyulit?

– Csak ha nem sipákolysz! Gondolkodom. – Lavina tüstént elhallgatott, és a következő percekben a hangját sem lehetett hallani.

– Figyi, főnök – kezdte Gubó. – Tudom, zabos vagy rám, de eszembe jutott valami...

– Az nem kifejezés, hogy zabos... De ki vele, mit akarsz?

– Szerintem ők is be akartak menni a gömbbe, azért kicsinyítették le magukat.

– Ki? A kislány meg a portásnő? – John őszintén megdöbbsent. – Ugyan mi a fenéért akarnának bemenni oda?

– A kincsért! – bökte ki diadalmasan Gubó. – Öreg vagy fiatal, mit számít! A kincs az mindenkinek kincs! John töprengett.

– Kizárni nem lehet – mélázott. – De az is előfordulhat, hogy valami idióta, nemes cél vezérelte őket. Ki akarják szabadítani a többieket, vagy ilyesmi...

Közelebb lépett a gömbhöz, és megvizsgálta az üvegablakot.

– Különböznél pedig nem jutottak be.

– Honnan tudod? – kérdezte őszintén elcsodálkozva Lavina.

– Gondolkozz, Lavínia! Szerinted két hangyányi ember hogy tudná visszazárni maga után az üvegablakot?

– Tényleg... – mondta Lavina és Gubó egyszerre, tiszteletteljesen.

„Csak most ne...! Csak most ne.... Ne agyaljon tovább...” – Noémi magában fohászkozott a szekrényben. Johnnak nem szabad arra a következtetésre jutnia, hogy csak az egyikük lett kicsi. Akkor újra indul a kutatás, és végül is nem olyan fantasztikus rejtekhely ez az ócska beépített szekrény, hogy

előbb-utóbb ne találják rá... Nem! Johnnak azt kell hinnie, hogy mindenki kicsi!

– Ha nem mentek be, akkor lehet, hogy itt bujkálnak a teremben! – vetette fel Gubó.

– Nagyítsuk vissza a kutyust, majd ő kiszagolja őket! – buzgólkodott Lavina.

John az átméretezőhöz lépett.

– A legkisebb fokozatra van állítva – állapította meg. – Nem hiszem, hogy érdemes az időnket vesztegetni rájuk. Ugyan mit tudna ártani nekünk két ekkora bolha?! Foglalkozzunk inkább a hegygel!

Sikerült!

Noémi a szekrényben a nadrágja szárába törölte izzadt tenyerét. Ha nem is teljesen, de egy kis időre biztonságban érezhette magát. És ha sikerülne, amit eltervezett...

Közben a terem felől újabb főnöki dühroham halatszott.

– Még ki sem jöttek abból a nyamvadt erdőből ezek a szerencsétlenek? Hát mit csinálnak odabent? Csak nem fordultak föl? Már rég ott kéne mászniuk a sziklákon!

– John, tudod, a kutya... – Lavina nem tárgított.

Egy pillanatra mindenki azt hitte, hogy John feje most majd szétrobban a dühtől, de ő megadóan sóhajtott.

– Hozzad, visszaállítom!

– Szuper vagy, főnök – ujjongott Lavina.

Kisvártatva halk kattogást hallottak a szekrényben bujkálók. Aztán valami borzalmas bugyborékolást, meg Lavina sikoltozását.

– Ú, de undorító! – dörmögte Gubó. – Ez a dög összehányja az egész szőnyeget!

Noémi levonta a logikus következtetést, hogy az átméretezés és a kávéban töltött éjszaka izgalmai a gyomrára mentek szegény kutyulinak. Kitartóan öklendezett a nagyteremben.

De legalább nem volt vadászó kedvében.

30. fejezet

Egy sokoldalú kötött mellény

Kisvártatva az is kiderült, hogy John és Gubó hamarosan újra távoznak, hogy megszervezzék a teherautó érkezését. Az szállítja majd el a hegyet éjszaka. Noémi és Rozika hallották, amikor John bekiabált a gömbbe, hogy sűrűsse a csapatunkat, amikor végre kiértünk az erdőből.

Nem csoda, hogy sietett. A művelődési ház hétfő reggel nyolckor újra kinyit, így Johnék lába alatt kezdett felforrósodni a talaj.

– Nem valami gyorsak ezek a kölykök – dünnyögte John. – Találtam egy üres raktárt a város szélén. Éjszaka átszállítjuk oda a hegyet, a kis hegymászókkal együtt.

– Miért nem kicsinyíted le az egészet? Átvihetnéd kézben! – tette föl a nyilvánvaló kérdést Lavina.

– Nem akarom megbirizgálni, nehogy leessenek valami szikláról, vagy az átméretezés miatt a környezeti és légköri viszonyok megváltozzanak. Most az a fontos, hogy zavartalanul másszanak, gyűjtsék a kavicsomat, meg feltérképezzék a terepet.

– Főnök, majd ide tolatok a teherautóval a kétszárnyú üveglakhoz. Olyan kocsit szereztem, aminek emelőlapos hátfala van. Nem lesz gond a hegygel, csak gyorsnak kell lenünk, különben fellármázzuk a környéket.

Noémi ebből két következtetés is levont. Az egyik az volt, hogy Gubó nemrég lopott egy teherautót. A másik, még szomorúbb következtetés pedig az volt, hogy az elfüggönyözött magas üveglapok között a nagyteremben több olyan nagyméretű, belülről nyitható üvegajtó is van, amelyen tegnap este vígan kísértálhattak volna Rozikával együtt az épületből.

– Csak nem nekem kell őrködnöm? – Lavina hangja sértett volt. – Utálom ezt az épületet! Folyton úgy érzem, mintha surrana meg osonna benne valaki! Biztosan szellemek!

Rozika vidáman kuncogott Noémi copfjában.

– Ej, de szívesen megtréfálnám a leányzót! Na, majd kerítünk rá alkalmat.

– Rozi néni! – suttogta Noémi szigorúan. – Ne tesék elhülyéskedni a dolgot!

– Jól van, na, szívem. Az élet nem csak munka és kötelesség! Szórakozás is van ám a világon!

Noémi inkább nem ment bele ebbe az eszme-cserébe.

Közben a nagyteremben is zajlott a szócsata.

– Szerintem is hülyeség Lavíniára bízni az őrködést – mondta éppen Gubó. – Ha még engem is át-vágtak, akkor ő vajon mire fog menni egyedül?

Erre már Lavina is felfortyant.

– Menj csak főnök, vidd a Gubódat is! Majd én megmutatom, milyen az, ha valaki tudja a dolgát! Engem nem fogsz estére konyharuhával székhez kötözve találni! Hahaha! Nagyon vicces látvány volt! Egy vénasszony meg egy kis fruska leszerelték a nagy Gubót!

Gubó minősíthetetlen szavakat morgott. Noémi halkán suttogott:

– Rozika néni, kitaláltam valamit! Ha elmennek, akcióba lépünk!

– Rendben, szívem, már tűkön ülök! Remélem a tervedben az is szerepel, hogy visszanyerjem a korábbi sudár természetem!

– Hát hogyne! Idővel mindenképpen – bizonygatta Noémi. Jó kis terv volt, bár több ponton eléggé kockázatos.

John és Gubó cihelődtek, majd rövidesen elhagyták az épületet. Lavina egy darabig Everestet gondozta a teremben. Igyekezett a lelkét is ápolni.

– Ma este kimegyünk innen, drágám, és kapsz finom husilevest! Az jót tesz a gyomrodnak! Jaj, ne nézz már így rám, nem én akartalak itt hagyni! John ragaszkodott hozzá! Jaj! Kutyuli, nagyon haragszol?

Cuppogás, pityergés, aztán túsarkak kopogása.
– Mi a fenét csináljak itt egyedül, órákon át? –
Lavina rosszkedvűen ténfergett a folyosón.

Egyszer csak megállt. Épp a takarítószekrény előtt!

Noémi ereiben megfagyott a vér. Gondolkodott, hogy kiugorjon-e a szekrényből, egyenest rá Lavinára, de inkább várt még egy picit.

Jól tette. Lavina ugyanis kisvártatva belökte a szomszédos portásfülke ajtaját, és felujjongott.

– Everest, mucika! Hát itt van a tévé a vénasszony barlangjában! Meg vagyunk mentve!

Rozika dohogott.

– Még hogy barlang! Micsoda egy hiéna ez a nőszemély!

De ezzel a fordulattal mégis szerencsésük volt. Lavina kisvártatva megtalálta Rozika fiókjában a tévéújságot, és hangosan felolvasta a mellette lábadozó Everestnek az aznapi műsort.

– Először adják az *Összetört szíveket*. Aztán jön *A szenvedő szívek*, és utána a kedvencem, *A szív nem hazudik!* Szerencsénk van, drágaságom! Mégsem fogunk unatkozni!

Everest morgott. Valószínűleg megérezte a közeli szekrényben bujkálók szagát.

– Jól van, picim, bírd ki még egy kicsit. Ott az alom, a nagyteremben. Majd átmegyek veled, úgyis rá kell néznem néha a kölykökre a gömbben!

Aztán lerúgta a túsarkúját, feltette a lábát Rozika asztalára, és magához ragadta a távirányítót. Hamarosan már Mirella hangos zokogása töltötte be a folyosót:

– Hát nem szeretsz? Mondd meg, ne ámíts, ne hazudozz tovább!

– Ez Mirella – közölte tárgyilagosan Rozika néni.
– Most derült ki, hogy Giorgio az után a másik nő után kajtat. A vörös után... Ha engem kérdezel...

– Rozi néni, tessék befejezni!

– De... Mit csinálsz, kislányom?

Noémi ugyanis halkán kinyitotta a takarítószekrény ajtaját, kilépett a folyosóra, és ahogy csak a lába bírta, befutott a folyosó másik végén lévő mosdóba.

Rozika kétségbeesve kapaszkodott a menetszélben lobogó copfba.

– Na! – fújtatott Noémi, és lerogyott a mosdó egyik sarkába. – Itt már jobb lesz...

– Nem mondom, bűdösnek bűdös volt ott is – mé-lázott Rozika. – De itt is elég bűdös van, drágám. Minek jöttünk ide?

– Ugye nem tetszik gondolni, hogy egész nap az ujjammal tartom a szekrényajtót? Már görcsben van!

– De bejöhet a némbér! Pisilni!

– Nem leszünk itt sokáig – közölte határozottan Noémi. – Csak amíg ismertetem a tervet.

Rozikát lenyűgözte ez a határozottság.

– Rendben, angyalom, mondd el a stratégiát, én meg kivitelezem.

Jelenlegi méretében ez elég ambiciózus kijelentés volt. Ám mégis illet Noémi elképzeléseibe.

– Szóval... – kezdte izgatottan. – A terv lényege: a helycsere!

– Értem – bólogatott Rozika. – Kivel cserélünk helyet?

– Csak maga – mondta bocsánatkérően Noémi. – Maga helyét cserél az egyik osztálytársammal.

Rozika a mosdó peremén ücsörgött, és most majdnem lecsúszott a meglepetéstől.

– Hogy mondd, édesem?

– Be tetszik menni a gömbbe, valaki meg kijön. Titokban lebonyolítjuk a cserét. Így a létszám megmarad, messziről az arcok úgysem látszanak. És aki kijön, az majd tanulmányozza az átméretezőt, és kicsire méretezzük a John bandáját, aztán magukat is kiszedjük a gömbből, és akit jónak látunk, azt felnagyítjuk!

Noémi szeme diadalmasan csillogott. Rozika továbbra is kissé eltátott szájjal ült.

– Galambom, ha jól értem, azt akard, hogy mászszak hegyet?

– Ó, csak tessék úgy tenni! – Noémi egy kézlegyintéssel elintézte Rozika aggályait.

– Úgy tenni?! Most vagy mászok ugyebár, vagy megpihenek egy kényelmes, lapos, napsütötte sziklán...

– Akkor majd elő tetszik adni a sebesültet! Mit tudom én! – Noémi türelmetlen lett. – A lényeg, hogy ne vegyék észre a cserét, és hogy az egyik fiúnak legyen egy kis ideje tanulmányozni a gépet. Kismukk is, Vince is imádják a kütyüket! És ha ez megtörtént, akkor már csak az akció van hátra!

– Na de hogyan jutok be a gömbbe? – törődött bele a sebesült hegymászó szerepébe Rozika.

– Hát, nekem az jutott eszembe, hogy beeresztem Rozika nénit valamilyen madzagon.

– Ahhoz hosszú madzag kell ám! Van egy spulnim éppen... – Rozika csalódottan cöcögött. – De az az asztalfiókban van, a portásfülkében!

– Akkor mást kell kitalálni.
Pár pillanatig tétován hallgattak. Honnan szerezzenek hosszú madzagot?
Noémi idegesen köhintett.
– Rozi néni... ne tessék haragudni... van egy ötletem, de...
– Mondjad, szívem, hát ugyan mivel tudnám engem megsérteni?
– Bontsuk le a kötött mellényt! – bökte ki nagy bátran Noémi.
Rozika apró arcán súlyos megbántottság felhője suhant át. De tényleg csak egy pillanatra. Mert valójában minden áldozatra kész hősnő volt ő, olyasvalaki, aki méltó arra, hogy a *Híres Asszonyok* magazinban szerepeljen.
– Ha nincs más megoldás... – mondta szomorkásan. – De ugye nem kell végignéznem?
– Nem, dehogy – mondta Noémi, és tapintatosan bevonult az egyik fölkébe. Sokáig kellett szaggatnia-tépnie az erős fonalat, mire engedett, de végül lágyan kacskaringózva, szemenként bomlott le az értékes, sokat próbált fonalkígyó. Hosszú élete során volt már egyszerű portásmellény, takaró, kényelmetlen fekhely, és most úgy hozta a sorsa, hogy hegymászó kötél vált belőle.
Különben ezt akár karriernek is nevezhetnénk.

Beereszt, kiereszt

Mi meg közben csak másztunk. Mit sem tudva a gömbön kívüli, igencsak távolinak tűnő külvilág eseményeiről. Velünk szemben a sziklák szürke tömbjei nyúltak fölfelé, felettünk a hógömb zárt ege, mely mégis valós légköri viszonyokat mutatott. A magasabb csúcsok körül süvítő szél csak úgy fújta, kavarta, fehér zászlóként lengette a porhavat. A szél hangja riasztó és félelmetes volt. Ahányszor csak megálltunk, hogy kilihegjük magunkat, és felfelé néztem, csüggedés fogott el.

Hogy fogunk oda feljutni?

Nem is saját magam miatt aggódtam. A rengeteg titokban zajló edzés, erősítés, faágon függeszkedés meg háztetőn mászkálás meghozta az eredményét. Könnyedén lépkedtem fölfelé, megtaláltam a kapaszkodókat és kiszögelléseket, melyek segítették a mászást.

Helgának és Gekkónak sem adódtak nehézségei. Szinte meg is feledkeztek a szorult helyzetről, annyira élvezték, hogy ott vannak a hegyen, hogy végre próbára tehetik magukat. Virág már kevésbé volt lelkes. Egy-egy kaptató után nagyokat nyögött, és

időnként félénken megkérdezte, mikor állunk meg pihenni, és esetleg nem éhes-e valaki. De a legroszabb helyzetben Vince volt. A fájós bokája még mindig nem jött teljesen rendbe. Szerencsétlenül sántikált, és a nehézségeit csak tetézte, hogy mióta előszedte a zsebéből az akaritot, mintha megfagyott volna körülötte a levegő. Pedig már amúgy is nagyon hideg volt.

Virág próbált vele kedvesen csevegni, és én sem éreztettem vele, hogy azzal vádolom, le akarta nyúl-
ni a követ. Vince mégis komoran, mereven előre-
szegezett tekintettel mászott, és a hozzá intézett
kérdésekre csak morogva, egy-két szóval válaszolt.

Ráadásul az élenjárók, Helga és Gekko kisvártatva
újra veszekedni kezdtek.

– Ha legközelebb beszélünk Johnnal, szeretném,
ha nálam lenne a megafon – mondta Helga olyan
határozottan, ahogyan csak telt tőle.

– Na ne mondd! – gúnyolódott Gekko. Kábé ennyi
hatással volt rá a határozott hangnem.

– Túl sokat pattogsz! Nagyon tévedsz, ha azt hi-
szed, hogy ezzel elérünk valamit Johnnál – pirított
rá Helga.

– Bezzeg a jó kislányos bólogatás és bűbajos mo-
soly meghozza a kívánt eredményt... Mit is? – szölt
vissza Gekko.

– Legalább nem rontjuk tovább a helyzetünket!

Virág mögöttük bandukolt, és szerencsétlen kí-
sérletet tett a kibékítésükre.

– Szerintem most nem kéne egymást kritizál-
nunk... inkább tartsunk össze... meg ilyesmi... –
mondta kifulladásra.

Két irányból jövő, lesújtó pillantás volt a jutalma.
Úgyhogy inkább elhallgatott, Gekkoék meg zavar-
talanul veszekedtek tovább. Közben ráadásul olyan
tempót diktáltak a hosszú lábaikkal, hogy mi, többi-
ek alig tudtunk velük lépést tartani.

A hatalmas meglepetés és döbbenet akkor követ-
kezett be, amikor egy kopár és huzatos, de viszony-
lag sík, sziklás területen rövid pihenőt szavaztunk
meg magunknak.

A már jól ismert, jellegzetes elsötétedés jelezte,
hogy valaki kintről közölni szeretne velünk valamit.
De ez a valaki olyan nagy volt, és a gömb hajlított
üvege annyira torzított, hogy először egyikünk sem
jött rá, kiről van szó.

Csikorgott az üveglap, aztán egy különös, sut-
togó, püsszegő hang hallatszott.

– Psszt, Helga, ti vagytok azok?

Egyszerre ugrottunk föl, nyújtogattuk a nyakun-
kat, kémleltük a nyílást.

– Csak nem... – Helga csak hápogott.

– Noémiiiiii!! – visította Virág.

Gekko elővette a megafont.

– Te vagy az, Noémi?

– Én hát – suttogta idegesen az óriás. – De kevés az idő... Lavina örködik most, Johnék elmentek.

Johnék? Miért, még hányan vannak ezek? Tátott szájjal bámultunk fölfelé. Mi minden történt odakint, mióta egy hógömb lett a világunk?

Kicsit, azt hiszem, mindnyájunknak elfacsarodott a szíve. Noémi arra emlékeztetett minket, hogy nemrég még mi is teljesen normális emberek voltunk, egy szokványos méretű világban.

– Tévét néz a portásfülkében... Mármint Lavina. Én eddig bujkáltam... Nem is tudnak rólam... illetve igen, de azt hiszik... Mindegy, ez most nem lényeges. Az a lényeg, hogy valakinek ki kell jönnie közületek! Most!

Ettől kicsit leapadt a váratlanul újraéledő reményünk. Ez csak a szokásos Noémi, aki hisztériázik, hogy menjünk ki, mert fél egyedül.

– Máris megyek! – gúnyolódott Gekko. – Itt mászok majd végig az üvegfalon, a tapadókorongjaimmal. Van még esetleg valami, amit tehetek érted?

– Gekko! – dörrent rá Helga. – Hagyd ezt! Noémi, van valami terved?

– Van, csak nem hagyjátok, hogy végigmondjam! – Noémi idegesen forgatta a fejét hátrafelé, amitől néha elment a hangja. – Ú, a fenébe! Jön!

Ennyit mondott, aztán becsapta az üveglapot, és elhúzta a csíkot.

Hogy ezután mi történt, azt csak elmondásból tudjuk. Noémi, a bujkálás bajnoka, egy másodperc alatt bemászott az átméretezött borító terítő alá, és elkezdte menetrend szerinti reszketését.

Lavina pedig bevonult a terembe. A még mindig gyengélkedő Nemerestet hozta, egy rövid alomlátogatásra.

– Pisikéljél, mucika! – gügyögte. – Este már igazí fát vagy autógumit keresek neked, édes. Most még bírd ki ezt a kis kényelmetlenséget!

Nemerest pisilt, Lavina pedig folytatta a monológját.

– Azért Mirella jól tette, hogy kidobta azt a fickót... Mégis mit képzelsz az ilyen?! Csak azt nem tudom, Everest bébi, hogy miért van állandóan az az érzésem, hogy valaki járkál az épületben? Pedig nem is nézek soha kimit a tévében! Mégis a hátamon futkos a hideg! Jaj! Mikor jönnek már Johnék? Kikészülök ettől a hülye művháztól!

Aztán a gömbhöz tipegett. A gömbhöz, ahol mi izgatottan tárgyaltuk az eseményeket.

– Megmenekültünk! – ujjongott Virág, és körbetáncolta a hátizsákokat.

– Azért ez enyhe túlzás... – hűtötte le Gekko. – Én azt mondanám, hogy Noémivel együtt vagyunk benne a... pácban.

– De nem tudják, hogy itt van – mondtam. – Ki... kitalálhatunk valamit.

Ekkor nyílt az ablak.

– Noémi! – kiabálta Helga a megafonba.

– Mi van?! Mit rikácsolsz? – Lavina hangja töltötte be a visszhangzó gömböt.

Rémülten pislogtunk egymásra. Helga behúzta a nyakát.

– Biztos elkapták – suttogta könnyes szemmel Virág.

– Amilyen szerencsétlen... – dörmögte Vince az orra alatt.

– Másztok, ugye? Miért ültök? Na, álljatok csak fel, egy-kettő! – pattogott Lavina, aki szerencsére figyelmen kívül hagyta, mit kiabált az előbb Helga.

Úgyhogy engedelmesen felcihelődtünk, és elkeseredetten folytattuk az utat. Ez a remény elég rövid életű volt.

De mit is várhat az ember Noémitől?

Az is csoda, hogy egy teljes napig szabadon bujkált az épületben! És pont most kellett lelepleződni, amikor akár ki is találhattunk volna valamit!

Pár percnyi néma és gyászos hangulatú gyaloglás következett, amikor újra nyílt a gömb kis ablaka. Odakaptuk a fejünket, de már senki nem mert mondani semmit.

– Itt vagyok – suttogta újra Noémi. – Bejöttek pisilni... Illetve csak a kutya pisilt... Itt az alom, a sarokban...

– Lényegre, Noémi! – kiabálta Gekko a megafonba.

– Van egy tervem! Én most beeresztek hozzátok valakit, és cserébe közületek kijön hozzám valaki.

– Ugyan kit eresztesz be? – kérdezte Gekko. – Csak nem Nemeresztet? Őt nem eresztheted!

– Hagyd már abba! – szólt rá Helga.

– Nagyon vicces, Gekko. – mondta Noémi. Sosem kedvelték túlzottan egymást. – Az van, hogy véletlenül lekicsinyítettem a portás nénit. Ő is be van zárva, velünk együtt. Én most egy hosszú... khmmm... madzagon beeresztem, és valakit kihúzok helyette. Ugyanazzal a madzaggal. Értitek már? – suttogta sűrgetően.

– Nem – mondta gyorsan Helga a megafonba. – Noémi, miért nem húzol ki mindenkit?

– Sokáig tartana – magyarázta Noémi –, és én nem tudom kezelni az átméretezőt. Próbáltam, de túl bonyolult. És félek, hogy nemsokára bejön valaki. Ha észreveszi, hogy nem vagytok a gömbben, gáz van. De ha valaki kijönne, és titokban tanulmányozná a gépet, azt visszaméreteznénk, és utána már könnyebben boldogulnánk.

– Oké, értem – mondta Helga. – De áruld el, minek ide a portás néni?

Rozika, aki Noémi copfjában csodálkozva hallgatta az eszmecserét, kicsit megbántódott.

– Ezek a gyerekek nem tudják, hogy milyen értékes a hosszú élettapasztalat.

– Ha benéznek a gömbbe, látják, hogy ötven vagytok! Csak ezért! – mondta Noémi.

– Meg a tapasztalat... – kötötte az ebet a karóhoz Rozika.

Közben gyors megbeszélést tartottunk odabent.

– Nem is hülyeség – mondta elismerően Gekko. – A végén még kiderül, hogy Noémi itt az ész.

– Ki... ki menjen ki? – kérdeztem.

Látszott, hogy a többiek is javában ezen töprengenek. Egyszerre volt félelmetes és vonzó a lehetőség. Újra nagynak lenni... hát, igen. Na de odakint sokkal fenyegetőbb a világ! Közelebb van az ellenség, nem választ el tőle védelmező üvegburok.

Helga Vincét nézte.

– Te jól értesz a műszaki eszközökhöz.

Vince elpirult.

– Kimehetek – mondta tétovázva.

Mindenki érezte, hogy ez lenne a legjobb. A lába is fáj, és valahogy mintha már nem találná közöttünk a helyét.

Szóval ezt viszonylag gyorsan megbeszéltük. Közben Noémi is újra felvette a fonalat.

– Rozika néninek hagyjatok ott meleg ruhát. Aki kijön, az vegye le a dzsekit, sapkát...

– Rozika néni bírja a hegymászást? – kérdezte gyanakodva Gekko.

– Majd útközben megsebesül, és nem megy tovább – vágta rá Noémi. Látszott, hogy kész, átgondolt terve van. Elképedve hallgattam.

– Ha nem mászik, megfagy! – közölte tárgyilagosan Gekko.

– Akkor majd lassan sétál! – türelmetlenkedett Noémi. Rozika egyetértően bólogatott a füle mellett.

– Úgy, úgy. Szép kényelmesen.

– Na, ki jön ki?

– Vince megy – mondta Helga, és Vince már húzta is lefelé a dzsekije cipzárját.

– Akkor eresztem Rozikát!

Ezután, mint utólag megtudtam, rövid, de érzelmes búcsú zajlott le az üveglablaknál.

– Vigyázz magadra, kislányom – kiabálta elérzékenyülve Rozika.

– Rozi néni is! – mondta Noémi a könnyivel küszködve. – Nem tetszik tériszonyosnak lenni?

– Az éppen nem – mondta Rozika. – Fölmásztam én már a tévétoronny tetejébe is. Hogy ott hogy fújt a szél!

– Itt is fog – mutatott be a gömbbe Noémi. – Nem tudom, hogy lehet ez, de még felhők is vannak odabent, és süvít a szél.

– Én inkább azon izgulok, hogy bírja-e a karom a kapaszkodást, amíg földet érek – vallotta be Rozika.

– Azon ne tessék izgulni! Kötök a madzag végére egy csomót, azon kényelmesen el tetszik tudni helyezkedni, amíg az ereszkedés tart.

Ilyen találékony lett Noémi! Bár nem kizárt, hogy előtte is az volt, csak valahogy nem vettük soha észre.

Úgyhogy hamarosan szájtátva bámultunk az egekbe, túl a gyorsan mozgó felhőkön, és kisvártatva csodálatos égi jelenésnek lehettünk tanúi. Valami vastag és bolyhos, barna kötélén egy aprócska alak ereszkedett csigalassúsággal lefelé.

– Hogy ez milyen szúrós! – fészkelődött kényelmetlenül Rozika néni az ülőhelyén. – Hogy nem vettem ezt eddig észre? Mintha drótból volna! Ejnye.

– Rozi néni, van egy kis bökkenő – mondta Noémi, amikor Rozika már jó ötven centire belógott a gömbbe.

– Mondjad, szívem, ne kímélj!

– Ha egyenesen beeresztem Rozi nénit, az erdőben tetszik landolni. Muszáj lesz kicsit lengetnem a kötelet, és a többiek majd elkapják Rozi nénit.

Mi is láttuk, hogy egyedül ez lehet a megoldás, különben Rozi néni könnyen szembetalálhatná magát egy sakálhordával.

– Jól van angyalom, de csak módjával, finoman lengesd!

El kell ismerni, Noémi ügyesen bűvölte a kötélkígyót. Amikor megfelelő magasságba ereszkedett a vége, nagyon óvatosan lengetni kezdte. Rozi néni egy gigantikus hintán hol kilendült az erdőségen túli síkság fölé, hol meg veszélyesen megközelítette a magasabb csúcsokat.

– Juhú! Juhuhú! – ilyeneket hallottunk, és nehezen lehetett eldönteni, hogy a félelem vagy

a hintázás felhőtlen öröme váltotta-e ki belőle ezt a reakciót.

Készenlétbe helyezkedtünk, és amikor Noémi felülről azt kiáltotta suttogva, hogy „most!”, akkor Virág és Helga elkapták Rozi néni két karját, mi meg Gekköval és Vincével teljes erővel a kötébe kapaszkodtunk. Olyan nehéz volt, hogy alig bírtuk megtartani.

Kevés idő maradt a búcsúzásra. Alighogy Rozika legördült a csomóról, Vince már mászott is.

– Akkor sziasztok – mondta, miközben befúrta magát a szálak közé.– Hú, de szúr!

– Szia, Vince! Ügyes legyél! – mondtam.

A többiek integettek és sok szerencsét kívántak.

– Ha tudtok, gyertek ide a gömbhöz, és mondjátok el, mi újság odakint – kiabálta búcsúzóul Helga.

Vince integetett, mi pedig Gekköval elengedtük a köté végét. Vince visítva belendült az erdő fölé.

– Állítsd meg, Noémiiii!

– Nem tudom – idegeskedett Noémi. – Majd magától megáll. Csak akkor tudom továbbhúzni, különben nekicsaplak az üvegnek. Ha rosszul vagy, csukd be a szemed!

Vince még hintázott egy kicsit, közben Noémi idegesen pislogott hátra, nem jön-e be újra Lavina. Amikor a köté már szinte egy helyben lógott, lassan, óvatosan emelni kezdte Vincét fölfelé.

Kis idő múlva Vince kiszabadult a gömb fogságából.

– Gyorsan – mondta neki az ijesztően nagyra nőtt Noémi. – Mássz be a copfomba!

– Miiii?! – Vince nem akart hinni a fülének.

– Csak így tudsz közlekedni, és legalább hallom, amit mondasz. Na, gyerünk!

Vince hamarosan Noémi varkocsából nézett ki a világra. Itt is szédítő magasságban volt, ráadásul Noémi gyorsan és kiszámíthatatlanul mozgott.

– Majd elmondod, mi minden történt? – kérdezte Vince.

– Majd el. De most odaviszlek a géphez. Aztán én lelépek.

– Micsoda?! Itt hagysz egyedül? – Vince fel volt háborodva.

– Téged nem vesznek észre, engem viszont igen. A kórusteremben bujkálok. Meg néha a vécében, vagy a takarítószekrényben.

Vince egyre növekvő tisztelettel hallgatta Noémit. Aztán meglátta az átméretezőt, aminek vízszintes kapcsolótáblájára Noémi óvatosan ráhajtotta a fejét. Vince lemászott, és elismerően füttyentett.

– Aztaa!! – Kapcsolóerdőben bolyongott, méretes gombok és tárcsák között.

– Nehéz lesz áttekinteni – ébredt rá hirtelen. – Be kell járnom az egészet, és nem látom a feliratokat, csak ha végigmegyek a betűk vonalán.

– Akkor tedd azt! – mondta sürgetően Noémi. – Én tényleg nem maradhatok tovább. Így is sokat kockáztattunk.

– Nagy voltál! – kiabálta neki Vince, és Noémi egy pillanatra hatalmas büszkeséget érzett. Bizony, ezt az akciót egyes-egyedül ő irányította, ráadásul sikerrel!

– Most már rajtad múlik a dolog! – mondta Vincének. – Amint tudok, visszajövök, és megbeszéljük, hogyan tovább.

– És ha többé nem mennek ki a teremből? – Ez bizony jogos kérdés volt Vince részéről.

– Akkor nincs szerencsénk – mondta Noémi tárgyilagosan. Pedig ez az egyetlen esélyünk van. Mármost az, hogy lekicsinyítjük őket. Én megcsinálom, ha elárulod, hogy működik a gép. Sőt! Legjobb lenne, ha előtte téged is vissza tudnák méretezni. Akkor te kezelhetnéd.

– Sietek! – ígérte Vince. – Nem látszik túl bonyolultnak, csak ne lenne ilyen nagy!

Ebben maradtak.

Az új csapattag

Rozika valami különös (mint később kiderült, „kollekciónak” nevezett) ruhafélében didergett előttünk. Látásból már ismertük, ő volt a portás néni, csak akkor még nem így öltözködött.

– Tessék ezt gyorsan fölvenni! – nyújtotta át neki Virág a Vince kabátját.

– Köszönöm, szívecském – mondta Rozika, és alaposan megnézett minket. – Jaj, drágáim, nagyon kimerültnek látszotok! – mondta. – Nem kéne valamit enni?

Gekko felvonta a szemöldökét. Az volt az arcára írva, hogy pont egy ilyen néni hiányzott még nekünk, mintha nem lenne amúgy is elég bajunk.

Helga kötelességének érezte, hogy Rozika fölé is kiterjessze óvó-védő, irányító csapatvezetői szárnyait. Átnyújtott neki egy pár tartalék mászóbakan-csot (kicsit nagy volt), és elkezdte sorolni, milyen egyéb mászófelszerelések vannak még a hátizsákban.

Pedig ezt a szerepet nem is szavaztuk meg neki. Gekko egyszer sűgva elmondta nekem, mennyire idegesíti, hogy Hétfejű Helga úgy tesz, mint ha

ő vezetné az expedíciót. Gyanítottam, hogy Gekko maga is szeretne volna vezetni, de Virág meg én olyanmire nem érdeklődtünk a téma iránt, hogy ahelyett, hogy vezetniük kellett volna minket, inkább a pozícióért vívott küzdelmükkel lehettek elfoglalva. Így legalább nyugtunk volt. Nekem amúgy is rajzolni és fényképezni kellett. Meg folyamatosan fürkésztem a talajt, azt keresve, hogy nem csillog-e a szürkés-barnás törmelék között valahol egy darabka akarit.

De most Rozika érkezése fölborította a feszült, bár lassacskán már megszokott helyzetet. Újjá kellett alakítani a csapatot. Gekko és Helga egy emberként fáradoztak azon, hogy Rozikát mihamarabb az alattvalói körbe száműzzék. Legalább volt valami, amiben egyetértettek.

– Elmondom nagyjából a napirendünket – kezdte Helga kedvesen, de Rozika azonnal félbeszakította.

– Velem nem kell törődnötök, kislányom. Napirend nélkül is elboldogulok... Tudod, szívem, mindig, ahogy a szükség hozza.

Gekko szemlátomást ideges lett.

– Ha csapatként akarunk működni, be kell tartanunk bizonyos közös szabályokat – mondta szigorúan.

– Ó, a szabályok! – legyintett Rozika. – Azokat én általában betartom. Már ha van értelmük – tette hozzá.

Helga és Gekkó gondterhelt pillantást váltottak. Közben Virág úgy érzete, hogy talán nem vagyunk elég kedvesek az új társunkhoz, ezért csevegő hangon megkérdezte:

– Majd el tetszik mesélni, mi volt odakint Noémivel?

Úgyhogy Rozika, egy hátizsák tetején gubbasztva, elmesélte. Teljes döbbenettel, néma csendben hallgattuk a beszámolót. Még hogy Noémi gazfickókat kötöz székekhez, és vécékben meg ki tudja, hol bujkál, és amikor lehetne, akkor sem menekül el, mert segíteni akar nekünk?!

– Én mondom nektek – fejezete be Rozika –, ez a kis Noémi túltesz egy sereg titkosügynökön, vagy micsodán. Ahogy az a kislány ide-oda surran, megsettenkedik! És mindig van valami agyafúrt terv a fejében! Még sokra viszi, azt mondom!

Kényelmetlenül fészkelődünk. Főleg Gekkó, mert ő minden alkalmat megragadott a múltban, hogy Noémi szellemi képességeit bírálja. De Helga is teljesen puff volt.

A történet végére, azt hiszem, mindannyian megnyúltunk kissé a hirtelen betolakodó Rozika irányában. Bár eléggé öntörvényű néninek látszott, mégiscsak közös oldalon álltunk. És amikor felvette Vince sapkáját, hogy eltakarja az ősz fűrtjeit, akkor már kifejezetten viccesen festett.

– Tetszik bírni a hegymászást? – kérdeztem.

– Eszem ágában sincs oda felmászni, drágám – mutatott fel Rozi néni a ködön átsejlő hegycsúcsra. – Terveim szerint egy kicsit még bandukolok veletek, aztán ha letáboroztunk, ti mehetek tovább, én meg majd összeütök valami finomat. Van nálatok rezsó?

– Van – mondta kényszeredetten Helga. – De ez nem egy kirándulás, Rozi néni. Folyton figyelnek, ellenőriznek minket, onnan kintről. Át kell kutatnunk néhány barlangot, értékes követ kell gyűjtenünk Meredeknek.

– Na, hát ha találunk olyan barlangot, én majd ott meghúzom magam, amíg ti följebb másztok. Rakok tüzet, hogy eljesszem a hegyi tigriseket, és ne fagyjak meg...

– Hegyi tigriseket?

– Hát azt csak úgy mondtam, kincseim. Mindenesetre tüzet kell rakni. És lehetnek itt vadállatok is, nem gondoljátok?

Összenéztünk. Nem kellett gondolnunk, tudtuk. De mióta kijöttünk az erdőből, egyetlen árva bogarat sem láttunk. Furcsán kihalt volt a hegy. Néhány télálló, ritkás bokor nőtt itt-ott a sziklás talajon, de jobbára már csak követ és fagyott, havas, árnyékba borult hegyoldalt láttunk magunk előtt. Még madarak sem köröztek fölöttünk, ami érthető is volt, hiszen egy hógömb mégis csak erősen korlátozta volna a mozgásuk szabadságát.

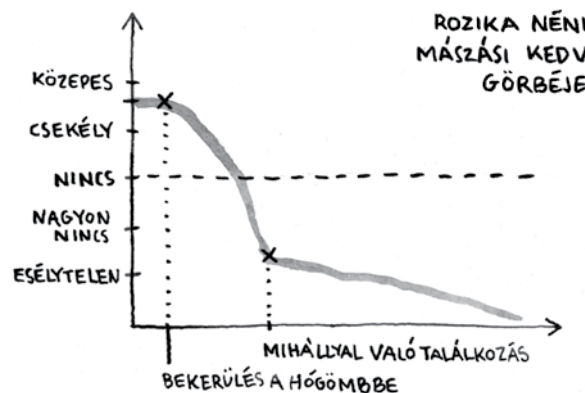
Közletről is különös hegy volt a Panthera. Most újra úgy tűnt, mintha mégsem lenne egészen valószínű. Bár abban a magasságban, ahol jártunk, nem volt meglepő, hogy egyre nagyobb a némaság. Csípős, hideg szél fújt folyamatosan, és a levegő is ritkásabb volt. Virágon mintha kezdtek volna kiütözni a magashegyi betegség első tünetei. Fájlalta a fejét és néha eleredt az orra vére. Ő nem volt annyira edzésben, mint mi, többiek. Kicsit aggódtam, hogyan fogja bírni.

És most már ketten is voltak, akik hátráltatták az előrejutást.

Közben ugyanis elindultunk. Helga erőteljes tempót diktált. Még nem értük el a meredek, szinte függőlegesnek látszó falszakaszokat, de rohamosan közeledtünk feléjük. Így is elég erős kaptatókon küzdöttünk fel magunkat, és egy-két helyen olyan jegesre fagyott a szikla felülete, hogy a cipőinkre kellett kapcsolni a hágóvasat, ami éles fogaival csikorogva belemart a talajba, de még így is nehezen tartott meg minket. Fáradtságos volt az előrejutás. Virág és Rozika egyre jobban lemaradtak.

Egy alkalmas pillanatban, amikor hárman, szorosan egymás után mentünk, Helga felvetette nekem és Gekónak:

– Ha találunk egy alkalmas barlangot, tábozzunk le! Nem fogják bírni a csúcstámadást.

Szerintem maradjanak a táborhelyen, amíg mi megmásszuk a hegyet!

– Egyetértek – mondta Gekó. – Mindenkinek jobb lesz így.

Szerencsére hamarosan egy méretes sziklapárkány derengett fel a nyálkás, szürke ködben, nem messze a fejünk felett. Alkalmasnak látszott egy táborhely felállítására, és mintha egy üreg vagy barlang is tátongott volna mögötte. Az éhség pedig mardosta a gyomrunkat, hiszen az ebédidő jócskán elmúlt már.

Megörültünk a táborhelynek, és a kimerültség dacára is megszorítottuk a lépteinket.

– Már csak addig kell kibírni – mutatott Helga a párkányra. A lihegő Virág és Rozika néni szólni se bírtak, csak bólogtak. Virág a kékre fagyott ujjait tornáztatta, Rozika pedig összeszorított szájjal imbolygott tovább a hatalmas hátizsák súlya alatt.

Nem semmi egy néni, az egyszer biztos.

A Recepció

Én voltam az első, aki egy végső nagy erőfeszítéssel felkapaszkodott a párkány peremére. Ám az elem táruoló látvány annyira meglepett, hogy majdnem nyomban le is estem onnan. Már épp csúszni kezdtem, de az utolsó pillanatban elkaptam egy kiszögellést, azon tartottam meg magam.

A párkány ugyanis nem volt más, mint egy hatalmas, panorámás terasz. Mögötte méretes barlang tátongott, annak előterében pedig egy kőből durván kifaragott sziklaasztalnál egy rémesen csúnya öregember gubbasztott.

Ahogy meglátott, reszelős hangon rám kiáltott.

– Na, végre! Te vagy a váltás?

Mondom, majdnem leestem. Ez esetben a többi-eket is magammal sodortam volna, olyan szorosan jöttek a nyomomban.

– Mi van már, Kismukk? – türelmetlenkedett valahol mögöttem Gekko. – Miért nem mászol föl?

Aztán, ahogy felhúzta magát mellém, és odakönyökölt a peremre, ő is meglátta a férfit, majd rövidesen Helga is. Hárman bámultuk a furcsa jelenséget, miközben ő hangosan dohogott tovább.

– Többen is vagytok, mi?! Csak nekem kellett itt egyedül aszalódnom!

Aztán alaposabban is szemügyre vett minket:

– De hogy néztek ki? Mi ez az idióta ruha rajtatok? Csak nem új felszerelést kaptunk? Én ugyan fel nem veszem ezt a hacukát, az biztos... Borzalmasan festetek!

Ezt mi is bátran elmondhattuk róla.

Koszos, szakadozott rongyok lógtak a vézna testen, és hosszú, gubancos ősz haja hátul a derekáig ért. Már ha éppen nem fújta szerteszét a süvítő szél. Ráncos, aszott arcából szúrós tekintet meredt ránk, és ahogy kiabált, láttuk, hogy alig néhány szuvas fog árválkodik itt-ott, elszórva a szájában. Lehetett úgy kétszáz éves. Noha tudom, hogy ez képtelenség, mégis öregebb volt, mint bárki, akit eddig valaha is láttam, és ezen a hegyen az sem lepett volna meg, ha a hideg idő már évszázadok óta konzerválta volna ezt a fura, mérges öregembert.

Természetesen Helga tért magához elsőként. Felugrott a sziklára, és tisztelettudóan megközelítette a dühös hegyi remetét.

– Itt valami félreértés lesz – mondta udvariasan. – Mi nem a váltás vagyunk, hanem... Na mindegy, ezt majd elmondjuk később. Ön talán valaki mást várt?

A vénember szúrósan nézett ránk.

– Nem a váltás? Akkor talán tanítványok vagytok? Hát nem tudjátok, hogy ide csak az őrzők jöhetnek

fel? Jelenteni fogom az ügyet a kolostorban! És most menjetek vissza!

Gekko is bekapcsolódott az üdvözlési szertartásba.

– Higgye el, szívesen visszamennénk, de egyelőre nem tudunk. Addig viszont elárulhatná, hogy ki maga. Aztán mi is elmondjuk, csak az egy kicsit so-káig fog tartani.

– Hogy ki vagyok? – vijjogott föl az öregember. Mosolyra húzta foghíjas száját, amitől még riasztóbbá vált a külseje. Szemében őrült tüzek égtek. Nem csodálkoztam volna, ha ennyi hegyi magánytól és hiábavaló várakozástól egészen megzavarodott volna.

– Szóval az érdekel, hogy ki vagyok! Miii?! – vihogott egyre hangosabban. – Hát én vagyok a Recepció! Őrzöm itt ezt az átkozott bejáratot.

– Ez egy... barlang? – szúrta közbe a kérdést óvatosan Helga.

Az öreg újra fölviijogott. Olyan hangosan, hogy hátrahőköltünk.

– Barlang?! Hát, úgy is lehet éppen mondani. Ez jó... Barlang! – heherészett egy darabig, aztán újra ránk szegezte zavaros, ádáz pillantását.

– Ha be akartok menni, el kell hoznotok a kulcsot! – förmedt ránk.

Na, ennek nem sok értelme volt.

Besándítottam a barlangba. A Recepció kőből készült pultja mögött egy elhanyagolt barlangi lak

képe rajzolódott ki a homályban. De beljebb, ahol már a sziklák sötétségbe vesztek, mintha valami hatalmas kőkapu formája derengett volna föl, vésett ívével.

Lehet, hogy valami fontos helyre bukkantunk? Vajon milyen kulcsról beszél az öreg? Hova nyílik az a nagy sziklakapu? És miért érzem úgy, hogy ez a hegy a hártvás lábú sakáljaival, tenyérfaival, csillogó csendkavicsaival és többszáz éves remetéjével mintha nem is lenne egészen valóságos? Olyan inkább, mintha csak álmodnék, egy hógömb belsejébe zárva... Már napok óta, egyfolytában.

Aztán kisvártatva megérkezett Virág és Rozika is. Hatalmas nyögésekkel buktak át a peremen, aztán a hátizsákot ledobva mindkettő elterült a földön, és az eget bámulva fújtattak nagy egyetértésben. A remetéőről tudomást sem vettek, vagy ha igen, a légzés most akkor is fontosabb programnak bizonyult.

– Hányan vagytok még? – kérdezte gyanakodva az öreg. Most először mintha némi aggodalmat is felfedeztem volna a hangjában. Úgy tűnt, abban biztos volt, hogy hármunkkal még csak-csak elbánik valahogy, na de öt ellenfél már nagyobb falat lenne a számára, ha küzdelemre kerülne sor.

Egyelőre azonban ő volt fölényben. Rendelkezett mindazzal, amivel mi nem: helyismerettel, információval és bőszéges élettapasztalattal.

Közben Rozika magához tért, felült, és úgy érezte, ideje neki is köszöntenie új ismerősünket.

– Jó napot, uram! Mondja csak, maga is benne van a bandában, vagy a jófiúk oldalán áll?

(Rozi néni az akciófilmeket sem vetette meg. A portásfülke magányában egészen kikupálódott a világ dolgait illetően.)

De a remete nem értékelt a tájékozottságát.

– Hát ez meg egy vénasszony volna? – hunyorgott összevont szemöldökkel. – Miért csúfítja el magát még jobban azzal az ocsmány fejfedővel? – Vince neonzöld sapkájára célzott.

Miután ily módon megismerkedtek, Helga jobbnak látta, ha inkább gyorsan összegzi a helyzetet.

– Rozi néni, ez az úr itt egy Recepció!

– Ó, hát akkor portás, mint én! – kiáltott fel boldogan Rozika, aki nem vette a szívére a remete sértéseit. – Kollégák vagyunk! – mosolygott rá kedvesen.

– Azt, hogy maga micsoda, én nem tudom, de hogy én ki vagyok, azt nem maga fogja megmondani! – förmedt rá a remete, mire Virág is felkönyökölt.

– Ne tessék ilyen csúnyán kiabálni Rozi nénivel! – szólt oda a vénembernek, amitől mindannyian meg-hökkentünk kissé. Még maga az öreg is.

– Jól van, na – dörmögte. – Megszólalni csak szabad talán...

Kicsit megkönnyebbültünk, hogy nem teljesen ellenséges a fickó, és Helga cirádás mondatokban,

nagy óvatosan a beleegyezését kérte, hogy a barlangja teraszán megpihenjünk egy kicsit, és elfogyasszuk némi elemózsiát. Így mondta, elemózsiát! Szerintem ő is gyanította, hogy egy őskori kőülettel állunk szemben, aki minden józan belátás ellenére is meglehet úgy többszáz éves.

– Felőlem... – dűnnyögte az öreg unottan, de aztán mellénk telepedett és kiguvadó szemekkel, meglepett kiáltásokkal kísérve végignézte, ahogy kicsomagoljuk és beüzemeljük a rezsót, porból készült levest főzünk, majd műanyag kanalakat szedünk elő a zsákból.

Őt is megkínáltuk, de csak a fejét rázta.

– Nekem ugyan nem kell! Már a szaga is förtelmes.

– Maga mit szokott enni? – kérdeztem kíváncsian. A tervem az volt, hogy ha megengedi, őt is lefényképezem majd. Nem is Johnnak, inkább csak úgy magamnak, emlékül.

– Hogy én mit eszem, fiam? Hát, amit a természet ad. Fűveket, bogyókat, néha feltéved idáig egy-egy éhes sakál is... Na, azt sem vetem meg. Ingyencfalat!

Virág megborzongott, Helga köhögve visszaköpte a levest a tányérba.

– Szép a kilátás – csevegett Rozika.

– Szép, szép, de már az sem az igazi – mondta a Recepciós. – Régen messzebbre elláttam. Most meg mintha valami fátyol húzódna a távolban,

hiába meresztem a szemem, egy pontnál nem látok tovább. Mintha véget érne a világ! Pedig a mesterek a kolostorban engem még úgy okítottak, hogy az végestelen végig tart. De ez már régen volt... Máskor meg fura, mennydörgő hangok jönnek az egekből! Ha csak meghallom, iszkolok befelé a barlangba, fejemre húzom a szőrmés köpönyegemet... Valami nincs rendben, én mondom... Valami megváltozott, gonosz erők kezébe került ez a világ.

Nem is tudta, mennyire fején találta a szöveget! Bizony, gonosz erők kezébe.

Most nyoma sem volt a korábbi harciasságának. Lógatta a fejét, és mély bánat ült az arcán.

Helga figyelmeztető pillantást vetett ránk. Az volt benne, hogy ne dumáljunk a gömbről.

Éreztem, hogy igaza van. Óvatosan kell bánnunk az öreggel, ha további információkat szeretnénk tőle kapni. Nehéz lesz a jóindulatát elnyerni, hiszen alapvetően rosszindulatúnak látszott. Figyeltem, ahogy csodálkozva tapogatja a vízálló zsákokat, neonszínekben pompázó kesztyűket, mászófelszereléseket. Néha meglepetten felkiáltott.

– Mi az ördög! – A fejét csóválta. – Csakis az ördögtől való lehet...

Ideje volt a tárgyra térni.

– Titokzatos egy hegy ez – kezdte ravaszul Gekkkó.

– A kincsre fáj a fogatok, mi? – csapott le az öreg. De legalább nem szaporította feleslegesen a szót.

– Csodálom, hogy idáig is eljutottatok. A kis vízi kutyák általában tesznek róla, hogy a kincsvadászok az erdőben befejezzék a küldetésüket. Hehe.

A sakálókra célzott. Gekko szeretett volna még többet kihúzni belőle.

– Még senki nem jutott el előttünk idáig? – kérdezte.

– De, egyszer egy fickó kikecmergett az erdőből, aztán tovább is ment a csúcsra a kulcsért, de többé hírért sem hallottam. Hideg van odafönt. Meg csúszik is valamelyest – vihogott.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem suhant át rajtam valami szorongató, rossz érzés. De annyi mindenesetre legalább kiderült, hogy a barlangot nyitó kulcs a hegycsúcson van.

– Mi... miért van a csúcson a kulcs? – kérdeztem, aggódva kissé, nehogy felbőszítsem.

– Hát, hogy a magatok fajta mohó szerencsevadászok csak akkor jussanak be a barlangba, ha megérdemlik. Ha már megmászták a hegyet! Ami eddig senkinek nem sikerült – tette hozzá álszentül, bosszánatkérő arccal.

Rozika eddig némán hallgatta a beszélgetést, most azonban akcióba lendült.

– Mondja csak, kolléga, magának nincs pótkulcsa? Nekem minden helyiséghez van. Szakmai követelmény!

– Miről locsog a szipirtó? – fordul Gekko-hoz a Recepciós. Valamiért őt vélte az expedíció vezetőjének.

Gekko nagyon élvezte a helyzetet. Gúnyosan Helgára mosolygott, majd nagy komolyan a remetéhez fordult.

– Tudja, ez nem holmi kincsvadász sereglet. Mi a tudományt szolgáljuk. Felderítők vagyunk!

– A többi is mind ezt mondta – legyintett az öreg. – Amúgy meg nekem aztán mindegy. Még senki nem hozta le a kulcsot. De ha valaki lehozza, kinyitom. Nekem ennyi a munkaköri kötelességem, hallja-e?!

Rozikára bökött a göcsörtös ujjáival. Az nem jött zavarba.

– Ráférne a portásfülkéjére egy takarítás – mondta szigorúan.

Beleestünk a barlangba. És valóban! Ilyen rémisztő rendetlenséget valószínűleg egyikünk sem tudott produkálni még otthon, a saját szobájában sem! Az öreg egyetlen helyiségbe sűrítette be a konyhát, a fürdőszobát és a gardrób, bár ez utóbbira csak a szanaszét heverő rongyok, szőrmék utaltak. Ja, és a nappalit is, amit néhány, körben felállított lapos szikla jelképezett. Bár nem hiszem, hogy gyakran fogadott vendégeket.

– Mióta tetszik várni a váltást? – Virág volt az egyetlen, akit a remete személyes dolgai komolyan foglalkoztattak.

Annak meg elkönnyesedett a szeme, úgy mondta:

– Idestova hatszázöt esztendeje, négy hónapja és két napja. Néha megfordul a fejében, hogy talán valami nincs rendben, azért nem jönnek. Ilyen hoszszan, mint én, még senki nem volt őrző.

Egyikünk sem akarta elszomorítani azzal, hogy akiket úgy vár, talán már réges-rég elsüllyedtek a történelem beláthatatlan mélységeiben. Vagy talán egy párhuzamos dimenzióban léteznek. A Panthera végül is egészen különös hegy volt. Talán nem is földi eredetű, csak valahogy idepottyant, John meg rögtön lecsapott rá.

– De azért jól tetszik tartania magát – mondta Virág, aki úgy tudta, hogy az idős emberek számára ez felér egy bókkal.

– Hát, sose volt bajom az erőnléttel – bólintott az öreg. – Csak ez a monotónia, meg az unalom, ugyebár...

Rozika mély együttérzéssel bólogatott.

– Szakmai ártalom – mondta. – Látom, nincs tévéje, de ha gondolja, megtanítom pasziánszozni. Jaj, miket beszélek, hát nincs is nálam a paklim!

Helga türelmetlenkedni kezdett.

– Mondana valamit az ásványról? Mert az van a barlangban, ugye? Akarít.

– Hogy te minek hívod, aztat én nem tudom – mondta az öreg. – De van odabent kövecske, igen – folytatta, és elnevette magát. Hátravetette a fejét, és magas fejhangan, egyre hangosabban nevetett.

Úgy vijjogott, hogy komolyan megijedtünk, talán épp most örül meg, a szemünk láttára. De aztán hirtelen abbahagyta.

– Minek az nektek? – kérdezte halkán. – Hagyjátok az ördögbe! Még túl ifjak vagytok – Rozikára tévedt a pillantása –, legalábbis úgy helyel-közzel.

– Legyen elég annyi, hogy muszáj oda bemennünk – mondta Rozika határozottan. – Legyen együttműködő, uram! Cserébe kitakarítom a barlangját!

Na, ezt kár volt mondania. A bimbózó barátságot kezdhettük utána előlről.

– Hogy mi vaaan?! Maga be nem teszi oda azt a görbe lábát, megértette?!

Rozika, ahogy később megtudtuk Noémitől, már Gubó esetében is kiválóan kezelte az agressziót.

– Na, ha maga itten ilyen csúnyán pattog nekünk, akkor lefelé menet, ha találkozunk a váltással, majd szépen hazaküldjük őket. Mintha jött volna utánunk egy másik csapat is, emlékeztek? – fordult hozzánk elgondolkodva. – Biztos az volt a váltás.

A Recepció tágra nyílt, rémült szemekkel bámult rá.

– Maga banya! – bukott ki belőle. – Úgyse hinnének magának! Mi mindannyian felesküdtünk az őrzésre. Amíg a hegy áll, és a küldetések zajlanak, a barlang bejáratát mindig őrizni fogja egy bátor és nemes, kimagasló képességű férfiú!

Kihúzta magát.

Gekko lehajtotta a fejét, de láttam, hogy rázza a röhögés. Helga bezzeg tudta, mi lesz a nyerő stratégia.

– Ezek szerint az önök... hmm... törvényei nem tiltják, hogy aki megszerzi a kulcsot, az bemehessen oda? – fejével a sziklakapura bökött.

– Az a kulcs nem közönséges kulcs ám! – emelte fel kosztól kérges ujját a Recepció. – Hanem egy jókora kristály! Megvan egy-két kiló, tán három is... Azt kell lehozni, és ha beillesztjük a vágatba, nyitható lesz a barlang. Na, ezt csak érdekességképpen mondtam el nektek, mert hát úgyszincs semmi esélyetek, hogy feljuttok oda! – A csúcs felé bökött. – Démonok lakhelye az! Nem szeretik, ha háborgatják őket!

– Mi... mi... miféle kő van odabent? Mitől különleges? – kérdeztem.

– Hát, még mi sem érjük föl ésszel pontosan... Pedig igen régóta dolgozunk már vele – vallotta be. – A mesterek még mindig fürkészik a titkait. De az már biztos, hogy óriási változásokat okoz abban, aki érintkezésbe kerül vele.

Kényelmetlenül fészkelődni kezdtem. A zsebemben ott lapult az eddig talált egy szem akarit. Vajon az is érintkezésnek számít, ha ruhán keresztül vagyok vele kapcsolatban?

– Mi... miféle változást?

– Nem is változást, rosszul mondom... – merengett az öreg. – Inkább csak felerősíti, megsokszorozza

azt, ami már amúgy is megvan. Érted, fiam? A bátor bátrabb lesz tőle. A gyáva meg gyávább. A gonosznak jobb, ha a kezébe sem kerül. A jótét lelkek meg nem vadásznak rá, szóval azon kár is gondolkodni...

Egymásra néztünk. Tudtam, hogy mire gondolnak a többiek. Hogy nálam van a kő. És most azt próbálják kitalálni, hogy akkor most még gyávább, vagy még bátrabb leszek-e vajon.

Hát, azt én magam is szerettem volna tudni.

Ki másszon fel?

A sovány ebédet rövid ejtőzés követte. Vendéglátónk kegyes beleegyezésével tüzet rakhattunk a teraszon. Még némi tűzifát is adott. Jóleső volt ott melegedni, ücsörögni, és végül még a Recepciós saját készítésű gyógynövényes italát is megkóstolhattuk, ami állítólag védelmet nyújt a hegyi betegség ellen. Senki nem merte megmondani az őszinte véleményét a nedűről, de figyeltem a többieket, arcukra volt írva az undor. A Recepciós bezzeg egymás után hajtotta fel a kupicákat, és elégedetten csettintett a nyelvével.

– Saját recept – dicsekedett.

– Nézze – kezdte Gekko, aki sosem volt a halogató ember. – Nekünk hamarosan indulnunk kell, mert ha tovább húzzuk az időt, nem érünk vissza sötétedés előtt. És éjszaka a hegyen... hát, az nem lenne túl jó ötlet.

– Bizony – bólogatott az öreg. – Aszongyák, hogy ott a magasban lassabban halad az ember. Kevés a levegő, nincs elég szufla. Én nem tudom, majd boldog lennék felmászni oda.

– Igen, úgy mászik az ember, mintha lassított felvételen mozogna – felelte Gekko. – Ezért kell sietnünk. Csakhogy...

– Csakhogy? – vont össze a szemöldökét az öreg.

– Rozi néni itt maradna magával, amíg visszatérünk... ha megengedi.

– Az melyik? Csak nem a banya?! – horkant fel a Recepciós.

– Rozika néni nagyon kedves idős hölgy – kezdett bele nagy lendülettel Helga, de a remete ráreccsent.

– Túl sokat fecseg, és főleg ostobaságokat!

Rozi néni elhúzta a száját.

– Még egy ilyen kellemetlen vénemberrel nem találkoztam – mondta. – Legalább a körmét meg a haját lenyírhatná néha! Hogy a fogmosásról is ne is beszéljünk...

A Recepciós felhorkant. Félő volt, hogy rövidesen csúnya veszekedésbe torkollik a beszélgetés. Márpedig Rozika néni nem mászhatott, hiszen nem bírta volna a terhelést. A ránk váró, szinte függőleges emelkedőkön már jégcsákányra és hágóvasra is szükség volt. Vinnünk kellett a biztosítóköteleket, zseblámpákat, és a hegyi betegség enyhítésére szolgáló tablettákat is.

– Na, jó – szólt váratlanul a Recepciós. – Megtűrom a vénasszonyt, ha az eszes kisleány is itt marad, és kordában tartja. Majd azzal beszélgethet, engem meg békén hagy.

Minden szem Helgára szegeződött. Ő meg falfelhér lett, és eltátotta a száját.

– De hát ez lehetetlen... – dadogta. – Nem maradhatok! Nekem muszáj másznom...

Az öreg gúnyosan meredt rá.

– Ki beszél itt rólad? Én arra a másikra gondoltam, ott ni! – Virág felé bökött.

Virág tágra nyílt szemmel meredt az öregre.

– Énrám?! – hebegte.

Bocsánatkérően pislogott Helgára. Szinte megremült az eshetőségtől, hogy mit szól majd a barát-nője, hogy valaki kettejük közül őt nézi okosabbnak.

Helga azonban nem haragudott, sőt, mérlegelte az ötletet.

– Figyelj, Viri, ez nem is rossz gondolat.

– De akkor már csak hárman lesztek, Helga! Az túl kevés!

– Te már nagyon fáradt vagy – szögezte le Gekkkó, amitől Virág újra visszasüppedt a szokásos alkalmatlanság-érzésbe.

– Igazad van, csak hátráltatnálak titeket...

– Kismukk jól mászik... – töprengett tovább hangosan Helga. – Igazság szerint meg is lepett, hogy mennyire jól.

Ő és Gekkkó is fürkészve néztek rám. Lesütöttem a szememet, és a háztetőre meg a diófára gondoltam.

– Boldogulunk hárman is – mondta ki az utolsó szót Gekkkó. – Virág itt marad!

A Recepciós megenyhülve bólintott.

– És semmi károkozás meg okoskodás – vetette oda Rozikának.

– Vén tuskó – suttogta halkán Virágnak Rozika.

Gekkkó közben egészen belelendült az expedícióvezetői szerepbe.

– Ha a remete úr megengedi, itt a teraszon felállíthatnád Rozika nénivel a sátrainkat – mondta Virágnak. – Amikor visszaérünk, nem hiszem, hogy túl sok erőnk lesz bármihez is.

– Rendben, kisfiam, kényelmes alvóhellyel és meleg vacsorával várunk majd titeket – mondta Rozika, mint egy igazi nagymama.

– Nagyon derűlátó vagy, fiacskám – szólt a Recepciós. – Mint mondtam, még senki nem tért onnan vissza.

– Mi vissza fogunk! – nézett rá keményen Gekkkó.

Én meg úgy kapaszkodtam az önbizalmába, mint egy biztosítókötélbe.

A baleset

– Várjatok! – dermedt meg egy pillanatra Helga. – Mit mondunk Johnéknak?

Gekko körbejárta a teraszt, és közben felfelé nyújtogatta a nyakát, a gömb távoli, ködbe vesző üveg-fala irányába.

– Szerintem pont nem látnak be ide, a barlanghoz.

A szomszédos szikla kiszögellése miatt tényleg takarásban voltunk. De csak a kis üvegablak felől nézve. Talán ez lehetett a magyarázat arra, hogy Johnék miért nem figyeltek fel eddig a Recepcióra. Az meg amúgy is jobbára csak egy helyben gubbasztott, túl feltűnő mozgást soha nem produkált.

– Kik nem látnak ide? Miről fecsegték? – kérdezte gyanakodva az öreg.

– Semmi... semmi... csak... ööö... lehet, hogy helikopterrel jönnek majd értünk – improvizált Helga. – Csak azt néztük, hogy észre fognak-e venni minket.

– Hogy mivel? – hunyorított a Recepció. – De mindegy is! Csak minden második szavatokat értem, és azok sem érdekelnek különösebben. Azt csináltok, amit akartok! – mondta. Aztán némileg megenyhülve hozzátette.

– Azért próbáljatok meg visszajönni valahogy! Nem örülnék, ha itt hagynátok nekem azt a kettőt, ott. – A sátrak összeszerelési útmutatóját tanulmányozó Rozika és Virág felé intett a fejével.

– Nekem ez kínai – mondta éppen Rozika néni.

– Nekem is – értett egyet Virág.

Láttuk, hogy jól ellesznek.

A Recepció visszabújt a barlangjába, ott tett-vett. Helga most már lehalkított hangon folytatta a mondanóját nekem meg Gekkonak:

– Ha följebb mászunk, és újra szem előtt leszünk, Johnék meg fogják kérdezni, hogy hol van a két társunk.

– Majd azt mondjuk, hogy kisebb sérüléseik vannak, és egy barlangban pihennek – vont vállat Gekko. – Ereszkedés közben újra látni fogják, hogy megvan a létszám.

– Nem fognak gyanakodni, hogy talán valamit trükközünk?

– Ugyan! – legyintett Gekko. – John tudja, hogy nincs félnivalója tőlünk. Totális túlerőben van.

– Most már van félnivalója – vigyorogtam.

Vincére és az átméretezőre gondoltam.

Vince nagyon profi. Tudom, mert számos délutánt eltöltöttünk már a szobájában a kutyüjei társaságában. Ha kezelésbe veszi az átméretezőt, kőkövön nem marad! Csak előbb őt is vissza kellene

növeszteni. Szóval, végső soron továbbra is Noémi kezében vagyunk – gondoltam.

Húztam volna még az időt szívesen, de tudtam, hogy indulnunk kell. Ha ránk sötétedik, mielőtt visszaérünk erre a biztonságos helyre, az éj leszálltával szinte biztosan eltévedünk a hegyen. Sőt, ebben a süvítő szélben reggelre talán jégtömbbé is fagyunk.

Helgára sandítottam. Szinte reszketett a türelmetlenségtől. Ő bezzeg mászni akart! Sietve dobálta be a szükséges holmikat a zsákjába. Gekko is készen állt. Összehúzott szemmel fürkészte a falat, keresve a megfelelő utakat felfelé. Ezek ketten egészen úgy viselkedtek, mint a szimatot fogott vadászkutyák. Csak az ő orrukát a hegycsúcs körül folyton ott lebegő porhó illata csapta meg.

Én meg? Önkéntelenül is az akaritra gondoltam. Vajon mit erősít föl bennem? A merészséget? A félelmet? Vagy mindkettőt?

Létezhet ez a kettő együtt is? Valahogy a gyomromban éreztem, hogy igen. Egyszerre akartam elindulni is, meg elbújni is, a Recepciós barlangjának valamelyik rejtett zugába. Végül Gekko hangja térített észhez.

– Indulunk, Kismukk! – Még hanyagul odaintett Virágéknak, és már kapaszkodott is a párkány túlsó végén emelkedő, meredek falon.

– Járjatok szerencsével! Estére meg hazaérni ám! Ki ne hűljön az a vacsora! – integetett Rozika néni.

Virág a könnyeit törölgette. Még a Recepciós is felnézett egy pillanatra a tábortűz körüli ténykedéséből.

– Na – mondta mogorván. – Az idő legalább kedvez. Lehetne éppenséggel jégeső vagy vihar is, ugyebár...

Nem vártuk meg, hogy még mi minden jöhetne. Egy perc múlva eltűntünk a szemük elől. Több órnyi út állt még előttünk.

Bár edzésben voltam, ez a terep most már alaposan próbára tette az erőmet meg a mászó tudásomat. A jég itt-ott vékony kéregben ráfagyott a meredek sziklákra, és minden ügyességünkre szükség volt ahhoz, hogy biztos kapaszkodókat találjunk. Ha bármelyikünk megcsúszik, könnyedén magával sodorhatta volna a másik kettőt is. Valahogy éreztük ezt mindhárman, és valami különös, néma egyetértést, és az eddigieknél jóval erősebb összetartozást éreztem most hármunk között.

A hosszú kapaszkodás alatt tényleg sem sokat beszélünk, csakis a legszükségesebbeket. Néha egy-egy kézmozdulattal felhívtuk egymás figyelmét egy veszélyes, ingatag kőre, csúszós szakaszra, vagy megterveztük az előttünk emelkedő sziklán a mászási sorrendet, megkerestük a legjobb útvonalat. A sok korábbi vita ellenére egészen összeszokott csapatként mozogtunk. Talán tényleg azzá váltunk

az elmúlt két napban, úgy, hogy magunk sem vettük észre.

Csak a szél ereje volt nagyon aggasztó. Ilyen magasságban már képes volt kő- és hózaporokat is lezúdíítani a hegyoldalban. Egy pillanatra átsuhant az agyamon, hogy akár egy lavinát is nyakunkba küldhet az erejével. De mikor erre gondoltam, kis híján lecsúsztam a szikláról. A szívem hevesen dobogott, az ujjaim görcsösen markoltak egy pár centis kiszögellést. Akkor rájöttem, hogy csakis az előttem álló lépésre, a következő kapaszkodóra szabad koncentrálnom, mert ha aggasztó gondolatokkal zavarom össze magam, könnyen a mélybe csúszhatok.

Nem fogok hátranézni – fogadkoztam némán. De ahogy visszanyertem a magabiztosságomat, kíváncsiságból mégis csak megtettem.

Szédítő magasság nyílt meg a hátam mögött! Úgy tűnt, apró porszemként egy hatalmas, végeláthatatlan úrben lebegek. Illetve izzadva és görcsösen kapaszkodok. És a legrosszabb az a gondolat volt, hogy mindössze néhány kis fémkampó, a hágóvas meg a jégcsákány fogai tartanak a nagy semmi felett. Egy pillanatra felkavarodott a gyomrom, a lábamból kiszaladt minden erő, és teljesen hozzá kellett lapulnom a sziklához, hogy legalább a kő érintése adjon némi biztonságot. Jó pár perc kellett ahhoz, hogy mélyeket lélegezve úrrá legyek a pánikon.

– Minden rendben, Kismukk? – Helga közelebb kúszott hozzám a falon. – Ne nézegess hátrafelé, rendben?

A Hétfejű mindig mindent észrevesz.

– Rendben – kiáltottam vissza. Lassacskán sikerült összeszednem magam. Utána már csakis a falat néztem, és az otthoni diófára meg a háztetőre gondoltam, hogy ott már milyen biztosan mozogtam. Valamikor, a nagyon-nagyon távoli, régi életemben.

A meredek szakaszon túljutva egy sík, enyhén lejtős területre érkeztünk. Első pillanatban megörültünk a könnyebb kihívásnak, de aztán rájöttünk, hogy a hóval befűjt terület alattomos csapdákat rejthet. Az egybefüggő, csillogó fehér takaró alatt ugyanis bárhol húzódhattak rések, ahol egyetlen figyelmetlen lépés is borzasztó következményekkel járhatott.

Ez aztán igazán lelassította a haladást. Libasorban lépkedtünk, egymást váltva az élen, és hegymászó botjainkat használtuk arra, hogy a következő biztonságos lépés helyét kijelöljük. És a lassúságot nem csak a nehéz terepviszonyok indokolták. Mindannyian érezni kezdtük ugyanis azt, amiről már a Recepció is beszélt: a ritkás levegőben minden lépés, minden mozdulat, a legegyszerűbb cselekedet is nehézkessé, körülményessé vált. Hamarosan annyira lelassultunk, hogy már a gondolkodás is

elvesztette a gördülékenységét. Erőfeszítésbe telt még azt is felidézni, hogy miért is vagyunk itt, és mi célból mászunk felfelé.

A következő percben azonban egy váratlan esemény gyorsan észhez térített mindhármat. A figyelmetlenség lehetett az oka talán, na meg a fáradtság, nem tudom, de az eset következményei igencsak súlyosak voltak.

Éppen Helga haladt elől. Már nem sok volt hátra a hóval fedett síkságból, és a mögötte emelkedő sziklatömb, szinte elérhető közelségben, már a csúcsra vitt volna fel bennünket. Talán ezért lépett Helga olyan óvatlanul. Valószínűleg nem vizsgálta meg, biztonságos helyre teszi-e a lábát. Így Gekkéval már csak egy kétségbeesett kiáltást hallottunk, aztán az arcunkba süvítő szélben hunyorogva láttuk, hogy Helgát könyékig elnyeli egy alattomosan megbúvó hasadék. A karjaival tartotta fenn magát, és lassan csúszott egyre lejjebb.

Gondolkodásra nem sok idő maradt. Gekko is, én is hasra vágtuk magunkat, és Helga mellé kúsztunk. Próbáltuk a karjánál fogva megtartani, ő pedig fogát összeszorítva küzdött, hogy valahogy fenntartsa magát. Tudtuk, az is előfordulhat, hogy lábai a semmiben kalimpálnak, és akár több száz méter mély is lehet az alatta tátongó hasadék.

Még sosem láttam őt ilyen rémültnek. És Gekkót sem.

– Kihúzzunk! – kiabálta Helgának, és a hóna alá nyúlva, hatalmas erőfeszítéssel megpróbálta kiemelni a körülötte tornyosuló hótömegeből. Én meg Gekkót tartottam, hogy nehogy Helga súlya őt is magával rántsa a mélybe.

Pár perces, ám óráknak tűnő küszködés után Helga a biztos talajon feküdt, de Gekkéval láttuk, hogy nagy baj van. A kezét furcsán tartotta, úgy tűnt, megrándult vagy kibicsaklott a csuklója. Ennél még nagyobb gond volt azonban, hogy a jobb lábán nem volt rajta a műanyag mászóbakancs.

– Beszorult valami résbe – nyögte Helga. – Aztán ahogy próbáltam a lábammal biztos helyet találni, valahogy lecsúszott róla.

Nem sok esély volt arra, hogy a mászóbakancsot megtaláljuk. Már a keresése is túlzottan kockázatos volt. Jobbnak láttuk, ha messzebb húzódnak a hasadéktól, és szilárd talajon állva gondoljuk át a nem túl rózsás helyzetet.

Bakancs nélkül, több ezer méteres magasságban nem hogy a csúcs megmászásáról nem lehetett szó, de még Helga lábujjai miatt is aggódhattunk, hiszen ilyen hőmérsékleten már számítani kell a súlyos fa-gyási sérülésekre.

Az agyunk most nem a korábbi, lomha üzemmódban működött. A szorult helyzetben újra pörögni kezdtek a gondolatok. Helga sírt.

– Nyugi – Gekko megragadta Helga vállát, és magához képest kedvesen, ám határozottan beszélt hozzá. – Helga, nyugi!

– Nem jöhet így tovább – mondtam ki a nyilvánvalót.

– Nem megyünk tovább – nézett rám Gekko sötéten. – Visszamegyünk a barlanghoz, és holnap újra próbáljuk.

– Erre nincs idő! – Helga sírva rázta a fejét, könnyei ráfagytak az arcára. – Menjetek tovább, én visszamegyek a táborba!

– Megsérültél – mondta Gekko. – A falon mindkét kezetre szükség van! Így nem tudsz egyedül leereszkedni.

Helga pontosan úgy nézett ki, mint akitől nemcsak hogy elvették a játékát, hanem még amiatt is szenvednie kell, hogy ráadásul a mások játékát is csúnyán elrontotta.

– Ne haragudjatok – suttogta.

– Valamelyikünk lekísér – közölte ellentmondást nem tűrően Gekko. – A másik meg felmegy a kőért. Mármint a kulcsért...

Egy percig némán bámultuk egymást, Gekko meg én. Helga tekintete meg ide-oda cikázott kettőnk között.

Helga majdnem két fejjel magasabb nálam. Mondtam már, hogy milyen kicsi vagyok? Még

a vállamra sem tudna rendesen rá támaszkodni. Ha pedig emelni kéne, hát, igencsak bajban lennék.

Gekko közben eljutott ugyanerre a sajnálatos következtetésre. Tudtam, mindenét odaadná azért, ha ő mászhatna fel elsőként a világ mostanság leg-híresebb, legtitokzatosabb hegyének, a Pantherának a csúcsára. És most már ráadásul csak karnyújtásnyira vagyunk a céltól...

– Neked kell fölmenned – nézett rám végül Gekko. – Meg tudod csinálni.

Láttam az arcán, hogy legszívesebben ő is sírva fakadna. Helga meg lehajtotta a fejét, nem nézett egyikünkre sem.

Aztán, tudva, hogy nincs vesztegetnivaló idő, a tartalék vízhatlan ruhákból megpróbáltunk egy vastag, bélelt lábbelit készíteni Helgának a hiányzó bakancs helyett. Nem lett túl meleg, így abban maradtak Gekkoval, hogy időnként cserélnek, és váltogatják Gekko bakancsát. Az út lefelé nem volt ugyan nagyon hosszú, de tele volt veszélyes, nehezen mászható szakaszokkal, és vassal felszerelt cipő nélkül, kifocamodott csuklóval még így is nagyon kockázatosnak tűnt az ereszkedés.

Nem búcsúztunk hosszasan.

– Mostantól csak magadra számíthatsz – mondta ki Gekko, amit amúgy is tudtam. – Siess, ahogy csak bírsz, Kismukk!

– Ne haragudjatok – mondta megint Helga. Ezt ismételte, mást nem is nagyon bírt mondani.

Néztem, ahogy elindulnak. Helga, egyik kezével Gekkó vállára támaszkodva, billegve lépkedett a fura, hatalmas gombóccá gyúrt vízhatlan lábbelijében. A saját lábnyomainkat követve a sík terepen viszonylag gyorsan haladtak visszafelé. A neheze csak később következett, a meredek falon.

De két, veszélyes manőverekkel tarkított óra után végül leérték a táborba.

Azt meg, hogy vajon beszélgettek-e útközben, és ha igen, miről – nem tudom.

36. fejezet

Odafent

Magamra maradtam.

Ha az utóbbi órában mindenkinek sírni volt kedve, hát én sem lógtam ki a sorból.

Ez most komoly? – gondoltam. – Hogy én, Kis-mukk, egyedül másszak fel a hegycsúcsra egy hógömbben, az orkán erejű szélben, fogcsikorgató hidegben, egy még járatlan úton? Ott, ahol madár sem jár, ember meg még soha nem is járt előttem?

Aztán eszembe jutott, hogy valakinek oda kellett tennie azt a kulcsot. Na, persze, de ki tudja, mikor történt ez! Talán több ezer éve, vagy talán mindig is ott volt. Vagy pedig nincs is ilyen kő, én meg felmegyek oda, és majd nem találok semmit, amit lehozhatnék! Talán az egész csak a félőrült Recepció kegyetlen tréfája...

Hogy fog röhögni a fogatlan szájával! Bár az sem biztos, hogy valaha viszontlátom őt meg a többieket. Először még fel kellene jutni. Aztán meg valahogy le is kell majd mászni onnan.

Lehetőleg világosban.

Mire idáig jutottam a töprengésben, Helgát és Gekkót elnyelte a hómező. Újra felnéztem a csúcsra.

Egyszerre volt méltóságteljes és elutasító, ugyanakkor hívogató is. Úgy tornyosult fölém, mintha élne, mintha mondani akarna nekem valamit az a párduc a hatalmas szikla állkapcsaival.

De vajon mit?

Kitapogattam a zsebemben a kis akaritdarabkát. Ha van bennem bátorság, akkor sokszorozd meg most! – sűgtam neki, és közben iszonyú hülyén éreztem magam, hogy egy kavicsához fohászokodok.

Aztán elindultam. A fények változása jelezte, hogy jócskán belementünk már a délutánba. Tudtam, hogy Lavina, John utasítására, nem fog villanyt gyújtani a nagyteremben, azért, hogy minél jobban szimulálhassák a valódi, természetes körülményeket. Szóval hagyják, hogy ránk sötétedjen a hegyen.

Még végig sem tudtam gondolni rendesen, amikor jellegzetes, csikorgó hang hallatszott, és valaki belerikácsolt a gömbbe.

– Hát te mit csinálsz ott egyedül? – Lavina volt az.

Kisvártatva újra felharsant a hangja, és mélységes felháborodás fűtötte.

– Hát ti meg minek mentek lefelé? Mégis, mi folyik itt?

– Megsérült – hallottam nagyon távolról Gekko hangját a megafonban. A süvítő szelek miatt inkább csak sejtettem, hogy mit mond.

– És akkor melyik kölyök mászik ott egymagában? – a kellemetlen hangszín újra betöltötte a gömböt.

– Kismukk... mukk... ukkk – visszhangzott Gekko válasza.

– A kisfiú?! Az a kis vakarcs? Hát észnél vagytok ti? – Lavina toporzékolt. – A legkisebbet külditek a tetejére? Mindjárt eltűnik egy hóbucka alatt! Most azonnal felhívom Johnt! Ha nem tartjátok be az utasításokat, megnézhetitek magatokat!

Gekko valamit hadart a megafonba, de már nem tudtam rendesen kivenni a szavait. Azt hiszem, megpróbálta elmagyarázni Lavinának, hogy találtunk egy ígéretes barlangot, és ő meg Helga oda igyekeznek. Ez kissé lehűtötte Lavina felháborodását.

– De Johnnak akkor is tudnia kell erről! – közölte ellentmondást nem tűrően. – Azonnal értesítem! – Hallottam, hogy valahol odafönt becsapódik a kis ablak.

Az önbizalmamnak nem igazán tett jót Lavina beszólása. Természetesen nem nézte ki belőlem, hogy képes vagyok felmászni a csúcsra. És így, hogy ezt kimondta, azt hiszem, én is elkezdtem kételkedni magamban.

Már megint, sokadszorra.

Aztán mégis vettem egy nagy levegőt, és nekivágtam. Lassan, minden lépést alaposan megfontolva haladtam előre. Nem akartam arra gondolni, hogy ha valami bajom esik, például elcsúszok, vagy esetleg úgy

lelassulok, hogy leülök, és nem bírok már felállni, akkor nincs itt velem senki, aki segítsen.

Igaz a volt Gekkonak, csak magamra számíthatam.

De a magányos haladásnak is megvan ám a maga szépsége! És amikor újra rám tört a szorongás az egyedüllét miatt, megtapogattam a zsebemben az akarítot. Azzal hitegettem magam, hogy ő is itt van, szóval mégsem vagyok teljesen egyedül.

Most már felhőkben jártam, lassú, lomha lépésekkel. Köröskörül kisebb-nagyobb fekete sziklák bukkantak ki körülöttem a fehér gomolygásból. Hamarosan már az egyik égbe kiáltó sziklaállkapcsan kapaszkodtam fölfelé. A hátizsákomat egyre nehezebbnek éreztem, legszívesebben ledobtam volna, de tudtam, hogy nem lehet. A meredek, még ember által soha nem járt szakaszokon néha csak az ujjam hegyén csüngtem, vagy a jégcsákány hegye tartott meg. Igyekeztem a testsúlyomat nagyon óvatosan és finoman áthelyezni egyik fogásról a másikra. Érzetem a feszülést az izmaimban, az égő, lüktető fájdalmat az ujjbegyeimben. A hegy ezerszer jobban próbára tett, mint az otthoni diófa.

És a tét is sokkal nagyobb volt.

De valami belső erő hajtott, egyre feljebb, mindig csak tovább. Minden leküzdött méterrel egyre jobban előntött a hihetetlen lelkesedés és öröm, ami

feledtette a fáradtságot és a félelmet, hogy nem leszek rá képes.

És egyszer csak ott álltam, és nem volt hova tovább. Ott húzódott a lábam alatt a világ, én meg a tetején álltam, egyes-egyedül, és nem hittem el, hogy ez megtörtént.

Hogy feljutottam, és hogy tényleg én voltam az, aki feljutott! Legelőször.

Tudtam, hogy igyekeznem kell, ezért nagy nehezen kiszabadítottam a gépemet a tokból, és minden irányban kattintottam néhányat. Magamat is lefotóztam, naná. Bár tudtam, hogy túl sok úgyszemint fog belőlem látszani. Védőszemüveg, kapucni, színes overall, de én voltam benne!

Aztán a lelkesedésem váratlanul megcsappant, mert eszembe jutott a kulcs.

Én csak havat és havat láttam magam körül ide-főnt, semmi egyebet!

Egy pillanatra rám tört a kétségbeesés. Hát hiába másztam föl idáig? Az öreg tényleg jól átvert minket!

Ám ekkor, pár lépésnyire, megpillantottam egy gyanús szimmetrikus hóbuckát. Odavonszoltam magam, és minden erőmet összeszedve, lendületes mozdulatokkal söpörni kezdtem a tetejéről a havat. Néhány percnyi munka után aztán tátott szájjal bámultam befelé a kőből épített kis üregbe, amit sikerült a hó alól kiszabadítanom.

Egy pici fülkében a világ leggyönyörűbb köve ragyogott rám. Törte és szórta a fényt minden irányba. Egy nagyjából ovális alakú, kissé göcsörtös felületű, hatalmas akarit volt!

Megint éreztem a furcsa némaságot, és azt a húzóerőt. Ez a kő tényleg a hatalmában tartja az embert!

Remegve nyúltam érte. Az járt az eszemben, hogy ha tényleg laknak a csúcs körül démonok, akkor most, ahogy megérintem a kulcsot, biztos lecsapnak majd rám, gondolván, hogy el akarom lopni a legféltettebb kincsüket.

De ha voltak is ott démonok, jóságos démonok voltak. És bármilyen hihetetlen, én tényleg tudom, hogy ott voltak, mert éreztem a jelenlétüket. Éreztem azt is, hogy kegyesen megengedik, hogy kölcsönvegyem az akaritot.

Nem magamnak akarom – suttogtam, ahogy föl-emeltem a követ, és ők megértették. Nem bántottak.

Köszönöm, suttogtam, és becsúsztottam a követ a hátizsákba.

Nem történt semmi.

Fellélegeztem.

Aztán még egyszer körülnéztem a világ tetejéről. De akkor már az jutott eszembe, hogy ez nem is a világ legteteje, hiszen ez az egész történet egy ócska épület egyik termében játszódik, és hiába másztam fel ide, még a függönykarnis is magasabban van nálam! És aztán az a lehetetlen gondolat lepett meg,

hogy a világok talán így vannak egymásba beleillesztve, mindegyik csak egy hógömb egy még nagyobb világban, és az egésznek soha nincsen vége... Szédítő perspektíva... Csakis a világ tetején juthat ilyesmi az ember eszébe.

Aztán rájöttem, hogy ha még sok időt töltök itt, akkor a magasság, vagy a démonok tényleg elveszik az eszemet. Na meg hirtelen a fáradtság is rám tört. Egy pillanatra átsuhant az agyamon, hogy most leülök egy kicsit. Csak pár percre. A kezembe venném a hatalmas akaritot – már csak tartani is olyan megnyugtató, jó érzés volt! –, és elnézelődnék itt, amíg a közeli csúcsok teljesen sötétbe nem burkolóznak körülöttem.

Ám ekkor valahogy elkezdhetett káprázni a szemem, mert azt láttam, hogy Helga a szomszédos hóbucka mellett áll, és szigorúan csóválja a fejét.

– Ezt nem szabad, Kismukk – ezt sugallta a Helga-látomás arca.

Nagyot sóhajtottam. Már megint igaza van.

Megkezdttem tehát az ereszkedést.

Valami hihetetlen könnyűség és öröm járt át újra, még akkor is, ha a több kilós akarit jócskán megterhelte a hátizsákomat. Szinte gondolkodás nélkül találtam rá a legjobb fogásokra, lépésekre, mintha valamilyen transzban jöttem volna le a hegyről.

Úgy fél óra múltán azonban észrevettem, hogy a szürkületben kezdenek elmosódni a körvonalak,

és egyre nehezebben tájékozódok. Egy kicsit megijedtem, hogy talán nem lesz elég időm visszaérni a táborunkba a sötétség beállta előtt.

Megkétszereztem hát az erőfeszítéseimet, és kalapáló szívvel róttam a métereket visszafelé. Iszonyatosan hideg volt, és újra rám tört a kimerültség is.

Csak egy percre ülök le. Csak iszom egy kortyot, gondoltam.

De most meg mintha Gekkot láttam volna egy közeli sziklának támaszkodva. Egészen igazinak tűnt.

– Hülye vagy, Kismukk? – kérdezte.

Egy szál pólóban ácsorgott. Milyen fura, gondoltam.

– Tudod, hogy nem ülhetsz le! Gyerünk, nincs már sok hátra!

Könnyeztem a fáradtságtól, de folytattam az utat. És tényleg nem volt már sok. Először csak halvány derengés, aztán egy egyre erőteljesebben fénylő pont jelezte, hogy valahol odalent, alattam, egy párkányon táborúz ég.

Elértem a Recepciók terasza fölötti sziklát! Ereszkedni kezdtem, és hamarosan láttam, hogy mind ott ülnek a tűz körül, és a sötét sziklákat kémlelik.

– Itt vagyok! – kiabáltam, ahogy tőlem telt, bár nem sok hangom volt már.

Felugráltak, felém rohantak, és közben hangoosan éljeneztek. Virág visított örömeiben, Gekko és Helga pedig szinte leszedtek a falról, és mindketten

a nyakamba borultak. Még a Recepció is közelebb ballagott, fürkészve bámult rám, és nehezen tudta elrejteni a csodálkozó arckifejezését.

Rozika meg az ételt kavargatta a tűzön.

– Na, eleget kirándultál, drágám! Tessék szépen kezet mosni, kész a vacsora – mondta.

37. fejezet

Eközben Noémiék

Az estébe forduló délután serény munkával telt a művelődési házban is. Főleg ami Vincét illeti, aki az átméretezővel volt elfoglalva. Noémi előrelátóan úgy hajtotta vissza a gépet takaró rongyot, hogy a kapcsolótáblán totyogó kis Vince-bogárhoz némi világosság is beszűrődjön. Nem merték levenni a terítőt a gépről, mert Lavinának valószínűleg feltűnt volna a változás. Így Vince egy különös, bizarr, műanyag alakzatokkal teli, félhomályos térben bolyongott, és gyorsan rájött, hogy ha nem változtat a taktikáján, nem lesz elég ideje áttekinteni a műszert.

Most már bánta, hogy nem kérte meg Noémit (mielőtt az visszabújt volna a zongora mögé), hogy legalább olvassa el neki a feliratokat. Rengeteg időt nyertek volna vele. Már csak az on/off feliraton való végigmászás is húsz percet vett igénybe, nem beszélve a bicegés okozta késedelemről.

Vince töprengései közepette kisvártatva egy olyan gomb közelébe került, mely nem úgy magasodott előtte, mint a Panthera, hanem kábé csak annyira, mint a Mátra. Ez az örvendetes fejlemény Vincét egy

új ötlet kipróbálására ösztönözte. Igaz, úgy érezte, hogy ma már épp eleget mászott hegyet, de egy kapcsológomb talán még belefér, gondolta.

Műanyag gomb létre teljesen függőleges volt az oldalsó fala, de ilyen nagyításban az anyag apró hibái szinte adták a mászási útvonalat. Vince mélyet sóhajtott, és szakszerű, kitartó mászással felküzdötte magát a csúszós, piros műanyag nyomógomb tetejére.

Ott megállt, és körülnézett.

Az első pillanatban majdnem felkiáltott rémületében. Kiválasztotta ugyanis a gép talán legfenyegetőbb kapcsolóját. Innen, a magasból jól látszott a hozzá tartozó felirat: „Önmegsemmisítés. Vorsicht! Danger! Csak veszély esetén!”

Mindegyik pirossal volt írva.

Vince magában imádkozott, hogy nehogy benyomódjon a gomb a testsúlya alatt. Magában megfogadta, hogy ha ezt megússza, akkor nem fogja az összes zsebpénzét tortaszeletekre költeni, és nem hazudja többé a nagymamájának, hogy otthon még nem evett desszertet, mert a szülei megtagadják tőle, és ezért feltétlenül muszáj egy fél tepsi sütit most azonnal bevágnia, és az édesség különben is jót tesz az agynak.

A fogadkozás nagyon komoly lehetett, mert a gomb nem nyomódott be, ami így utólag természetesnek is tűnik, hiszen Vince még teltkarcsú

termete mellett is csak százalmas kis bogárka volt, aki pehelykönnyű léptekkel végigtípett egy masszív, erős kapcsológombon.

Ráadásul a terv is bevált.

Mintha valami fennsíkon állna, Vince a terítő alatt derengő homályban belátta a gép minden zegét-zugát. Némelyik gomb ugyan magasabbra nyúlt, mint az ő kilátóhelye, de a feliratokat, még ha félig-meddig takarásban voltak is, mind el tudta olvasni. Vagy legalábbis nagyjából kikövetkeztette őket.

Szomorú tény volt viszont, hogy legalább harminc kapcsoló volt a gépen, meg egy méretes képernyő és egy-két húzókar is. Vince viszonylag gyorsan átlátta, hogy melyeket kell forgatni, csavarni, állítani, és már nyúlt volna a zsebéhez, hogy följegyezze azt a néhány beállítást, amit Noéminek el kell majd magyaráznia. De akkor hirtelen ráébredt, hogy a nadrág, amit visel, nem más, mint egy vízálló hegymászóöltözet, és nincs a zsebében egy árva papírfecni vagy ceruzacsonk sem. Pedig Vincénél mindig volt ilyesmi.

Néhány percig kétségbeesve tanulmányozta a te-repet. Nem állhat Noémi copfjában, hogy a fülébe kiabálja, miket nyomjon meg és fordítson el, ha neki valahol a terem közepén kell egyúttal ácsorognia, átméretezésre készen. Ráadásul elképzeltető, hogy nagyon kell majd kapkodniuk, és nem tölthet hosszú időt azzal, hogy részletesen megmutassa Noéminek a kapcsolókat és tekerőgombokat, és elmagyarázza, mikor melyiket merre fordítsa.

Nincs más hátra, először neki kell memorizálnia a gombok helyét, alkalmazási sorrendjét, aztán ezt Noémi számára emészthető és megtanulható formába kell konvertálnia. Ami nem kis kihívás, tekintve, hogy Noémi különös esze járásához neki nincsen használható térképe.

Vince, bár elbűvölte Noémi elmúlt két napban végzett tevékenysége, továbbra sem fűzött túl sok reményt ahhoz, hogy egy bonyolult műszaki eszközzel boldogulna-e az osztálytársnője. Inkább nem, mint igen, gondolta, és még Noémi sem ellenkezett volna. Végére is miért kéne neki ilyesmihez értenie?

Vince az elkövetkező percekben lassan forgott a saját tengelye körül, és nézte-nézte a kapcsolóerdőt. Néha felvonta a szemöldökét, máskor az orra alatt dűnnyögte, hogy „aha, aha”. Néha pedig azt, hogy „he?” Hosszú percek teltek el ismét, de érezte, hogy sínen van. És egyszer csak felkiáltott:

– Oké, megvan!

És akkor következett a neheze. Át kellett ültetni a műszaki instrukciókat egy Noémi által is ismert és kedvelt formátumba. Mondjuk, versbe. Úgyhogy Vince az elkövetkező két órát a következő kis versike költésével és megfaragásával töltötte:

Noéminek

*Jobbról fent a harmadik zöld
két kattanásig balra,
alulról a második sornak
a közepén a tárcsát
100-asra tekerni,
a kék kart a bal oldalon
ütközésig húzni,
monitoron közben
mindent ellenőrizni,
ha villog,
a sárga nagy gombot
hosszan nyomni,
és ha a képernyőn 40-et mutat
hirtelen elengedni,
ha lejjebb megy, az gáz,
kezdheted előlről ám.
Ezután a monitort
újra ellenőrizni,
és ha ez megvan,
jöhet a redi,*

*utána az oké.
És villan a fény,
és Vince újra nagylegény,
és
ennyi.*

(Ráadásul az lett a címe, hogy *Noéminek*. Szóval, most már valaki verset is írt hozzá, amit pár hete még nagyra értékelt volna a címzett.)

Nem rímel, mert ez szabad vers, mondta Vince később.

Én inkább nem mondok semmit, mert én még egyet sem írtam, nincs jogom kritizálni. De mint kiderült, Noéminek sem tetszett első hallásra, sőt egész komolyan ki volt tőle akadva. Aztán persze megtanulta, mint az iskolai kötelezőket, de nagyon mérges volt, és Vince szemére vetette, hogy ha legalább rímelne, akkor jóval könnyebb dolga lett volna. Vince azzal védekezett, hogy ő elrejtett benne néhány rímet, és arról ő nem tehet, ha Noémi nem találta meg őket.

De most kicsit előreszaladtam, mert Vince épp csak hogy megírta a verset a nyomógomb tetején ülve, és már vagy ötvenedszer mondta el, hogy el ne felejtse. Aztán rájött a kézenfekvő megoldásra, hogy ha egy dallamot is költ hozzá, akkor sokkal könnyebb

megjegyezni. Így dudorászott a gép tetején különféle kapcsológombokról, amikor berontott Lavina, és berikácsolt hozzánk a gömbbe. Vagyis kérdőre vont minket, hogy miért a legkisebb mászik... meg ilyesmi. Vince ekkor rájött, hogy hosszú órák teltek el ismét, költéssel, mászással és dalszerzéssel. Hallotta, hogy Lavina azzal fenyegetőzik, hogy telefonál Johnnak. Gyanította, hogy valamivel sikerült felbószítanunk, de a részleteket nem tudta kivenni. Nyugtalan lett, hogy mi lehet Noémivel, hogy miért nem jön már...

Ám Noémi nem tudott menni, pedig már vagy másfél órája szándékában állt. De a tévésorozatok egyszer sajnos véget érnek, és Lavina úgy döntött, hogy mivel semmi mást nem tud tenni egy üres és néma művelődési házban, ezért aerobikozni fog, méghozzá a folyosón.

Noémi, aki esküdt ellensége volt mindenféle megterhelő testedzésnek, viszolyogva hallgatta a zongora mögött, ahogy Lavina hangosan nyögdecselve számolja az ütemeket – és egy, és két, és há és négy... –, és dobog, topog, fújtat. Mindezt a kórus terem ajtaja előtt.

Nemereszt is vele volt, néha halkán morrant egyet, de Noémi úgy vélte, még mindig nem a régi. Magában fohászzkodott, hogy Vince ne valljon kudarcot a géppel. Tudta, hogy fogytán az idejük. Johnék, ha jól értette, hamarosan visszatérnek. Közben

teljesen besötétedett, és neki meg Vincének lassan meg kellene beszélniük, hogyan tovább.

Csak az alkalomra várt tehát, feszült figyelemmel hallgatózva, hogy mikor rohanhat be a nagyterembe Vincéért.

Szerencséje volt. A másfél órás edzést és a hógömb ellenőrzését követően Lavina bement a mosdóba, és a kutyája követte. Noémi, mint a nyíl, úgy lőtt ki a nagyterem irányába. Berontott, a gépről leemelte a takarót (ami majdnem magával sodorta Vincét is), és fejét a kapcsolókra hajtotta.

– Gyerünk – suttogta idegesen, Vince pedig, aki csak erre várt, buzgón mászott.

Noémi gyorsan megigazította a takarót, és óvatosan, nehogy Vince kibukfencezzen a hajából, visszamosont a zongora mögé.

Akkor jött a verstanulás, és közben kábé négyszer összevesztek.

– Ezt a baromságot nem lehet megtanulni! – dühögött Noémi.

Vince sértve érezte magát. Úgy volt vele, hogy Noémi akár meg is köszönhetné, hogy nemhogy dalt faragott a feladatból, de a műszaki részletekkel sem terhelte, hanem szigorúan az érthetőségre és a megvalósíthatóságra koncentrált. Büszke volt arra, hogy ilyen egyszerű, ám mégis működőképes útmutatót adott Noémi kezébe.

De sajnos Noéminél kiverte a biztosítékot a szabad vers.

– Nem elég, hogy két napja itt rettegek, köhögés elleni cukron élek, öregasszonyokkal és bűnözőkkel bajlódok, és a ti életeteket próbálom megmenteni, most még egy totál idióta verset is tanuljak meg valami értelmetlen szöveggel, mintha nem lenne amúgy is elég bajom!

– Ez értelmes szöveg – magyarázta Vince türelmesen. – Bizonyos keretek között logikus is. És működni fog. Tekints úgy rá, Noémi, mint egy titkos kódra! Majd elmondod szépen magadban, és szinte vezeti a kezed a kapcsolótáblán, meglátod...

Noémi duzzogva hallgatott.

– Naaa – mondta Vince békítően. – Ha sikerül felnagyítanod engem, te is másként látod majd a dolgot. Beismered majd, hogy működik.

Noémi a száját húzgálta és pofákat vágott.

– Figyi, elhiszem, hogy ki vagy akadva – ütötte tovább a vasat Vince, mert mintha a hatodik érzéke azt súgta volna, hogy Noémi már nagyon fáradt, és kezd teljesen kikészülni. – Eléneklek párszor, ide a füledbe, nem is kell figyelned. És ha elég sokszor ismétlem, magától berögződik majd!

Úgyhogy Noémi mogorván ült, hátát a radiátor-nak vetve, Vince pedig a copfjában gubbasztva énekelte, hogy „Jobbról fent a harmadik zöld”. Annyira hülye szöveg volt, hogy Noéminek muszáj volt néha

odafigyelnie, és amikor Vince a tizenkettedik ismétlésnél tartott, ő is bekapcsolódott.

Szóval Vince jól sejtette. Noémi – ha érteni nem is értette –, de kívülről tudta az egészet.

– Az első adandó alkalommal megpróbáljuk! – kiabálta Noémi fülébe.

– Oké – mondta Noémi, aki közben valahogy újra összeszedte magát.

És aztán várták az első adandó alkalmat.

38. fejezet

Tábori hangulatjelentés

Nem szokásom hallgatózni, de ha már egyszer meghallom, akkor nem szokásom figyelmen kívül hagyni, amit megtudtam. Főleg, ha érdekes vagy fontos. Vagy csak egyszerűen meglepő.

De nem akarok nagyon előreszaladni. Ott tartottam, hogy szerencsésen visszatértem a táborba, és bár a gyomrom kissé kavargott, Rozika néni erőnek erejével belém diktált némi meleg vacsorát. És rengeteg folyadékot. A kiszáradás ugyanis nagyon veszélyes a hegyen. Ezt Rozika nem magától tudta, hanem Gekktótól.

Érkezésem után egy rövid ideig még eufória uralkodott a táborban. És amikor előszedtem a hátizsák-ból a hatalmas, kétkilós, csillogó akaritot, újra ránk telepedett egy rövid, csodálattal teli némaság. Még a Recepció is csak tisztelettudóan hümmögött.

Valahogy megváltozott, mióta megmásztam a csúcst. Először azt hittem, hogy a meglepetés miatt hunyászkodott meg, látva, hogy mégis leküzdöttük az akadályokat, és megszereztük a kulcsot. De aztán rájöttem, hogy másról van szó.

– Rozália, kérem – mondta a Recepciós, és csúf vonásai szinte barátságosnak tűntek a tábortűz jótékony fényében. – Rozália – mondta ismét, mintha különösen tetszene neki ez a név. – Kérem, ideadná a sót?

És Rozika már adta is.

– Meg ne terhelje a gyomrát, Mihály! Már negyedszer repetázik!

Fogalmam sem volt, mit főzhetett Rozika, de állítólag a félig kész hegyászókoszthoz mindenfélét hozzákevert, amit a Recepciós kamrájában talált. Volt a tészta löttyben sokféle hegyi növény és aszalt bogyókülönlegesség, sőt, talán még porított sakál is.

Viszont az legalább kiderült, hogy a remetét Mihálynak hívják.

Gekko a szemöldökét húzgálva figyelte őket, félig ingerülten, félig nevetve. Helga kissé távolabb ült, és hagyta, hogy Virág kicserélje a borogatást a csuklóján.

– Lassan be kéne mennünk – intett Gekko a fejével a barlang mélye felé, ahol a sziklakapu körvonala sejtettek.

Szavait a Recepciósnak szánta, de az úgy tett, mintha nem hallotta volna. Mással volt elfoglalva.

– Szavamra, Rozália – bókkolt éppen –, ilyen remekbe szabott étket már vagy hatszáz éve nem ettem! Rozika irult-pirult.

– Ugyan, Mihály, ne tréfáljon velem – kacarászott. – Maga nem lehet még annyira öreg!

A Recepciós egy pillanatra megbántódott.

– Öreg?! Dehogy vagyok én öreg! Legszebb férfikorban vagyok, és még leszek is, hovatovább jó sokáig! Ha visszatérek a Völgybe, talán még küldetést is vállalok. Pedig az az ifjak dolga!

Helga megelegelte a csevegést. Bár még mindig teljesen le volt lombozva, a menetrend szerinti kötelességtudata is újra működésbe lépett.

– Kérem, uram, fontos lenne, hogy mielőbb bejussunk a barlangba – mondta. – Úgy tudom, hogy ennek nincs további akadálya, ugye? Hiszen megszerztük a kulcsot.

A Recepciós kényelmetlenül fészkelődött.

– Ugyan, hova ez a nagy sietség? Különb is, még nincs éjfél!

– Éjfél?! – néztünk rá értetlenül.

A Recepciós elkezdett matatni a sziklaasztalán, és közben nem nézett ránk.

– Pontosán, éjfél – dünnyögte. – Akkor kedvezőbbek a feltételek, meg a... a denevérek sem támadnak már annyira!

– Vannak bent denevérek? – Virág rémülten kapta fel a fejét.

– Mégpedig vérdenevérek! – A Recepciós látható diadallal ejtette ki a szavakat.

– Majd felveszünk valami sisakot – mondta Gek-
kó. – Nincs időnk még órákig várni! Hamarosan jön
az ellenőrzés...

– A micsoda? – képedt el a Recepciós.

– Semmi, semmi – mondta gyorsan Helga. – Csak
tudja, sietünk, mert bármelyik pillanatban jöhetnek
értünk, és még fel kell térképeznünk a barlangot.

A Recepciós kelletlenül csóválta a fejét, aztán
Rozikához fordult.

– Maga is úgy siet? Részt vesz ebben az ámok-
futásban?

Rozika hirtelen nem tudta, mit is mondjon. Részt
venni részt vett, igaz, nem önszántából.

– Be kell mennünk, Mihály – bökte ki végül. – Saj-
nálom.

– Akkor legalább a baglyok óráját várjuk meg!

– Az mikor van? – érdeklődtem. Már nem voltam
annyira kimerült. A meleg vacsora új erőt öntött be-
lém, és bevallom, nagyon kíváncsi voltam, mi lehet
bent a barlangban.

– A baglyok órája épp most van – közölte a reme-
te. – És még legalább fél óráig eltart. Ha nem tovább.

Gekko döntött. Kivételesen nem az indulat, ha-
nem a józan belátás vezette.

– Rendben, a baglyok félóráját még feltétlenül
megvárjuk. Addig, aki akar, pihenhet egy kicsit.

Szóval, ahogy mondtam, én nem tehetek róla,
de Virág és Rozi néni olyan közel állították fel

egymáshoz a sátrakat a sziklapárkányon, hogy si-
mán lehetett hallani, hogy mit beszélnek a szom-
szédban. Így nem nevezhető hallgatónak, hogy
Virág meg Helga sutyorgásának véletlenül a fülta-
núja lettem. Pontosabban, mindent szóról szóra
hallottam.

Ők ugyanis bevonultak a pink sátorba, én meg
lehevertem mellettük az egyszemélyesbe. Kényel-
mesen elhelyezkedtem, és épp lehunytam volna
a szememet.

– Nagyon fáj? – kérdezte éppen Virág a szomszéd-
ban.

– Eléggé – vallotta be Helga. – De kibírom. Rosz-
szabb, hogy...

Elhallgatott.

– Mi rosszabb? – kíváncsiskodott Virág.

– Ez. Ez az egész. Tudod.

– Hogy be vagyunk ide zárva, meg minden? – kér-
dezte Virág.

– Ja, az is. Meg hogy nem jutottam föl. És Gekko
sem. Miattam.

Kényelmetlenül mocoogni kezdtem. Most vajon
ki kéne mennem a sátorból?

Aztán mégsem mozdultam. Túlságosan jólesett
kinyújtózni, és különben is... tehetek én róla, ha eny-
nyire hangosan dumálnak?

– Meg az is, hogy mit szólnak majd... Ha kiderül...

– Kik mit szólnak? Mi derül ki? – értetlenkedett Virág.

– A szüleim. Hogy nem jutottam föl...

– De hiszen baleset ért! – kiáltott fel Virág. – És... és ha úgy vesszük, te jutottál a második legmagasabbra!

– Benne vagyok az első háromban, az igaz – mondta Helga komolyan. – De apa rögtön azt kérdezi majd, miért csak második, Helguci? Miért nem első?

Egyszerűen nem akartam hinni a fülemnek! Helga el is hiszi, amiket mond?! Vagy talán igaz lehet ez a hülyeség?

Különben meg, tényleg ez a legnagyobb baja?

És a műsornak még nem volt vége.

– És figyelted, hogy néz rám? Meg tudna fojtani...

– Kiről beszélsz?

– ...

– Ki fojtana meg?

– Gekkó. Őt is megfosztottam a lehetőségtől.

– Szerintem nem haragszik. Vagyis... talán... csak egy icipicit.

– Amúgy meg nem érdekel, haragszik-e. Eddig se nagyon bírtuk egymást. De mostantól még rosszabb lesz...

Hallgattak. Én meg hallgattam, ahogy hallgatnak.

Milyen furák az emberek! – gondoltam, már nem először. Sosem fogom őket megérteni.

Az azét jólesett, hogy rólam egyetlen rossz szó sem mondtak. Végül is tehetett volna valami megjegyzést Helga azzal kapcsolatban is, hogy miért pont én, a kis vakarcs jutottam fel a csúcsra.

De semmi ilyesmi nem történt.

Kikandikáltam a sátorból. A tűznél már csak Gekkó ült. Rozika és a Recepció bent a barlangban tetek-vettek nevetgélve, nagy egyetértésben.

Gekkó a paraszat bámulta. És az arcán olyan mély elkeseredést láttam, hogy egészen megdöbbenem. Rögtön tudtam, hogy ő is a hegyre gondol. A hegyre, amit nem mászott meg.

Most akkor mi van? Talán rám is haragszik?! Hirtelen tört rám a rossz érzés. Hát tehetek én arról, hogy ő nem tudott felmászni? Az előbb még örült, és gratulált nekem! Most meg ott ül, és iszonyú szerencsétlen képet vág... Gondolom, főleg Hétfejű Helgára dühös... meg lehet, hogy rám is?

Jaj, inkább menjünk már be a barlangba! Csak nyűglődünk itt mindnyájan – gondoltam. – Teljen már le végre a baglyok órája!

Különben meg az egész csak kitaláció volt. Baglyok nem is éltek a hógömbben.

Noémi verse

Lavina a gyéren megvilágított folyosón járkált fel-alá, és kényeskedő hangon telefonált.

– Igazán, John... igyekezhetnétek egy kicsit!... Hogy mi? Hogy lazítsak? Azon már túl vagyok, mindig lazítok edzés után... hogyhogy miről beszélek? Az nagyon fontos az izmoknak... te is tudod!... Mit nem értesz?... Hogy a gömb? A gömb megvan, ne izgulj, de ezek az ütődött kölykök csak fel-alá futkosnak a hegyen... Fogalmam sincs, mit csinálnak! Az előbb benéztem, és egy mászott felfelé, kettő meg lefelé... Valami barlangról dumáltak.... Jaj, John, gyertek már vissza!

Rövid szünet következett, valószínűleg főnöki utasítások hangzottak el.

– Mii? Hogy már csak egy óra?! Az rengeteg! Ki kéne rúgnod Gubót! Csak hátráltat! Hogy csomagolunk és indulunk? Oké! Everestnek szüksége van friss levegőre és néhány bokorra! Ez nem állapot, John!

Újabb szünet, majd ismét:

– Akkor főzök egy kávét, ha még ilyen hosszú lesz az este! Siessetek, légyiszi! Pá, Főnök!

Lavina elhallgatott, de Vince és Noémi hallották, hogy bemegy a nagyterembe, és ott tesz-vesz.

– Mikor fogjuk megcsinálni? – idegeskedett Noémi.

– Nemsokára – mondta a copfjában Vince. – Hallottad, mindjárt iszik egy kávét. Ki fog menni a konyhába, és akkor lesz pár percünk. De tényleg csak anyyi! Elsőre sikerülnie kell, Noémi!

Noémi leizzadt, és a verset kezdte ismételtetni. Egész addig ismételte, míg Lavina túsarkainak kopogása azt jelezte, hogy eljött a kávéfőzés ideje. Nemeseszt apró körmei is halkán kocogtak Lavina nyomában a kövezeten. Aztán csikordult a konyhajtó.

– Most! – kiabálta Vince, és Noémi, az akcióhősnő, már futott is.

Besurrant a terembe. Az ajtó nem volt csukva, de Noémi kissé beljebb hajtotta, hogy minél kevesebb zaj szűrődjön ki. A gömbre most ügyet sem vetett, azonnal az átméretezőhöz rohant, és lekapta a tetejéről a terítőt.

– Hé! – kiabálta Vince. – Rólam megfeledkeztél!

– Ja! – Noémi idegesen ugrott egyet, aztán hasra vágta magát a terem közepe táján, hogy Vince kikecmeregjen a hajából.

Amikor Vince biztonságosan elhelyezkedett a padlószőnyeg óriási, drótszerű bolyhai között, Noémi odasúgta neki:

– Innen ne nagyon mozdulj el! Nem biztos, hogy észreveszem, ha helyet változtatsz. Pont ide fogom állítani a fókuszt.

– Rendben! – üvöltötte Vince. – Ügyes vagy, meg fogod csinálni!

Ez a kis biztatás jól jött Noéminek. A keze úgy remegett, hogy félt, hogy nem a jó gombokat nyomja majd meg, vagy esetleg túltekeri valamelyiket.

– Kábé öt perced van! – kiabálta Vince. – Igyekezz, de azért ne kapkodj! Csak nyugi!

– Jó, jó, jó – suttogta Noémi. – Jó! Jaaaj... jaj nekem!

Fura, hogy egy kis gépkezeléstől akadt ki ennyire, pont ő, aki már rablót is fogott előző nap.

Szóval Noémi az átméretező mögé lépett, és a hosszú csővel arra a helyre fókuszált, ahol Vincét sejteni vélte a padlószőnyegen. Egy pillanatra megszédült, ahogy a tárcsa- és kapcsolóerdőre nézett. Vagy lehet, hogy inkább az éhség volt az oka? Gyorsan vett egy mély lélegzetet.

És aztán következett a szabad vers.

Jobbról fent a harmadik zöld, mormolta Noémi, s csodák csodája, az említett helyen tényleg egy kis zöld gomb szerénykedett. Noémi felbuzdult a sikerélményen, és óvatosan forgatni kezdte balra. Egy kattánás, két kattánás...

Hopp! Valami villant, halk zümmögés hallatszott. Noémi megriadt.

Hát erről nem volt szó... hogy ez itt búgni, meg zúgni fog!

Annyira megrémült a gép kitartó zümmögésétől, hogy majdnem elfelejtette, hogyan is folytatódik a vers.

Nem gondolok rá, akkor majd eszembe jut – gondolta kínlódva, de csakis a versre tudott gondolni, hogy két kattánásig balra... és aztán... mi a fene van aztán... két kattánás, igen, és aztán...

A francba!

Noémi majdnem odaszaladt Vincéhez, hogy mi a következő sor, de aztán eszébe jutott, hogy dallam is van. Elkezdte énekelni az elejéről. A dallam majd hozza magával a szöveget – gondolta.

És tényleg!

Hát hogyhogy nem jutott ez eszébe?! Persze hogy az jön, hogy alulról a második sornak a közepén a tárcsát 100-asra tekerni... Hol az a nyamvadt tárcsa?!

Megvan!

Oké... Ott vannak rajta a számok, ez nem lesz olyan nehéz... csak óvatosan, finoman 100-ig... Ez az!

Most meg halkán sípolt egyet a fenevad...

Csak Lavina meg ne hallja!

Oké, abbahagyta a sípolást... újra dúdolni, előlről...

Noémi dúdolt. Ha kicsit meresztette volna a szemét, látta volna, hogy Vince nagyban integet a szőnyegen. Végül is nem volt semmi lényeges

mondandója, csak azt akarta kérdezni, hogy mi van már, mitől ilyen lajhár lassú Noémi... De talán jobb is, hogy nem kérdezte meg.

A koncentrációhoz ugyanis nyugalom kell.

A kék kart a bal oldalon ütközésig húzni... Ú, de nehezen megy! Talán beragadt? Nem, csak izomból kell!

Utána a monitoron mindent ellenőrizni.

Noémi úgy döntött, hogy ezt a lépést kihagyja. Mi a csudát ellenőrizzen a monitoron? A betűket, a számokat, az angol nyelvű feliratokat, vagy az itt-ott felvillanó kis ikonokat? Tőle aztán bármelyik jelenthet bármit, neki egyik sem mond semmit!

Jó, az ellenőrzés megvolt, gondolta. Haladjunk!

Aha... most jön a sárga gombos rész... Attól félt a legjobban. Hirtelen kell elengedni, ha negyvenet mutat... talán bizony ez valami ügyességi feladat?

A sárga gomb a tábla közepe táján olyan figyelmeztetően villogott, hogy Noémi gyorsan rátenyelt, és közben a képernyőre meredt... Valaminek valahol negyvenet kell majd mutatnia.

Akkor észrevett egy folyamatosan csökkenő számsort a képernyő alján... nem is olyan bonyolult! Olyan lassan számol, hogy negyvennél lazán el tudja majd engedni a gombot. Csak addig be ne görcsöljön a keze... még csak 69-nél jár az a hülye számsor!

De aztán negyvennél nem volt semmi gond, Noémi elengedte a gombot, és a dúdolás folytatódott.

Aztán megint jött a monitorellenőrzős rész. Vincének igazán nem kellett volna fáradnia ezekkel a verssorokkal... Édes mindegy, mit mutat a monitor... pedig mutat az aztán mindenfélét. És mint-ha a gép is hangosabban zümmögne most.

Hú, lassan vége a dalnak! Noémi megnyomta a ready-t, aztán az oké-nál tétovázott egy kicsit. Elvileg, ha mindent jól csinált, egy-két másodperc múlva ott áll majd előtte Vince... de vajon tényleg így lesz?

Oké! Lesz, ami lesz, megnyomta, a gép meg felzümmögött, aztán jött az erős villanás. Noémi behunyta a szemét, és azt ismételte, hogy légsz, légsz...

– Helló – mondta akkor valaki halkán. Noémi ki-nyitotta a szemét.

Vince volt az. Életnagyságban!

– Aztaaa – mondta Noémi, és egy pillanatra megint eltöltötte a hatalom különleges érzése. – Megcsináltam! – suttogetta.

– Működött a vers – vágta rá gyorsan Vince, mert feltűnt neki, hogy őt nem dicséri senki. – Jól volt megírva...

Mielőtt vitára került volna sor, Noémi észbe kapott.

– Te jó ég! Vince! Nem beszéltük meg, hogyan tovább. Rohanjunk vissza a zongora mögé?

– Szerintem ne! – suttogetta Vince. – A gép közelében kell maradnunk, hogy meglepetésszerűen

tudjuk használni. Nem biztos, hogy lesz alkalmunk visszajönni...

Noémi belátta, hogy igaza van.

Aztán váratlanul felgyorsultak az események, mert jellegzetes fémes zörejek hangzottak a művelődési ház bejárata felől, majd Lavina túsarkai csatogtak végig a folyosón.

– Végre! – kiabálta. – Azt hittem, már sosem értek ide!

– Féltél nagyon, ugye? – Gubó gúnyos hangja harsant.

Vince és Noémi már a terítő alatt hallgatóztak, az állvány fémlábai között kuporogva. Elég szűk volt a hely, és nem sok levegő jutott be a sűrű szövésű anyag alá. Vince máris izzadt.

– Mikor lépünk akcióba? – kérdezte.

– Akkor kéne, mikor mindhárman egy kupacban vannak – vélte Noémi. – Gáz lenne, ha az egyikük megmaradna eredeti méretben.

– Igen – látta be Vince. – De kicsi az esély, hogy pont egy kupacban lesznek mindhárman. Meg sajna nem is látjuk őket.

– Ezen könnyen segíthetünk – szólta Noémi, az ész.

Kivette a hajából az egyik hajcsatját, majd gondos munkával egy apró lyukat kezdett vele tágítani az anyag szövött szálai között. Nem vallotta be, de ezerszer jobban érezte magát, mióta Vince életnagyságban ott volt mellette.

Amikor elkészült, átadta az ügyes kis eszközt Vincének, aki szintén elkészítette a maga leskelődő nyílását. Belátták a terem közepét, az ajtót, sőt részben még a hógömböt is.

Ám az elkövetkezőkben, bármily felkészültek voltak is, nem kedvezett nekik a szerencse. Óriási jövés-menés kezdődött, de valahogy mindig volt valaki, aki kint maradt a folyosón, elment a konyhába, a vécére vagy épp a terem túlsó végében járt. Nem beszélve Nemesztről, aki valahol a portásfülkében lábadozott. Ami részben szerencse is volt, mert a nagyteremben könnyen kiszagolhatta volna őket.

– A francba – bosszankodott a végtelen hosszú és feszült várakozás miatt Vince.

Közben John megint belépett a terembe, és egy rakás csákányt meg ásót szórt le a földre.

– Ezeket kell lekicsinyíteni – szólta oda Gubónak. – Ha a kölykök tényleg komolyabb mennyiséget tártak, szükségük lesz némi bányász felszerelésre! Gubó röhögött.

– Zsákot is adjunk hozzá, főnök! Különben mibe gyűjtik neked a cuccot?

– Mondasz valamit, Gubó! Kimegyek a kocsizhoz zsákokért, de előbb megnézem, mit csinálnak a kis fajankók!

John kinyitotta az üveglakot, és beordított.

– Hol a búsban vagytok? – Hátrafordult, és Lavinának magyarázott. – Mintha égne ott valami hal-

vány fény, de pont takarásban van... Mit csinálnak ezek?!

Ahogy meghallotta az égi dörgedelmet, a Receptió, aki már egészen vígan volt a társaságunkban, tágra nyílt szemmel, rémülten meredt ránk.

– A Hang! – lehelte, és bebújt a sziklaüregébe, egy nagyobb kő mögé.

Épp a baglyok órájának vége felé jártunk. Helga már felkészülten várta az ellenőrzést, és a keze ügyébe készítette a megafont, nehogy Gekkó érezze feladatának a Johnnal való tárgyalást. Annak sosincs jó vége.

– Itt vagyunk, John! Találtunk egy barlangot, de nehézkes a bejutás...

– Oldjátok meg! – kiabált türelmetlenül John. – Öten vagytok, hát senkinek nincs egy csöpp esze sem közületek?

– Be fogunk jutni – mondta Helga higgadtan. (Szó se róla, ő aztán tud uralkodni magán.) – Pár perc, és sikerül. És odabent van jócskán abból, amit maga keres...

Ez egy kicsit lehűtötte Meredeket.

– Oké, csak rajta, drágáim! Hamarosan érkezik egy kis szállítmány... Zsákok, csákányok! Aztán szorgalmasan töltsétek ám az időt! Ha ügyesek vagytok, reggel kiszedlek titeket onnan!

– Egy szavát sem hiszem... – morogta Gekkó.

– Majd valami madzagon belógatom a felszerelést – közölte John. (Talán azt hitte, hogy valami újat talált ki?) – Csak át kell még méretezni... hehe... mostani állapotában kicsit nehezen emelnétek meg!

Vince és Noémi holtsapadtan néztek egymásra a terítő alatt.

A hegy gyomrában

Amikor John bekiabált a gömbbe, fogalmunk sem volt, hogy éppen mi zajlik odakint. De azt azért biztatónak éreztük, hogy Meredek egyetlen szót sem ejtett Noémiről és Vincéről. Ezek szerint sikeresen bujkálnak tovább – gondoltuk.

Vajon sikerült Vincét visszanyagytani? Tudta tanulmányozni a gép működését? Ilyesféle feszítő kérdések jártak a fejünkben, ahogy John sürgetése után összeverődtünk a Recepció barlangjában a nagy sziklakapu előtt.

Rozika áthajolt a fedezékül szolgáló kőtömbön, az ott bujkáló Recepcióshoz intézve szavait.

– Mihály, akkor mi most bemegyünk oda!

– Menjenek, mit bánom én! – jött a fojtott válasz.

– De Mihály! – Rozika rosszallóan csóválta a fejét. – Csak maga tudja, hogy nyílik a kapu! Teljesítse a munkaköri kötelességét!

– Maguk nem hallották a Hangot? Én ki nem jövök innen, amíg az egek ily gonosz hangzattoktól zengenek!

– Jó, akkor legalább mondja meg, hogy mit csináljunk!

– Nem olyan bonyolult... – Nagy meglepetésünkre hamarosan kiemelkedett a kősziklája mögül, és kelletlen arccal a kapuhoz lépett. – A kiskölyök tegye be ide a követ... ebbe a nyílásba.

Már nyújtottam is felé az akaritot, de ő a fejét rázta.

– Annak kell kinyitnia a kaput, aki megszerezte a kulcsot.

Úgyhogy elhelyeztem a követ egy bonyolultnak tűnő nyitószerszemet ovális üregében a falon. Az üreg mellett egy vaskos, fából készült hajtókart láttam. A Recepcióra néztem, aki egy szót sem szólt, csak mogorván a hajtókarra bökött.

Teljes testsúlyommal rá kellett csimpaszkodnom a rúdra, hogy egyáltalán meg bírjam mozdítani. Helga mellém lépett.

– Segíthetünk neki? – nézett tétován a Recepciósra.

– Ne segíts! – dörrent rá az öreg. – Ha megmászta a hegyet, akkor talán ki bír nyitni egy ajtót is!

Szégyen ide vagy oda, de alig bírtam kinyitni. Végül, rövid, de izzasztó erőlködés után fülsértő csikorgás hallatszott, és megmoccant a sziklakapu. LélegzetviSSzafojtva figyeltük, ahogy eleinte dökögve, majd egyre könnyebben siklik be a hatalmas kőtömb a falba, bepillantást engedve valami nagy, homályos, de finom csillámoktól derengő mélységbe.

Előrébb léptünk.

És akkor megpillantottuk a hegy gyomrát, ami nem volt más, mint egy óriási üreg, egy hegy magasságú barlang, amelynek a belső falát, minden négyzetcentiméterét a csillogó, önmagától is fénylő akarit borította!

A döbbenettől elakadt a szavunk. A Panthera nem volt más, mint egy gigantikus méretű akarit! Egy irdatlan méretű, csodálatos kristály.

Hirtelen az jutott eszembe, hogy ha meghámoznánk a hegyet, ha leszednénk róla az erdőket, sziklákat, kavicssal, hóval és földdel borított rétegeket, akkor ott állna előttünk a világ leghatalmasabb drágaköve, egy olyan kincs, ami semmilyen páncélszekrényébe vagy vitrinbe nem férne bele.

– Na, hogy tetszik? – A Recepciós szólalt meg először.

Persze, mert ő már látta.

– Mihály, hogy maga milyen kincset őrizget itt! – hápogott Rozika.

– Nézzétek! – Gekko egy szűk függőfolyosóra mutatott, mely a lábunk alatt húzódó mélységbe vezetett lefelé, a másik irányban meg felfelé, spirál alakban. Mint a régi bérházak gangjai, úgy kanyargott végig a tákolt deszkából készült, néhol hiányos korláttal felszerelt csigalépcső a hegy belső fala mentén.

Bár kissé ingatagnak tűnt a palló, csak úgy találmra, libasorban elindultunk a fal mellett lefelé. Kezünk minden pillanatban csillogó akaritba ütközött, és ha a vállunk nekinyomódott a falnak, szivárványszínű törmeléket söpörtünk le. Az élen haladó Gekko egyszer csak felnyúlt a feje fölé, és letört egy éles, kiálló kődarabot. Tenyérszerű akarit lapult a markában, olyan gyönyörű, amelyet semmilyen ásványkiállításon nem lehet találni.

Helga rosszállóan nézett Gekkóra, de aztán megdöngölte magát, és nem szólt semmit. Virág előttem lépdelt, és álmélgodva forgatta a fejét.

– Na, értitek már? – vihogott a sor végén a Recepciós. – Ezt úgysem tudjátok magatokkal vinni!

– De bányászni azért lehet belőle – mélgzott Gekko.

Már nem lépkedtünk tovább lefelé. Éppen eleget láttunk. A korlát egy biztonságosabb részénél megálltunk, és tanácskozást tartottunk.

– Mit csináljunk? – kérdezte Helga.

– Nem tudunk mit csinálni – mondtam. – Beküldi a csá... csákányokat, mi meg gyü... gyűjtjük neki a követ.

– És ha azt mondanánk, hogy nincs idebent semmi? – vetette föl Gekko.

– Akkor tovább hajszolna minket a hegyen – vágta rá Helga. – Akkor már jobb, ha azt hiszi, hogy teljesítjük a parancsait... És hátha közben Vincéék kitárolnak valamit odakint.

– Felőlem – vont vállat Gekko.

– Akkor menjünk, mondjunk el neki! – Helga már rohant is felfelé a körfolyosón a barlang bejáratához.

Nekünk, többieknek valahogy nem akarózott sietni. Az önmagától is halványan világító, szivárványszínű kristályerdő nagyon marasztaló volt. Rozika, Virág meg én a korlátra dőlve bámészkodtunk, fel a kristálykupola magasába, lefelé a szédítően csillogó mélybe. Gekko a falat tapogatta, nem talál-e még könnyen letörhető darabokat.

A Recepciós szigorúan ráförmedt.

– Kértél engedélyt a hegytől, kölyök?!

– Ugyan mire? – Gekko azért visszahúzta a kezét.

– Hát hogy elvedd a kincseit!

– Magától adta – mutatta Gekko a még mindig teyerében lapuló csendkavicsot. – Szinte a kezembe ugrott ez a darab!

– Nem jó ezzel tréfálni, fiam – emelte föl ujját a Recepciós. – Pórus járhat, ha nem tiszteled a követ.

– Tisztelem én – viccelt Gekko. – De még mennyre tisztelem!

Közben Helga kiért a párkányra. Keresett egy olyan helyet, ahonnan látható volt az üvegablak, és a megafonba kiabált.

– Joóohn!

John már valószínűleg türelmetlenül várta, hogy milyen hírekkel szolgálunk, mert azonnal válaszolt.

– Itt vagyok! Na, mi van?

– John, rengeteg odabent a kavics... Sőt, az az igazság, hogy az egész hegy akaritból van! Még függőfolyosók is húzódnak a fal mentén, hogy könnyebb legyen a bányászás...

– Mi...!? Hogy az egész...! – Meredeknek elakadt a lélegzete.

– Igen – folytatta Helga. Az jutott eszébe, hogy ha egy időre sikerül lekötnie John, talán ad valami esélyt Noémiéknek. – Akkor mit vár most tőlünk?

– Hogyhogy mit!? Bányásszatok, törpécské! – John érdes hangon röhögött. Mögötte Lavina sivított.

– Hallod ezt, Gubó? Az egész hegy tele van a kis drágakövel! Jaj, hogy mi milyen iszonyú gazdagok leszünk!

Vince és Noémi az állvány alatt kuporogva hallgatták a lelkendezést. Egyelőre nem tudták, hogy az új fejlemények segítik-e a tervüket. Az mindenesetre

várható volt, hogy John hamarosan zsákokat és csá-
kányokat akar majd lekicsinyíteni.

John közben összeszedte a gondolatait.

– Hajnalig kitermeltek nekem annyi zsákkal,
amennyivel csak bírtok! Érted?

– Igen – jött Helga válasza.

– Majd beeresztek valami madzagot. Arra felkő-
tözve külditek fel nekem a zsákokat!

– Jó.

– Holnap visszaszállítom a hegyet a helyére és
visszaállítom az eredeti méretére. – Elgondolkodott.

– Hú, még a sajtót is értesítenem kell! A napló meg-
van? Útvonal, dokumentáció, fényképek?

– Igen – mondta Helga vonakodva. – Minden
megvan.

– Csodás! Azt is küldjétek majd fel a zsákokkal.

– És... és velünk mi lesz?

– Jaj, picinyem, már mondtam! Ha minden fontos
dolog nálam van, a zsákok és a napló is, és ha jók
lesztek, és még jó kedvem is van, sőt, ha Lavíniának
is jókedve van, akkor van rá esély, hogy titeket is ki-
szedlek onnan! Ez így megfelel nektek?

– Megígérte! – mondta remegő hangon Helga. – Azt
tesszük, amit kért. Megtaláltuk a kincset, de csak ak-
kor fogunk bányászni magának, ha a... a szavát adja...

– A szavamat? Hahaha! – röhögött John. – Hát
a szavamat éppen adhatom, hétfejű sárkányka,

bármennyi szót adhatok nektek, az nekem nem ke-
rül semmibe! Hahaha!

– Hihíhi – jött az aláfestés a háttérből, Lavina jó-
vóltából. – John, ez nagyon vicces!

– Oké – John hirtelen elkomolyodott. – Tehát,
csak hogy értsük egymást! Csakis akkor van esélye-
tek kijönni onnan, ha nagyon-nagyon szorgalma-
san bányásztok. Minimum húsz zsák legyen meg
hajnalig! Ha nincs meg a mennyiség, akkor majd
leraklak titeket egy útszéli hangyabolyban. Épp oda
valók vagytok! Úgyhogy munkára!

Helga keze ökölbe szorult, de nem szólt semmit.
Visszajött hozzánk a barlangba.

– Na, mi volt? – kérdeztük.

– Ha Noémiék nem találnak ki sürgősen valamit,
nekünk annyi – mondta egyszerűen.

Az alkalmas pillanat

– Na, akkor hajrá! – csapta össze a kezét John diadalmasan. – Kimegyek a zsákokért, addig ti készítsétek elő a gépet!

Noémi és Vince sápadtan meredtek egymásra a terítő alatt. Most például éppen alkalmas lett volna a pillanat, mert a három bűntárs egy csoportban ácsorgott a terem közepén. De a pillanat gyorsan elmúlt, és John már a folyosón lépkedett, mielőtt Vince a bénultságából egyáltalán felocsúdott volna.

Noémi lehelet halkán súgta:

– Vince, szerintem kicsinyítsük le ezt a kettőt, aztán majd külön Johnt is.

– Én is pont erre gondoltam – Vince orrcimpái úgy remegtek, mint egy vadászkutyáé. – Te lehúzod a kendőt és beállítod a fókuszot, és meg elindítom a műveletet. Szerencsére a legtöbb beállítást már megcsináltad az előbb.

– Szólj, ha kezdjük!

– Jó, de várjunk még!

Lavina túl sokat mozgott. Fel-alá sétált, és közben egyfolytában beszélt.

– Tudod, Gubó, most, hogy gazdagok leszünk, már nem is utállak annyira. – Benézett a gömbbe. – Jaj, vajon mikor küldik majd ki az első zsákokskát? Látni akarom!

Gubó elmélyülten rágódott egy szikkadt zsömlén.

– Király lesz... – csámcsogta.

– Csak ne lenne mindig az az érzésem, hogy valaki figyel! – Lavina hirtelen megborzongott. – Frászt kapok ettől az épülettől! Hangokat hallok meg lépéseket! Meg sokszor olyan, mintha valaki titokban lesne rám... Most is!

– Hülyeség – szögezte le Gubó, és a csaphoz lépett, hogy leöblítse a hajnali lakomát. – Kezdesz becsavarodni. A stressztől van.

– Pont a te okoskodásra van szükségem! – förmedt rá Lavina, és a jól megszokott ellenszenv máris visszaállt közöttük.

Vince le sem vette a szemét a terítő nyílásáról.

Most nem jó... Gubó még a csapnál áll. Lavina meg a gömb körül sertepertél... Na, most visszajön... Mindjárt idejönnek a géphez...

– John azt mondta, állítsuk be – dörmögte Gubó, de nem moccant.

– Úgy értette, hogy állítsam be – replikázott Lavina. – Pontosán tudja, hogy te be sem tudod kapcsolni!

Na, most mindketten nagyjából középen vannak. Nem túl messze egymástól. Nincs mire várni. Noémi

idegesen Vincére sandított. Miért nem mondja már...
Miért nem mondja?!

– Most! – kiabálta Vince, és mindketten felpatantak.

Noémi a rongyot húzta le egy íves mozdulattal a gépről, Vince pedig villámsebesen matatott a kapcsolótáblán.

Lavina és Gubó egy pillanatra kővé dermedtek a meglepetéstől. Tátott szájjal álltak, és nyikkanni sem bírtak, csak bámulták Vincét meg Noémit. Ez az egy-két másodpercnyi bénultság épp elég volt Vincének. Rátenyerelt az oké gombra, miközben Noémi ügyesen fókuszált.

Aztán egy villanás, kápráztató fényesség... és utána csak az üres szőnyeg.

– Kapd el őket! – kiabálta Vince.

Térdre rogytak, és szemüket meresztve próbálták megtalálni a két jómadarat.

– Ott vannak! – mutatott egy pontra Vince a padlón.

– Jaj, nem gondoltuk ki, hova tegyük őket! – idegeskedett Noémi.

– Szerezz gyorsan valamit, addig vigyázok rájuk! – vigyorgott Vince.

Míg Noémi körbejárt a teremben alkalmas csapda után kutatva, Vince azzal szórakozott, hogy a tenyeréből kupolát formált Lavináék fölé. A két apróság

esét vesztve küzdött. Rúgták, ütötték Vince ujjait, cérnahangon ordibáltak, de ő csak nevetett rajtuk. Nem volt több az egész, mint egy kis csiklandozás. Vagy még annyi sem.

– Siess! – figyelmeztette Vince Noémit. – Mindjárt jön a főnök!

– Megvan! – halászta elő az egyik függöny alól Noémi Nemerest rozzant műanyag kávéspoharát. – Ez jó lesz! Már egyszer bizonyított.

A földre rakta a poharat, oldalára billentette, és nézte, hogyan tereli be Vince Gubóékat a pohárba. Aztán az ablakpárkányra helyezte a csapdát.

– Most jön a gömb! – mondta, és a zsebében kezdett matatni.

– Lesz erre időnk? – bizonytalankodott Vince. – Ki tudja, mi folyik odabent.

– Nézd! – Noémi kicsit félrehúzta az egyik nagy ablakot takaró függönyt. – John ott a parkolóban, azzal a teherautóval próbál ide manőverezni, az egyik nagy ablakhoz... Ha még pár percig el van foglalva, akkor akár sikerülhet is!

– De hogyan? – Vincének túl gyors volt a tempó.

– Nyugi – felelte Noémi, és egy barna fonalkígyót húzott ki a zsebéből. – Csak kell még egy nehezék!

Vince gyorsan kapcsolt. A gömbhöz rohant, felkapaszkodott az aljzatra, kinyitotta a kis ablakot, és beordított.

– Most van a mentés! Sorakozó, mindenki!

Mi épp a Recepciós barlangjában tartottunk haditanácsot. Igaz, a jövő olyannyira bizonytalannak tűnt, hogy nem sok értelme volt különféle terveket kovacsolni. Jobbára csak találgattunk, hogy mi következik. A kilátások nem voltak éppen derűsek. És mi sem.

A mennydörgő hang mindenkit váratlanul ért. A Recepciós hatalmas tigrisugrással a bűvőhelyénél termett.

– A Hang! – visította. – Egyre gyakrabban szól! Rossz ómen! – Bebújt a szikla mögé.

Mi tétován meredtünk egymásra. Csak Gekko patant föl, és mint akit sakálok üldöznek, úgy rohant ki a teraszra. A párkány széléig futott, ahonnan jól látszott a kis ablak. Útközben felkapta a megafont.

– Vince, te vagy?!

– Én hát!

Gekko szinte sírva kiáltott oda nekünk.

– Vince újra nagy! És kiszednek minket! Gyertek!

Hatalmas felfordulás kezdődött. Mindenki felpatant, a lányok ujjongtak, és kitódultunk a teraszra. Csak Rozika állt tétován a barlang közepén.

– Mihály, mennünk kell – mondta a bűvőhely felé fordulva.

Mihály kidugta a fejét.

– Mi vaaan?

– Most... – Rozika tétovázott. – Most felhúznak minket innen. Kötélen. Az egék felé utazunk, tudja, nehéz lenne ezt most elmagyarázni...

Aztán Rozika utánunk sietett a teraszra, és kisvártatva megjelent a Recepciós is. Csóválta a fejét, dohogott, morgott.

– Mit néznek maguk annyira odafönt? Talán bizony a Hanggal cimborálnak?

Közben Noémi a mindentudó hajcsatjából nehezéket készített a mindentudó barna fonalra. És már ereszkedett is a mentőkötél a gömb belsejébe. Megigézve bámultuk a két óriási foltot, ahol Noémi és Vince arcát sejtettük.

– Jaj, a naplóm! – jutott eszembe hirtelen, és gyorsan berohantam a sátramba. A többiek is hol fölfelé néztek, hol meg a sátrakba kukkantottak be, hogy minden nélkülözhetetlen dolgot magukkal vihesenek. Gekko megtapogatta a zsebét, láttam. Ott lapult az akarit, amit nemrég tört le a barlangban.

– Lengetem! – kiabálta Noémi, talán kicsit túl hangosan. Biztos az izgalom miatt.

– Nem lesz ennek jó vége! – kiabálta a Recepciós kezeit az ég felé emelve, mint egy világvégét meghirdető vészmadár. – Rozália, kérem, maga ne vegyen ebben részt!

Rozika, most először, mióta csak ismertem, nagyon szerencsétlen és tehetetlen arcot vágott.

– Mit tehetnék, Mihály? Az ott a mi világunk.

– Miféle világ lehet az?! – mennydörögte a Recepciós. – Hát nézzen szét itten, Rozália! Nem sokkal békebb?! Nyugodtabb!? És még nem is látta a Völgyet!

Rozika most már a kezét tördelte.

– Kaptátok el! – kiabálta közben Gekko, és mi egy emberként kapaszkodtunk a hajcsatból készült nehezékbe.

– És most mászás! – vezényelt Helga.

– Nem bánám, ha egyszerre jönnétek ki! – mondta Vince a fejünk felett. – Kevés az idő, mindjárt itt lesz John!

Úgyhogy próbáltunk okosan elhelyezkedni a madzag és a műanyag csat által képzett szállítóeszközön.

– Tessék jönni! – nyújtotta a kezét Virág Rozi néni felé. Már csak Gekko tartotta a kötelet, és a karja remegett az iszonyú erőfeszítéstől.

– Rozália, kérem... – mondta a Recepció.

– Menjete, drágáim! – kiáltotta Rozika néni.

– Na de...

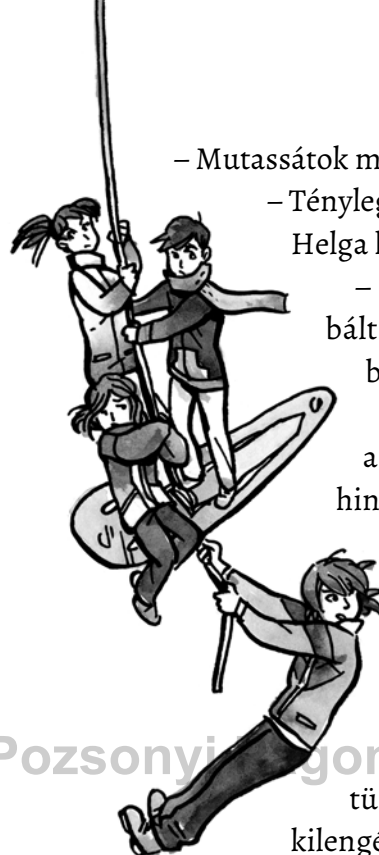
– Menjete, csak, gyerekek! Aztán ügyesen ám! Velem minden rendben lesz! – kiabálta könnyes szemmel.

Gekko pedig, utolsó erejét összeszedve felugrott a kötélre, mire az óriási ívben belendült az erdősáv fölé.

– Huhuhú! – kiabáltuk, liftező gyomorral.

– Tudom ám, milyen ez! – integetett Rozika. – De meg lehet szokni!

– Huhuhú! – kiabáltuk torkunk szakadtából, visszafelé hintázva. Most megint a Recepció párkánya felett repültünk.

– Mutassátok meg annak a gazembernek!

– Tényleg itt tetszik maradni? – kiáltott le Helga hitetlenkedve.

– Remélem, jó döntés lesz! – kiabált vissza Rozika. – Az én koromban...

A Recepció s szemé elé ernyőzte a kezét, és minket nézett a fonalhintán.

– Az egek váratlan meglepetéseket rejtenek. Jöhet rossz is, jó is... – Foghíjas mosolyt villantott. – Nem fogja megbánni a döntését, Rozália!

Mi meg közben végigrepültünk néhány újabb ívet, és a kötél kilengése egyre csökkent.

– Ha megállt, kihúzlak titeket – szólt le Noémi.

– Közben mondjátok már, mi van?! – kiabálta Helga a megafonba.

– Lavinát meg egy másikat lekicsinyítettünk – haddarta Vince. – John még mindig nagy. Most kint van a teherautóban, de pár perc, és bejön. Ha van időnk, titeket is visszaméretezlek. Ha nincs, akkor először vele kell foglalkoznom.

– Ügyes vagy, Vince! – kiabálta Helga, aki szinte semmilyen helyzetben nem feledkezett meg a kötelességéről.

A kötél közben megközelítette a kis ablakot. Rozika és a Recepció apró ponttá zsugorodtak odalent. Úgy rémlett, integetnek nekünk.

Vajon mi lesz velük? – gondoltam riadtan. A soruk összefonódott a hegyével... és ki tudja, mit tervez John!

Aztán hamarosan a padlószőnyegen landoltunk. Míg lekászálódtunk a fonalról, Noémi utasításokat osztott.

– Maradjatok egy kupacban! Senki ne kóboroljon el, hogy egyetlen beállítással meg tudjuk csinálni!

Vince máris a gépet nyomkodta, mi meg ott álltunk, szépen, fegyelmezetten egy kupacban, amikor kinyílt az ajtó.

Csak egy kis kirándulás

– Vince! – visította Noémi, amikor megpillantotta John az ajtónyílásban.

Ám Vince túlságosan lassan reagált. Annyira elmélyült a kapcsolótábla rejtelseiben, hogy mire felnézett, és észrevette John döbrent fejét az ajtóban, az már át is látta a helyzetet.

Épp csak egy pillanaton múltott. Vince villámgyorsan eltekert néhány gombot, ám John ugyanabban a pillanatban hátralepett, és berántotta az ajtót. Fény villant, de későn. Hallottuk, ahogy a súlyos léptek gyorsan távolodnak a folyosón.

Nem sikerült!

Nekünk, négyünknek a padlón azonban éppen elég volt John hatalmas alakjának látványa ahhoz, hogy menekülőre fogjuk. Bár addig Noémi utasítása szerint fegyelmezetten ácsorogtunk egy kupacban, az ellenség látványa így, a hógömb védelmező üvegfa nélkül ösztönös menekülésre készítetett minket.

Mit is tagadjam, Gekkó, Virág, Helga meg én fejvesztve rohantunk a szélrózsa minden irányába. Később kiderült, hogy ez súlyos hiba volt, akkor

azonban csakis ez tűnt jó ötletnek. Szóval, futott, ki merre látott, széklábak védelmébe, a fal tövébe, vagy a hógömb alapzatához. Olyan helyek után kutatunk, amelyek védelmet nyújthatnak a véletlenül, vagy szándékosan ránk taposó hatalmas cipők ellen.

De egyelőre az ajtó nem nyílt ki újra. Noémi pedig kétségbeesve kiabált.

– Vissza fog jönni! Vince, tartsd az ajtón a fókuszot!

– Több esélyünk van, ha mindenkit gyorsan felnagyítunk – felelte Vince. – Szedd össze őket, én meg figyelem az ajtót!

Úgyhogy értékes percek teltek el azzal, hogy Noémi négykézláb mászkált, és megpróbált minket óvatosan egy kupacba terelni. Először Helgát találta meg, aztán Gekkt.

– Hol vagytok már?! – meresztette a szemét. – Kiabáljatok legalább!

Úgyhogy kiabáltunk, miközben azon izgultunk, hogy ránk ne térdeljen a nagy keresésben. Szinte négyzetcentiméterenként vizsgálta végig a szőnyeget, miközben Virág meg én két különböző irányból futottunk feléje integetve, ordítózva. De Noémi nem vett észre minket. Hatalmas tenyerével lassan, óvatosan simította végig a szőnyeget.

– Hol vagytok már? – mormolta bosszúsan.

És akkor történt.

Először csak a hatalmas csörömpölést hallottuk, aztán már záporoztak is mindenfelé az üveg-

szilánkok. A következő pillanatban Vince fájdalmas hörgése hallatszott.

Aztán túl sok minden történt egyszerre.

– Bejött! – ordította szilánkesőben Vince, a terem közepe felé gurulva.

John nem az ajtót használta, hanem betörte a Vince mögötti hatalmas üveglakot, és egyenesen rávetette magát, úgy, hogy Vince az ütközéstől messzire repült. Közben véletlenül ráhasalt néhány gombra is, így a gép engedelmesen villant egyet.

John is, Vince is ordított, Noémi sikított. Futó lábak zaja, üvegropogás.

Én, még mindig apró hangyaként, a hógömb tövében rémelve figyeltem, hogy mi zajlik körülöttem. Az átméretező az előbbi villanás során éppen Helgára és Virágra fókuszált, így ők immár teljes életnagyságban kapkodták a fejüket a terem közepén.

És tényleg, mindenki egyszerre kiabált!

– Na, majd adok én nektek, kis hülyék! – bömbölte John az átméretező mögötti stratégiai ponton. – Ki lesz az első?! Talán a bújócskázó kislány? Nesze!

Ide-oda forgatta a fókuszot, és kiszáratva, azon a helyen, ahol az előbb még Noémi állt, már nem volt senki. Illetve, nem lehetett látni.

Leírhatatlan volt a káosz! Mindenütt üvegcserep és felborított székek hevertek. Vince, Virág és Helga folyamatosan cikáztak körbe a teremben, nehogy

őket is elkapja John az átméretezővel. Hol itt, hol ott bukkantak fel a gömb vagy valamelyik felborított szék mögül. Gekko egyelőre nem került elő, és most már félt volt, hogy Noémi sincs biztonságban a rohanó lábaktól.

– Most! – kiáltotta egyszer csak Helga, és Virággal két irányból John karjába csimpaszkodtak. Az meg, mint egy felbőszült gorilla, nagyot ordított, és rázni kezdte magát, amitől Helgáék ide-oda himbálóztak a vállán.

– Jövök már! – ordította Vince, de nem Johnra támadt, hanem az átméretezőt húzta maga elé.

– Hol vagytok? – üvöltötte. – Hol vagytok már?!

Aztán találmány minden lehetséges irányban pásztázni és villantgatni kezdett a géppel.

John pedig tovább üvöltött. Valahogy lerázta Virágot a válláról, aki visítva gurult a fal felé.

– Tarts ki, Helga! – kiabált Vince, és megint végiglőtt a padlón egy fényoszlopot.

– Na, végre! – szólt akkor egy dühös hang, és valahol a terem közepe táján egy normál méretű Gekko ugrott fel a földről. Egyenesen John felé rohant.

John erre Gekko felé lökte a még mindig a karjába csimpaszkodó Helgát. Az ütközés elkerülhetetlen volt, és mindketten a földre zuhantak. John ezt kihasználva, egyenesen Vincéhez rohant, odébb taszítva őt az átméretezőtől.

Gyors, rutinos mozdulatokkal matatott a táblán. Vince menekült.

Mégpedig pont arra menekült, ahol én is álltam.

John sebesen tekerte a gombokat, célzott, és a fény felvillant. Vince az utolsó pillanatban beugrott egy függöny mögé. Engem azonban elért a sugár, és legnagyobb döbbenetemre növesnek indultam.

Csak aztán meg is álltam, valahol a kerti törpe méret környékén. Tényleg.

John valamit rosszul tekert a gépen. A célja nyilván az volt, hogy mindenkit mákszemnyire zsugorítson, de a nagy kapkodásban valószínűleg elrontotta a méretezést. Hát, egy fokkal javult a helyzetem, de kerti törpe nagyságban sem túl biztonságos még a világ.

És a küzdelem folyt tovább.

A nagy kiabálásban és felfordulásban rohanni kezdtem arra, amerre Gekkoékat sejtettem, hátha segíthetek valamit. Ők Helgával újult erővel épp támadást intéztek John ellen. Ám Meredek most behúzódott az állvánnyal néhány szék mögé, és már felkészülten várta őket. A következő pillanatban újra villant a fény, és Helga meg Gekko szintén kerti törpe méretben szaladtak John felé a terem közepén.

John kezdte élvezni a helyzetet.

– Hahaha! – röhögött. – Így még cukibbak vagytok!

A ruhájuk nyakánál fogva felkapta két térdéig érő támadóját, és egy mozdulattal beejtette őket a mosdókagylóba.

– Páholyból nézhetitek, amíg a többieket is méretemre szabom! – mondta nekik.

Gekko, mint egy vicsorgó, gonosz kerti törpe, úgy rázta az öklét John felé.

Egy felborult szék takarásából figyeltem tovább az eseményeket. John körbevizslatott a teremben. Kezdte nyeregben érezni magát az átméretező mögött.

– Merre vagytok, báránykáim?

Akkor észrevette az egyik sarokban Virágot, aki négykézláb állt, és valamit épp felvett a földől. Csakis Noémi lehet az, gondoltam.

John közben lázasan számolt.

– Azt mondja, hogy... mennyi van még? Négy? De mennyi ebből a nagy?!

Ő sem volt teljesen biztos a dolgában.

– Te mit csinálsz ott a sarokban? – förmedt rá Virágra. – És hol van a dagi?! Az előbb még itt volt! Elbújt valahova?

Virág riadtan nézett Johnra. Nyitott tenyerét óvatos mozdulattal bezárta.

– Elég volt a mókából! – dörrent most John hangja. – Ha nem mondd meg, hol vannak Lavináék, akkor visszateszlek a gömbbe! Ugye lekicsinyítettétek őket?

– Igen – bólintott könnyes szemmel Virág. – De nem én voltam, ezért nem tudom, hol vannak...

– Akkor neked nem veszem semmi hasznodat! – kiáltott John, tekert egyet a gépen, és a következő pillanatban Virág és a tenyeréből kibucskázó Noémi két apró bogárként gurult szét a szőnyegen.

Miközben John Virággal társalgott, észrevettem, hogy Vince engem bámul az egyik függöny mögül. Tátott szájjal nézett rám, amit, gondolom, az eddig még nem látott, kerti törpe típusú méretezésnek köszönhettem. Aztán a kezével mutogatott valamit, a szája hangtalanul mozgott.

Nem voltam biztos benne, hogy értem, amit mond. De tudtam, hogy nem vesztegethetjük az időt. Kis csapatunk esélyei egyre csökkentek, hiszen már csak Vince maradt meg eredeti méretében. John játszva elintézett minket!

Vince azt próbálta a tudtomra adni, hogy indítsunk közös akciót John ellen. Intettem, hogy értem, bár így, néhány méter távolságból nem sikerült pontosan felfognom, mi is lesz a szerepem. De nem volt idő hosszas tervezésre. John már újra a gép mögött állt, és fürkészve nézett körül a teremben. Élvezte a vadászatot.

– Na, hol bujkálnak még rossz fiúk? – vihogott.

– Most! – kiabálta Vince, és teljes erőből belecsimpaszkodott a függönybe, amelynek takarásában

bujkált. Kész szerencse, hogy ilyen jó súlyban van, különben a függöny nem adta volna meg magát egykönnyen. De Vince súlyától azonnal leszakadt, és ő, a meglepetés erejét használva, a közelben álló John fejére borította a hatalmas, nehéz leplet. Én meg közben kiugrottam a felborult szék-fedezőem mögül, és teljes erővel nekirohantam John térdhajlatának. Épp hogy felértem.

John összeroskadt, mint egy kinyitható szék, Vince meg már húzta is magához az állványt. John még a földön fekvve is erősen tartotta az állvány egyik lábát, így kénytelen voltam felmászni a fejére, és egy kicsit ugrálni ott. Káromkodott, nagyokat csapott felém a kezével, de a függönnytől nem látott semmit. Egyszer-kétszer sajnos így is eltalált, de Vince végül szerencsésen megszerezte tőle a gépet.

Nyomkodta a gombokat, én meg fejvesztve menekültem a gömb mögé. Vajon mi következik most?

Hát, az következett, hogy a nagy zajra magához térő, morgó, nyálát csorgató Nemerest megjelent az ajtóban.

Már csak ő hiányzott!

Ugyanabban a pillanatban, amikor John ismét Vincére vetette magát, Vince pedig nyomkodta a gombokat, Nemerest felfedezett engem a gömb tövében.

– Vigyázz, Kismukk! – ordította Helga a mosdókagylóból, mintha valami különösen izgalmas bika-
viadalt nézne. Gekko már a mosdó peremén csüngött lefelé. Feltett szándéka volt lemászni, hogy részt vehessen a döntő ütközetben.

Nemereszt pedig megindult felém.

Vince megnyomta a gombot.

John oldalirányban Vincére ugrott.

Vakító fény.

Én meg futva megindultam a terem végébe, bár a hunyorgástól azt sem láttam, hova lépek.

Először úgy tűnt, hogy az utolsó, vakító villanás semmilyen széket, kutyát, vagy embert nem ért el. Egy hátravetett pillantással, futás közben felmértem, hogy Vince megint Johnnal birkózik, Nemeszt pedig valamiért megállt az ablakpárkány alatt, és keservesen vonyít. Éppen fölötte egy műanyag pohár állt a párkányon. Nemeszt többé nem tágított onnan.

És azt is láttam, hogy Gekko után most már Helga is kapaszkodik kifelé a mosdókagylóból. Vérbe-
li hegymászók, egy vacak mosdó csak nem fog ki rajtuk!

És akkor végre észrevettem.

Hogy mi olyan fura.

Hiszen nincs itt a hógömb!

Eltűnt a hegy...

Nem akartam hinni a szememnek. Tehát az előző villanás az üvegburát érte! És csak most látom, hogy van ott valami a padlón.

Csak nem...?

John közben újra megszerezte a gépet. Egy gyors villanás, és Vince hamarosan közlőrl is szemügyre vehette a jól ismert, bolyhos padlószőnyeget. Jobb dolga nem lévén, a végtelen szürke mezőkön Virág és Noémi keresésére indult.

Én meg a hógömb hült helyét néztem. Vagyis azt a valamit, ami lett belőle.

Épp csak egy pillanatig hezitáltam. Vagy talán még addig sem. Ott volt pár méterre tőlem a földön, és nem volt nagyobb, mint egy játék hógömb. Illetve, pontosan akkorra volt.

Odaszaladtam, felkaptam, és zsebre tettem. Alig fért bele.

Jó! Nem figyelt rám senki.

Kicsit igazgattam még, hogy lehetőleg vízszintesen álljon. Nehogy Rozikáék leessenek a Pantheráról.

Aztán búvóhely után akartam nézni, de a következő pillanatban a hatalmas John elém lépett, leguggolt és rám mosolygott. Mosolya egy hiénára emlékeztetett.

– Hát, mit csináljak most veletek? – kérdezte.

Mostanra John teljes biztonságban érezte magát. Három törpe, három hangya – tíz perc alatt elintézt mindenkit! Már csak a barátait hiányolta...

Egyedül én láttam, hogy pár méterrel a háta mögött a törpe Helga éppen bakot tart a törpe Gekknak, aki csendesen, óvatosan mászik felfelé az átméretező állványának egyik lábán.

– Nagyon rosszul viselkedtetek! – csóválta a fejét John. – Velem, a jótevőtökkel!

Érzetem, hogy mondanom kéne valamit, hogy eltereljem a figyelmét a háta mögött zajló eseményekről. Csak az a baj, hogy nem vagyok a szavak embere.

Meg még azon is izgultam, hogy John ne vegye észre, hogy eltűnt a gömb.

Szóval hallgattam.

– Először is, elmondod szépen, hova tettétek a barátaimat! – mondta halkán, de fenyegetően Merdek.

– Ne...nem tudom – kezdtem, ám Johnnak hirtelen feltűnt, hogy Nemerest milyen keservesen vonyít az ablak alatt.

– Aha, a régi trükk! – nézett a pohárra.

Feltápaszkodott a földről, ahol velem társalgott.

– Most visszaméretezem a társaimat, ti meg mentek a hó... – benne akadt a szó.

– Mi a fene!

Észrevette.

Ám a következő pillanatban megint változtak az erőviszonyok.

Villant a fény, és John óriási, fenyegető alakja hirtelen eltűnt. Gekko sikerrel járt!

– Juhhé! – kiáltotta a magasban győzedelmesen, és már kúszott is lefelé a gépről.

– Ügyes voltál! – kiabált neki Helga, mintha Gekko nem tudná.

– Me... meg kell keresnünk a tö...többieket! – kiáltottam.

– Valamiről megfeledkeztünk! Még mi is elég kicsik vagyunk! – kapott észbe Helga.

Nemerest közben egyre nagyobbakat ugrott az ablakpárkány alatt.

Amíg Gekko visszamászott a gépre, hogy felkészüljön az átméretezésre, én Helgával Vince, Noémi és Virág keresésére indultam. Kerti törpe nagyságban nem is volt ez akkora kihívás.

Hamarosan mind együtt voltunk. A kicsik, Noémi, Vince és Virág a tenyerünkön ültek. Az meg valahogy nem jutott eszünkbe, hogy a mini Johnnt is megkeressük.

Pedig lehet, hogy jobb lett volna. Nem tudom.

Gekko törpe a gép tetején állt, mint egy győztes hadvezér.

– Kész vagytok? – kérdezte. – Mindenki megvan?

– Igen! – kiabáltak kórusban, mit sem törődve az ablak alatt kitartóan pattogó és vinnyogó Nemeresztel, és a szőnyegboholy erdőben kóborló parányi Johnnal.

Nagyok akartunk lenni, mihamarabb!

– Oké! – kiabálta Gekkkó, és páros lábbal ráugrott az oké gombra.

És rövidesen ott álltunk pislogva, hunyorogva, egymás mellett támolyogva, teljes életnagyságban!

Vince gyorsan a géphez lépett, leemelte a tiltakozó Gekkkót. Ő persze mindenáron egyedül akart volna lemászni, és méltóságán alulinak érezte a segítségnyújtást. De Vince egykettőre földre tette, és tíz másodperc múlva immár Gekkkó is visszanyerte az eredeti nagyságát.

Mind ujjongtunk, kiabáltunk, megöleltük egymást, és nem vettük észre, hogy Nemereszt váratlanul elérte a poharat, és az orrával lelökte az ablakpárkányról.

A következő pillanatban szirénák hangja verte fel a hajnali csendet, és néhány egyenruhás alak ugrott be a törött üveglablakon.

– Rendőrség! – kiáltott az egyik. Szeme villámgyorsan cikázott körbe a teremben.

De csak mi álltunk ott.

Mint hat ártatlan, jóra való, iskolás gyerek túra-ruhában. Meg egy kutyus.

– Mi folyik itt?!

– Csak egy kis kirándulás... – vigyorgott Gekkkó.

A rendőrök nyomában síró, örömmámorban úszó, felváltva könnyező és méltatlankodó szülők, valamint kattogva vakuzó fotóriporterek és újságírók özönlöttek az épületbe. Pofonok csattantak, puszik cuppantak. Az egész nagyon gáz volt.

– Mit képzeltek?!

– Hogy így elszökni!

– Csakhogy megvagy, drágám!

– Ettetek rendesen?

– Otthon számolunk!

– Noémi, búcsúzz el a hegemászástól!

– Oké, anya!

– Hú, de le vagy fogyva, Vince, kicsim!

Meg ilyesmik...

Semmi meglepő. Éppen az, amire egy ilyen helyzetben számítani lehet.

A lábak sűrű erdejében pedig egy előnytelen külsejű kutya oldalgott ki az épületből a kitört üveglablakon keresztül. Ahogy kiért, azonnal futásnak eredt.

Bundájába három aprócska alak kapaszkodott, fülükbe élesen süvített bele a menetszél.

Utána az egész olyan volt, mintha álmodnék. Olyan gyors, szaggatott, és elmosódó.

A szüleink, a rendőrök... és hatvanhatszor elmesélni mindent... Töviről hegyire. Oda meg vissza.

Biztos vagyok benne, hogy ha nem állítottuk volna hatan is teljesen határozottan, hogy ami történt, megtörtént, akkor senki nem hitt volna nekünk. Noémi anyukája például kerek perec kijelentette, hogy az ő lánya teljesen alkalmatlan azokra a tettekre, amikkel most előrukkolt, így biztosan valamilyen agyomosás hatása alatt áll.

Az újságok napok óta arról cikkeztek, hogy a nemrég újonnan felfedezett különleges hegy, a Panthera szőrén-szálán eltűnt. Valakik kísérletet tettek ugyan valamilyen holografikus másolat odavetítésére, de ez a trükk csak ideig-óráig működött.

A hegy azonban, bármilyen furcsa, úgy eltűnt, mint ha soha ott sem lett volna. Talán igaz sem volt.

Az átméretezőt a rendőrség lefoglalta. Kiderült, hogy egy különleges, szupertitkos kísérleti laborból lopták el, kábé egy hónapja.

A magát Meredek Johnnak nevező személyt és társait még keresi a rendőrség. Vonakodva fogadták azt a felvetésünket, hogy jelen állapotukban nehéz lesz majd megtalálni őket. Végül, miután hosszasan bizonygattuk az igazunkat, belátták, hogy egyszerűbb, ha az Everest névre keresztelt kutya ellen adnak ki körözést, aki bizonyos körülmények között a Mucika névre is hallgat. Különleges ismertetőjele: gyomorrontás, hányás, hasmenés...

Nagy Rozália keresése még folyamatban van. Tartózkodási helyéről senkinek nincs információja.

(A rendőrök – bárhog is bizonygattuk –, nem nagyon hiszik el, hogy Rozália önkéntes alapon egy üveggömbben tartózkodik.)

A szüleink, vérmérsékletüknek megfelelően, elnézést kértek tőlünk azért, mert elhitték, hogy ellopunk egy csomó mászócuccot, és elszöktünk egy rövidebb kalandtúrára. Utólag többen is azt bizonygatták közülük, hogy ők egy percig sem hitték el ezt a változatot.

Utólag könnyű mindenfélét mondani.

Az iskolában mind a hatan igazgatói dicséretben részesültünk példamutató közösségi viselkedésünkért (Noémit külön is kiemelték). Egy egész hetet otthon maradhattunk, pihenni és regenerálódni.

Bár közben kétszer el kellett menni, hogy egy pszichológussal beszéljünk, aki, bármennyire is igyekezett, nem talált rajtunk semmi kivetnivalót.

Szóval a következő héttől megint járhattunk suliba. Igaz, minket még hetekig nem feleltettek, kivéve Helgát, de ő önként jelentkezett, négy tantárgyból.

Az osztálytársaink pedig szájátva hallgatták, amiket meséltünk. Volt, aki irigykedett, hogy miért nem vele történt mindez, és volt, aki örült, hogy nem vele történt mindez. A többiek valahol a kettő között foglaltak állást.

Így utólag én bizony nem cserélnék senkivel!

De csak utólag, mert úgy már könnyű okosnak lenni.

Városi kitüntetést is kaptunk.

A polgármester bácsi kábé húsz percig dicsért minket, miközben ünneplőben feszengtünk egy nagy asztalnál, és mindenki kapott egy-egy csokrot. Gerbera, a kedvencem, mondta Noémi. Vince azt súgta, hogy egy doboz csokival jobban jártunk volna, de Helga leintette.

És mindannyian elkönnyelhattünk további változásokat is.

Vince a kaland alatt két és fél kilót fogyott, amire nagyon büszke volt.

A rendőrség külön kitüntetésben részesítette az átméretező működésének áttekintésében nyújtott felbecsülhetetlen műszaki segítségével. Kapott egy csillogó jelvényt is, mire elmorogta, hogy csokival azért jobban járt volna.

Pár hét múlva viszont meghívást kapott az Amatőr Műszerrajongók Klubestjére, amelyet ez alkalommal csakis a híressé vált átméretező tanulmányozásának szenteltek. (Csak elméletben. Az eredeti, méregdrága műszer azóta biztos helyen volt, elzárva).

Vince három és fél óras előadást tartott a témában, állítólag alig bírta abbahagyni, a végén még dedikálnia is kellett, és végre itt csokit is kapott, meg egy spéci csavarhúzókészletet díszcsomagban. Úgyhogy erre már egy szava sem lehetett.

Ja, és még egy különleges szerencse érte: a Versek Barátai Egyesület három hétvégés, ingyenes intenzív tanfolyamot ajánlott fel neki „A költészet alapjai” témában.

Vince megköszönte, és azt válaszolta, hogy mindenképp el fogja végezni, csak még nem most.

Gekko is eléggé megváltozott.

Újabban sokszor keresi a társaságomat.

Már vagy hatszor elmeséltette velem oda és vissza, hogy hogyan jutottam fel a Panthera csúcsára,

ott mit láttam, kéri, hogy mutassak fényképeket, és azt sem kommentálta gúnyosan, mikor bevallottam neki, hogy láttam őt meg Helgát a hegycsúcs közelében, amikor problémáim támadtak ereszkedés közben. Összevont szemöldökkel hallgatta, és nem szólt egy szót sem.

Aztán egyik hétfőn azzal jött be suliba, hogy iskolai túraklubot szeretne szervezni, amely minden érdeklődő számára nyitott. Havonta egy kirándulás. Lesznek könnyebb és nehezebb útvonalak, nyáron pedig akár egy hosszabb, nagyobb próbatételt jelentő hegymászás is beleférhet. Ő szívesen tart az érdeklődőknek elméleti oktatást is.

Az igazgatónő hozzájárult, azzal a kikötéssel, hogy mindez folyamatos felnőtt felügyelet mellett történjen. Ehhez meg Gekó járult hozzá, igaz, kicsit duzzogva.

Aztán azt is megkérdezte tőlem, hogy szerintem Helga jelentkezik-e majd az iskolai túra klubba, én meg mondtam, hogy nem tudom.

Honnan tudjam?

Noémi, akinek nem is volt rá szüksége, négy kilót fogyott ez alatt a hétvége alatt. Amikor hazaért, állítólag azzal kezdte, hogy kiette a hűtőszekrényt, aminek az anyukája nagyon örült, mert máskor úgy kell könnyörögni egy fél tányér levesért.

Ő volt az, aki még hosszú hetekig bánkódott Rozika miatt. Egyszer-kétszer próbáltam mondani neki, hogy Rozika olyan néni, aki a jég hátán is megél, ne aggódjon miatta, de nem tudom, sikerült-e megnyugtatnom.

Egy kis vigaszt jelentett a számára, hogy a szülei többé nem erőltették a sportolást. Noémi pedig megkérte az anyukáját, hogy tanítsa meg kötni.

Háromoldalas cikk jelent meg róla a helyi újságban! A fényképen úgy bámul az olvasóra, mint valami akcióhősnő, de a fonott copfja azért a régi. A cikkben sok mindenfélét mond, de a legjobban azt hangsúlyozza ki, hogy ő soha nem fog férjhez menni, és ezen a döntésén semmi szín alatt nem változtat.

Valaki kirakta a cikket az iskolai faliújságra. Azóta vadidegenek is gratulálnak neki. És újabban neki, aki eddig mindig egyedül bóklászott, van három barátja az osztályban.

Helga persze az egész pihenőhetet tanulással töltötte. Házikat írt és szorgalmi feladatokat is, csak úgy lazításképpen. Délutánonként pedig elment futni, levezetésképpen.

A szülei pedig tényleg megkérdezték tőle, hogy akkor most hogy is volt, Helguci... szóval tényleg igaz, hogy egy másik gyerek jutott fel a hegycsúcsra, ő meg csak második, vagy harmadik lett?

De miért nem első?

Helgának először görcsbe ugrott a gyomra, de aztán rámosolygott az apukájára, és azt mondta:

– Annak örülj, hogy látsz, papa!

Papa pedig válaszra készen már épp kinyitotta a száját, de aztán becsukta.

És néha még azt is látom, hogy Helga meg Virág odaülnek Noémi padja tetejére, és hármásban beszélgetnek. Sőt, vihognak! Ilyen azelőtt sose fordult volna elő.

Mostanában egyébként senki nem szólítja Helgát Hétféjűnek.

Ja, és feltűnt az is, hogy Gekót nagy ívben kerüli. De a múltkor, amikor azt hitte, hogy senki nem látja, észrevettem, hogy hosszasan tanulmányozza Gekó túraklub hirdetését az iskolai falújságon.

Csak Virág maradt éppen olyan, amilyen volt. Mintha semmilyen nyomot nem hagyott volna rajta az egész.

Legtöbbször mosolyog, néha sír.

Kedves lány.

A múltkor azt mondta, amikor véletlenül összefutottunk a parkban:

– Tudod, Kismukk, gondolkoztam...

– Min? – kérdeztem.

– Hát ezen az egészen. Hogy mindenki hozzátett valamit ahhoz, hogy megmeneküljünk. Mindenki, csak én nem...

– Dehogynem – mondtam, és kattogott az agyam, mit is említhetnék, hogy ne érezzen így.

– Nem kell nyugtatgatnod, tudom, hogy így van. Én nem csináltam semmit. Te megmászta a hegyet, Gekó és Helga végig vezették a csapatot, Noémi kintről segített minket, Vince kezelte a gépet. Csak én nem csináltam semmit. Semmi különöset...

– Lehet, hogy te így gondold – mondtam –, de ez nem igaz!

– Rendes vagy, hogy ezt mondd – legyintett. – De tudom, hogy csak úgy mondd.

– Nem csak úgy – válaszoltam. – Né... nélküled az egészet nem lehetett volna ép é... é... ésszel kibírni!

És ezt komolyan is gondoltam.

Ő meg hirtelen úgy kivirult, mint egy Virág.

Például egy pipacs.

Jaa... hogy én?

Mit mondjak?

Anyáék rájöttek, hogy titokban faágakon csüngök és a tetőn mászkálok. Nem dicsérték meg, de nem is szidtak le túlzottan. Ők is a felnőtt felügyelettel jöttek...

Büszkék is rám, meg aggódnak is. Ha nem lesz gond a tanulással, lehet, hogy jövőre beiratkozhatok egy igazi hegymászó-klubba. Csakis hivatalosba!

Van a hegymászásban valami, ami... nem is tudom. Szóval, nem sikerült megutálnom.

Meghívtak a Nemzeti Hegymászó Klubba egy kötetlen beszélgetésre. Félttem, hogy végig dadogni fogok, de csak néha jött rám, ha túlságosan beleéltem magam a csúcs meghódításának részleteibe. Sok érdekeset kérdeztek, és veregették a vállamat. Jó érzés volt.

A naplóm alapján pedig egy kiállítás készül a világ legtitokzatosabb hegyéről, a Pantheráról. A fotóim felnagyítva ott sorakoznak majd a terem falain. Igen, azt hiszem, a művházban lesz, a nagyteremben.

Az ablakokat azóta beüvegezték.

Vannak például rajzok meg fotók a sakálokról, a növényzetről, a hegycsúcsról, és a csapatunkról tarka-

barka öltözetben, sőt még az akaritról is. Azt az egyet sajnálom, hogy végül a Recepciósról nem sikerült fényképet készítenem. Pedig ő volt a legérdekesebb. Úgyhogy emlékezetből azért lerajzoltam.

A RECEPCIÓS
PORTRÉJA

Gekko egyik nap félrehívott minket nagyszünetben. Mindenkit.

– Tegnap ráütöttem egy kalapáccsal, és képzeljétek, pont hatfelé tört – mondta.

A tenyerén tartotta az akarit darabjait, amit még a barlangban tört le.

– Na, mi van? Miért nem veszitek el? Jut mindenkinek!

Virág rövid vonakodás után elvett egy kicsi, aranyfényű kavicsot.

Én egy hegy alakút választottam – pont olyat, mint a Panthera, kicsiben!

Vince vonakodott választani, így Helga és Noémi egyszerre nyúltak egy-egy különleges alakú darabért.

Már csak a legkisebb és egy nagyobbacska, színjátékszós darab hevert Gekko tenyerén.

– Vedd el azt! – bökött Gekko a nagyobbra.

Vince a fejét rázta.

– Jó ez nekem! – Kikapta a legkisebb akarit Gekko kezéből, és gyorsan zsebre rakta.

Aztán kezdődött is a matekóra.

A hógömb

Jó, jó, tudom...

Szándékosan hagytam a végére.

Lesz, aki azt mondja majd, hogy helytelenül cselekedtem.

De remélem, lesz olyan is, aki megérti, amit tettem.

Csak pár nap múltán mertem levenni a ruhásszekrény tetejéről, ahova közvetlenül a hazaérkezésem után rejtettem. Oda csak a legritkább esetben néznek föl a szüleim, például, ha fel akarják hívni a figyelmemet arra, hogy milyen rég volt kitakarítva a szobám.

Mert onnan mindig le lehet söpörni néhány kiló port.

Még a társaimnak sem mondtam el, hogy igazából nálam van.

Nem tudta senki, de senki!

Néhányszor erős kísértést éreztem, hogy Gekköval vagy esetleg Virággal megosszam a titkomat, de aztán meggondoltam magam.

Nem is tudom, miért.

Talán azért, mert én már tudtam, mit akarok tenni vele, és féltem, hogy nem értenének egyet.

A rendőrség, a sajtó meg mindenki végül arra az álláspontra helyezkedett, hogy a gömb a Johnnal való küzdelem során nagyon miniatúr lett. Valószínűleg az egyik célt tévesztett átméretezési művelet következtében. És John minden jel szerint magával vitte.

Egy másik verzió szerint ugyancsak nagyon apró állapotban még mindig ott rejtőzik a művelődési ház nagytermében.

Ez a változat nagyon népszerű.

A művelődési ház programjainak látogatottsága igencsak megélné az utóbbi hetekben. És aki betér oda, az biztos, hogy tesz egy-két kört a nagyteremben is, hátha talál valahol egy hegyet. Van, aki nem szégyelli, és a földre hasalva matat a szőnyegen, mások meg úgy tesznek, mintha éppen csak véletlenül arrafelé sétálgatnának.

Nem baj, legalább közben megnézik a kiállításmat!

Egyik nap, a gömbbel a zsebemben a városban kóboroltam, és végre bementem abba az óriási játékoltba, amit már napok óta kerülgettem.

Nemrég épült, több emeletes, és csak úgy csillogvillog.

Fél óráig bolyongtam benne elveszetten, mire megtaláltam a hógömbös polcot.

És ahogy megláttam, tudtam, hogy éppen jó lesz.

Több száz, ha nem több ezer, különféle zenélő, színes, forgó, világító hógömb sorakozott a polcon. Kicsik, nagyok, közepesek.

Káprázott a szemem ennyi kis külön világtól.

Ami tettem, az nem olyasmi, mint a lopás. Igaz, hogy titokban csináltam, de nem elvittem, hanem éppen hogy hoztam valamit.

Egyel több vagy kevesebb, mit számít?

A polc közepére raktam be, óvatosan. Nem rögtön az első sorba.

Nagyon elégedett voltam a látvánnyal. Nem tűnt fel, hogy bármiben is különbözne a többitől. Néme-lyikben hegy volt, másokban virágos rét vagy apró figurák. De volt tenger alatti világ vagy éppen állatokkal benépesített erdő is. Egy hegy igazán nem számított különlegesnek vagy kirívónak.

Csak aztán elég nehezen tudtam ott hagyni.

Leginkább Rozika és a Recepció miatt. Vajon sejtik, hogy mi történik velük? Ugye nem sérültek meg a sok jövés-menés, rázkódás miatt?

Legalább látnám őket valahol a sziklán! De a Panthera annyira pici lett, hogy még a sziklapárkányt és a barlang helyét sem tudtam beazonosítani az

erezett, köves kis falon. Bele kellett törődnöm, hogy bár elvileg itt vannak a szemem előtt, fogalmam sincs, hogy mi van velük.

Aztán amikor már harmadszor mentem el megnézni, hogy ott van-e még a polcon a gömb (és persze, ott volt), akkor rájöttem, hogy muszáj lesz ott hagynom.

Aznap épp senki nem vásárolt hógömböt.

Talán nincs szezonja vagy ilyesmi.

Végül aztán nagy nehezen kimentem az áruházból, és azóta egyszer sem ellenőriztem, hogy ott van-e még. De tudom, hogy több száz hógömb között előbb-utóbb ő is sorra kerül majd.

Különbözik meg lesz, ahogy lesz.

De szeretek néha arra gondolni, hogy valahol, talán nem is túl messze, egy kisgyerek ágya mellett, az éjjeliszekrényén áll egy hógömb. Ha működik még az alapzat időjárás-szabályozója, nem kizárt, hogy néha elered benne a hó, vagy felhők övezik a kis hegy legmagasabb csúcsát.

Jól ismerem azt a helyet.

A kisgyerek pedig sokszor elnézegeti a gömböt, csodálkozva... Tisztára, mintha igazi lenne!

Remélem, nem rázogattja túl gyakran. A Recepció nem örülne neki.

A hegy lábánál, az erdőben sakálok ólálkodnak.
Nagyokat lubickolnak a folyóban, prédára lesnek.
De már nem érkeznek újabb turisták.

A hegy belseje pedig csillog-villog a rengeteg akarittól.

Az a gyerek nem is tudja, hogy övé a világ legértékesebb drágaköve.

Amit mindenki annyira keres.

De senki nem találja.

Én pedig nem árulom el senkinek, hogy hol van.

Majd az a kisgyerek őrzi, amíg megjön a váltás.

Tartalom

1. fejezet	5
<i>Akkor most leírom, hogyan kezdődött</i>	
2. fejezet	9
<i>Most kezdem el igazából, vagyis a Hirdetés</i>	
3. fejezet	16
<i>A mászás kezdete, vagyis a fejben mászás</i>	
4. fejezet	21
<i>Az a bizonyos péntek</i>	
5. fejezet	26
<i>A maketthegy hideget áraszt</i>	
6. fejezet	33
<i>Csapdába esünk</i>	
7. fejezet	39
<i>Eközben Noémi</i>	
8. fejezet	43
<i>Ez nekünk magas</i>	
9. fejezet	48
<i>A lekicsinylés</i>	
10. fejezet	52
<i>Egy Meredek gondolat</i>	
11. fejezet	59
<i>Eközben Noémi</i>	
12. fejezet	64
<i>A mászócsapat</i>	

13. fejezet	70	26. fejezet	148
<i>Veszélyekről, kincsekről</i>		<i>A kelkáposztá-hadművelet</i>	
14. fejezet	74	27. fejezet	160
<i>Johnny (nem is olyan) titkos terve</i>		<i>Nemereszt nem ereszt</i>	
15. fejezet	77	28. fejezet	166
<i>Elindulunk</i>		<i>Újratervezés</i>	
16. fejezet	81	29. fejezet	176
<i>Haditanács</i>		<i>Másnap reggel</i>	
17. fejezet	90	30. fejezet	185
<i>Eközben Noémi</i>		<i>Egy sokoldalú kötött mellény</i>	
18. fejezet	96	31. fejezet	193
<i>Hangok a sűrűből</i>		<i>Beereszt, kiereszt</i>	
19. fejezet	101	32. fejezet	206
<i>Akarit</i>		<i>Az új csapattag</i>	
20. fejezet	107	33. fejezet	212
<i>Mégiscsak léteznek?</i>		<i>A Recepció</i>	
21. fejezet	112	33. fejezet	226
<i>Éjszakai őrség</i>		<i>Ki mászzon fel?</i>	
22. fejezet	116	35. fejezet	230
<i>A horda</i>		<i>A baleset</i>	
23. fejezet	126	36. fejezet	241
<i>A viszontlátás öröme</i>		<i>Odafent</i>	
24. fejezet	131	37. fejezet	251
<i>Eközben Noémi</i>		<i>Eközben Noémiék</i>	
25. fejezet	140	38. fejezet	261
<i>Gubó megérkezik</i>		<i>Tábori hangulatjelentés</i>	

39. fejezet	268
<i>Noémi verse</i>	
40. fejezet	278
<i>A hegy gyomrában</i>	
41. fejezet	286
<i>Az alkalmas pillanat</i>	
42. fejezet	295
<i>Csak egy kis kirándulás</i>	
43. fejezet	310
<i>Hősök</i>	
44. fejezet	320
<i>A hógömb</i>	

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony